CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

LEGĂMÂNTUL ÎNCĂLCAT

MICHELLE PAVER

MICHELLE PAVER

LEGĂMÂNTUL ÎNCĂLCAT

Volumul V din seria

CRONICI DIN

ȚINUTURI

ÎNTUNECATE

rao international publishing company

Legământul încălcat este al cincilea roman din seria *Cronici din Ţinuturi Întunecate*, ce povesteşte aventurile lui Torak în Codru şi în împrejurimi, precum şi peripeţiile lui în lupta cu Devoratorii-de-Suflete. *Frăţia Lupilor* a fost primul roman, *Spiritul Călător* al doilea, *Devoratorul-de-Suflete* al treilea şi *Proscrisul* al patrulea. Al şaselea şi ultimul roman, *Vânătorul Fantomă*, va fi publicat în 2009.

1

Uneori nimic nu-ţi dă de ştire. Absolut nimic.

Caiacul tău zboară pe valuri ca un cormoran, padela[1] alungă printre alge capelinii ca nişte săgeţi argintii şi totul e perfect: marea schimbătoare, soarele ce-ţi bate în ochi, vântul rece care te împinge de la spate. Apoi din apă se înalţă o stâncă, mai mare decât o balenă, şi te îndrepţi direct spre ea, eşti gata să te izbeşti...

Torak se smuci într-o parte şi înfundă cu putere padela în apă. Caiacul se înclină – aproape se răsturnă – şi trecu şuierând pe lângă stâncă, ratând-o doar cu un deget.

Şiroind de apă şi tuşind pentru a o elimina din gât, Torak se luptă să-şi recapete echilibrul.

---

[1] Padelă – vâslă cu câte o pală la cele două capete, folosită la caiac pentru înaintarea rapidă în apă (n.red.)

– Eşti bine? strigă Bale, ocolindu-l pe la spate.

– N-am văzut stânca aia, mormăi Torak, simţindu-se prost.

Bale râânji.

– Mai sunt vreo doi începători în tabără. Nu vrei să li te alături?

– După tine! replică Torak, izbind apa cu padela şi stropindu-l. Hai să ne întrecem până la Pisc!

Băiatul Focă scoase un chiuit şi porniră: înghеţaţi, uzi, dar bine dispuşi. Sus, deasupra capului, Torak distinse două picăţele. Fluieră şi Rip şi Rek se repeziră în picaj, apoi continuară să zboare alături de el, aproape atingând valurile cu vârful aripilor. Torak se depărtă brusc pentru a evita un sloi de gheaţă şi corbii îl urmară, cu razele soarelui scânteind cu licăriri purpurii şi verzi pe penele lor negre şi lucioase. Corbii o luară înainte. Torak încercă să ţină pasul cu ei. Muşchii îi ardeau. Sarea îi înţepa obrajii. Râse tare. E aproape tot aşa de minunat ca şi cum ai zbura.

Bale – cu două primăveri mai mare decât el şi cel mai bun caiacist din insule – o luă înainte, dispărând în umbra promontoriului ce se contura ameninţător şi căruia i se spunea Piscul. Când părăsiră golful, marea deveni mai agitată şi un val se izbi de prora ambarcaţiunii lui Torak aproape răsturnând-o.

După ce reuşi să o controleze, observă că greşise direcţia. Golful Focilor arăta minunat în soare şi pentru o clipă uitase de cursă. Stropii pulverizaţi înceţoşau cascada din capătul de sud şi

pescărușii se roteau în jurul falezei. Pe plajă, fumul se ridica în spirale din adăposturile povârnite ale Clanului Focilor și ghirlandele nesfârșite de pește sărat luceau ca brumate. Îl văzu pe Fin-Kedinn, cu părul lui roșcovan, ca un far aprins printre Focile blonde; și mai era și Renn, predând o lecție de tir cu arcul unui cârd de copii plini de admirație. Torak râânji. Focile erau mai bune la mânuitul harponului decât la tir, iar Renn nu era o profesoară prea răbdătoare.

Bale strigă după el cerându-i să-l ajungă din urmă, așa că se întoarse și se aplecă asupra padelei.

Odată trecuți de Pisc, își dădură seama că erau flămânzi și intrară într-un golfuleț, unde aprinseră un foc din lemn adus de ape și din ierburi marine. Înainte de a mânca, Bale aruncă o bucată de cod uscat în apele de la țărm în cinstea Mării Mame și a protectorului clanului său, în timp ce Torak, care nu avea protector, aruncă o bucată de cârnat de elan într-un tufiș de ienuperi, drept ofrandă Codrului. Era puțin cam ciudat, deoarece Codrul se afla la o zi depărtare cu caiacul, spre est, dar s-ar fi simțit și mai ciudat dacă n-ar fi făcut-o.

După aceea, Bale împărți restul de cod uscat – dulce, ușor de mestecat și fără miros de pește – și Torak culese de pe stânci o grămadă de midii. Le mâncară crude, folosindu-se de o jumătate de scoică, pentru a scobi carnea portocalie delicioasă și alunecoasă pe gât. Apoi Bale încheie masa cu cârnați de elan. Ca și restul clanului său, devenise mai îngăduitor în privința amestecării

Codrului cu Marea, ceea ce făcea lucrurile mai uşoare pentru toţi.

Încă flămânzi, hotărâră să pregătească o tocană. Torak umplu burduful de gătit cu apă dintr-un pârâu, îl atârnă de nişte beţe lângă foc şi puse înăuntru pietre rotunde înfierbântate în jăratic. Bale adăugă câţiva pumni de muşchi de mare purpuriu, pe care îl găsise într-o scobitură dintr-o piatră, şi o grămadă de moluşte, pe care le scosese din nisip, iar Torak mai aruncă înăuntru o legătură de varză marină, deoarece voia ceva verde, care să-i amintească de Codru.

În timp ce aşteptau să fiarbă tocana, Torak se aşeză pe vine lângă foc, pentru a-şi încălzi mâinile. Bale confecţiona o lingură, scobind cu o jumătate de scoică de midie o tulpină de varec, pe care o înfăşură cu tendon de focă scos din punga lui cu cele necesare pentru cusut.

– Pescuit bun! strigă o voce de pe mare, făcându-i să sară în sus.

Era un pescar Cormoran, într-un caiac. Plasa lui din piele de morsă era umflată de atâţia heringi cât prinsese.

– Pescuit bun şi ţie! îi întoarse Bale salutul obişnuit printre clanurile Mării.

Apropiindu-se prin apa de la ţărm, omul îl privi pe Torak şi observă frumoasele tatuaje negre de pe obrajii lui.

– Cine e prietenul tău din Codru? îl întrebă apoi pe Bale. Astea sunt tatuajele clanul Lupului?

Torak deschise gura să răspundă, dar Bale i-o luă înainte.

– E o rudă de-a mea. Fiul adoptiv al lui Fin-Ke-dinn. Vânează împreună cu Corbii.

– Şi nu fac parte din clanul Lupului, adăugă Torak. Nu aparţin nici unui clan.

Privirea lui fixă îi transmise omului că e liber să creadă orice doreşte.

Omul îşi duse mâna la umăr atingând penele creaturii clanului său.

– Am auzit de tine. Tu eşti proscrisul.

Fără să se gândească, Torak îşi atinse fruntea, unde bentiţa ce-i susţinea părul îi acoperea tatuajul de proscris. Fin-Kedinn îl modificase, aşa încât acum nu mai însemna proscris; dar nici chiar căpetenia Corb nu putuse să-i şteargă amintirile.

– Clanurile l-au primit înapoi, rosti Bale.

– Aşa spun ei, zise omul. Ei bine, atunci pescuit bun!

Vorbea doar cu Bale şi, depărtându-se de ei, îi aruncă lui Torak o privire plină de îndoială.

– Nu-l băga în seamă, zise Bale după o clipă de tăcere.

Torak nu răspunse.

– Ia asta. Bale îi dădu lingura. Pe a ta ai lăsat-o în tabără. Şi capul sus! E un Cormoran. Ce ştiu ei?

Torak strânse din buze.

– Aproape tot atât de multe ca o Focă.

Bale se repezi la el şi începură să se lupte râzând, rostogolindu-se pe pietre, până când Torak

îşi încleştă braţul în jurul lui şi-l făcu să implore cruţare.

Mâncară în tăcere, scuipând bucăţele pentru Rip şi Rek. Apoi Torak se întinse pe o parte să se încălzească la focul pe care Bale îl alimenta cu lemn uscat. Băiatul Focă nu-l observă pe Rip apropiindu-se pe la spate, cu mersul lui ţeapăn. Ambii corbi erau fascinaţi de părul lui lung şi blond, pe care îl purta împletit cu mărgele albastre din ardezie şi mici oase de capelin.

Rip apucă unul din oase în ciocul lui puternic şi trase. Bale ţipă. Rip îi dădu drumul şi-şi acoperi capul cu aripile pe jumătate deschise: un corb inocent acuzat pe nedrept! Bale râse şi îi aruncă o bucată de moluscă.

Torak zâmbi. Era minunat să fie din nou cu Bale. Îi era ca un frate sau aşa cum îşi imagina Torak că ar fi un frate. Îi încântau aceleaşi lucruri, râdeau de aceleaşi glume. Totuşi, erau diferiţi. Bale avea aproape şaptesprezece primăveri şi în curând îşi va găsi o parteneră şi îşi va construi propriul adăpost. Pentru că Focile nu îşi mutau niciodată tabăra, însemna că în afara călătoriilor lui în Codru pentru comerţ, îşi va petrece zilele pe plaja îngustă a Golfului Focilor.

Să nu-şi mute niciodată tabăra! Chiar şi numai gândul la aşa ceva îl lăsă pe Torak paralizat şi fără suflare. Şi să ai o asemenea certitudine! Întreaga ta viaţă să se desfăşoare ca o piele de focă arsă de soare. Uneori se întreba ce simţi când ai aşa o soartă.

Bale observă schimbarea produsă în el şi-l întrebă dacă îi lipseşte Codrul.

Torak ridică din umeri.

– Dar Lupul?

– Tot timpul.

Lupul refuzase categoric să se urce în barcă, aşa că fuseseră siliţi să-l lase în urmă. „Mă întorc repede“, îi spusese Torak fratelui de haită în graiul lupilor. Dar nu era sigur că Lupul înţelesese.

Gândul la Lup îl nelinişti.

– Se face târziu, zise el. Trebuia să fim pe Pisc la venirea serii.

De aceea Renn, Fin-Kedinn şi cu el veniseră aici. După ce s-a sfârşit iarna, au reînceput tulburările pe insulă şi suspectau că era vorba despre Devoratorii-de-Suflete, care căutau ultima bucată din opalul de foc, ce zăcea de la moartea magului-Focă ascunsă pe undeva. In ultima jumătate de lună, făceau de pază cu rândul. În noaptea aceasta erau de strajă Torak şi Bale.

Bale părea preocupat, în timp ce curăţa cu nisip burduful de gătit. Deschise gura să spună ceva, apoi clătină din cap şi se încruntă.

Nu era obiceiul lui să ezite, aşa că probabil era ceva important. Torak răsucea între degete un băţ de vâslă şi aştepta.

– Când vă întoarceţi în Codru, începu Bale fără a-l privi în ochi, am să o rog pe Renn să rămână aici. Cu mine. Vreau să ştiu ce crezi tu despre asta.

Torak rămase foarte liniştit.

– Torak?

Puse bățul de vâslă pe foc și privi flăcările din jur devenind purpurii. Se simțea ca și cum s-ar fi izbit de o stâncă, despre care nu știa că se află acolo.

– Renn poate să facă ce dorește, zise el până la urmă.

– Dar tu. Tu ce crezi?

Torak sări în picioare. Furia îi făcu pielea de găină și inima îi bubuia neplăcut în piept. Îl privi pe Bale: era frumos, era mai mare și aparținea unui clan. Știa că, dacă mai rămâne, se vor lua la bătaie și de data aceasta va fi o luptă adevărată.

– Plec, rosti el.

– Înapoi în tabără? întrebă Bale cu calm studiat.

– Nu.

– Atunci unde?

– Pur și simplu plec.

– Și ce se întâmplă cu paza?

– Faci doar tu de pază.

– Torak. Nu fi…

– Am spus, rămâi de pază!

– Bine. Bine.

Bale privea spre foc.

Torak se răsuci pe călcie și fugi spre caiacul lui.

Se îndreptă spre coasta de nord, departe de Golful Focilor. Furia îi dispăruse, lăsând în urmă un fel de confuzie rece și agitată. Îi era dor de Lup. Dar Lupul era departe.

Găsi un golfuleţ şi trase acolo. Îşi cără caiacul între puieţii de pe o coastă mai joasă, simţind nevoia mirosului de mesteacăn şi de scoruş, chiar dacă erau nedezvoltaţi şi acoperiţi cu sare, în comparaţie cu cei din Codru. Nu putea să se întoarcă în Golful Focilor, nu în această noapte. Va rămâne aici.

Nu avea nimic de aşternut şi nici sac de dormit, dar de când fusese proscris purta în permanenţă cu el ceea ce era strict necesar, indiferent unde mergea: securea, cuţitul, punga cu iască. Proptindu-şi caiacul cu faţa în jos pe suportul câtorva beţe de pe mal, aranjă în jurul lui ramuri şi tufişuri din toamna trecută şi-şi făcu un adăpost. Apoi trezi un foc din lemn plutitor şi în spatele lui clădi pietre, pentru a abate căldura spre el. Existau o mulţime de tufişuri şi tulpini de iarbă-de-mare uscate pentru aşternut şi îi va fi suficient de cald în hanoracul şi pantalonii din piele de ren. Dacă nu, cu atât mai rău.

Era o noapte senină de la sfârşitul Lunii Sângelui de Mesteacăn – Focile îi spuneau Luna Codului Fugar – şi din apa de la mal se auzea păcănitul unui mic sloi de gheaţă singuratic, ce se izbea de stânci. Dincolo de lumina focului, Rip şi Rek dormeau înghesuiţi unul într-altul, pe ramura unui scoruş, cu ciocurile ascunse sub aripi.

Torak stătea întins privind flăcările. Erau nouă luni de când nu mai era proscris, dar tot se simţea

ciudat să stea la loc deschis şi să nu fie nevoit să ascundă focul.

Trebuia să se întoarcă!

Dar nu putea să dea ochii cu Bale. Şi nici cu Fin-Kedinn. Nici cu Renn.

În timp ce se strângea mai bine în hanoracul lui, ceva îl înghionti în coastă. Era lingura lui Bale; pesemne că i-o înfipsese la cingătoare înainte de a pleca. O răsuci între degete. Era făcută îngrijit, tendoanele o strângeau bine, capătul liber era scobit perfect.

Respiră profund. Se va întoarce dimineaţă şi-şi va cere scuze. Bale va înţelege. De felul lui era bun, nu păstra niciodată supărare.

Torak dormi prost. În vis auzi o bufniţă ţipând şi pe Renn spunându-i ceva ce nu înţelegea.

Cândva, după miezul nopţii, se trezi. Era timpul întunecimii lunii, pe care o mâncase ursul cerului, şi numai luciul stelelor se zărea pe marea liniştită. Trebuia să plece: să se îndrepte spre Golful Focilor, să urce pe Pisc şi să-l găsească pe Bale.

Simţindu-se ameţit şi neodihnit, strică adăpostul şi turnă apă peste foc, pentru a-l stinge. Rip şi Rek îşi întinseră aripile fără tragere de inimă şi îşi înfoiară penele de pe cap, pentru a arăta cât de mult le displăcea să ia startul atât de devreme; dar când Torak îşi cără caiacul în apa de la mal şi îl puse pe valuri, auzi şuierul puternic şi constant al aripilor lor.

Spre răsărit, soarele apărea ca o muchie de cuţit purpurie între mare şi cer, dar Golful Focilor se afla

în umbră, cu Piscul avântat spre stele. Pescăruşii dormeau pe ramuri, adăposturile din piele de focă erau tăcute. Numai cascada spărgea liniştea şi plescăitul tainic al mării, şi scrâşnetul codului întins la uscat.

Torak trase la mal în capătul de nord al golfului. Scoicile scrâşneau spărgându-se sub încălţările lui şi inspiră aroma amară a focurilor de pe ţărm. De pe rastele, codul îl privea cu ochi morţi, acoperiţi de sare.

Rek scoase un cârâit puternic – localizase un stârv – şi amândoi corbii zburară spre stâncile de la picioarele Piscului.

Era prea întuneric pentru ca Torak să poată vedea peste ce dăduseră, dar ceva îi făcu pielea de pe ceafă să se înfioare.

Indiferent ce era, Rip şi Rek se apropiară pru-denţi, aşa cum fac corbii, ţopăind din ce în ce mai aproape, dar imediat după aceea îşi luară zborul.

Torak îşi spuse că putea să fie orice. Dar alergă într-acolo, împiedicându-se de grămezile de iarbă-de-mare în descompunere. Când ajunse mai aproape, simţi mirosul acela dulce-bolnăvicios ce nu seamănă cu nimic altceva. Căzu în genunchi.

Nu. Nu!

Pesemne că urlase, deoarece corbii zburară mai departe, cu ţipete alarmate.

Nu!

Se târî mai aproape. Degetele atinseră ceva umed şi deveniră roşii. Văzu bucăţi de oase albe şi

stropi de noroi cenuşiu şi gros. Văzu întunericul strecurându-se prin părul blond şi lung, împletit cu ardezie albastră şi oase de capelin. Văzu faţa familiară privind cerul, fără să-l vadă.

Uneori nimic nu-ţi dă de ştire. Absolut nimic.

2

„Nu se poate aşa ceva“, gândi Torak.

Nu se putea uita la degetele încleştate ca nişte gheare; la sângele înnegrit de sub unghii. Nu putea fi adevărat!

Pe faleză, un pescăruş scoase un ţipăt şi Torak ridică capul. Sus, deasupra lui, pe buza Piscului, un tufiş de ienupăr atârna în jos. Şi-l imaginã pe Bale în genunchi aplecându-se prea mult. Apoi apucându-du-se disperat de ramuri, căzătura îngrozitoare în gol, când acestea nu-l mai susţinură. Şi stâncile ce se grăbeau în întâmpinarea lui.

„Vai, Bale! De ce te-ai apropiat atât de mult de margine?“

O adiere îngheţatã îi străbătu ceafa şi se înfiorã. Sufletele lui Bale erau aproape şi erau furioase. Furioase pe el. *Dacă ai fi fost cu mine, n-aş fi murit.*

Torak închise ochii.

Însemnele Morţii. Da. Sufletele trebuie reţinute împreună sau Bale ar putea deveni demon sau fantomă.

„Cel puţin asta pot să fac pentru tine“, gândi Torak.

Cu degete stângace, dezlegă săculeţul cu leacuri şi îl scutură. Din el căzu cornul cu leacuri ce fusese al mamei lui şi linguriţa scobită cu scoica de midie. Clipi. Nici măcar nu i-a mulţumit lui Bale pentru ea. Au mâncat în tăcere. Apoi s-au certat. Nu, se corectă el. Bale nu s-a certat. Tu te-ai certat cu el. Ultimul lucru pe care i l-ai spus a fost plin de furie.

Însemnele Morţii.

Băgă lingura înapoi în pungă. Deşertând sângele pământului în palmă, încercă să scuipe pe el, dar gura îi era prea uscată. Se duse şovăind la un ochi de apă aflat într-o piatră şi transformă ocrul roşu în pastă, cu ajutorul apei de mare. La întoarcere, îşi înfăşură o buruiană în jurul degetului, pentru a nu atinge cadavrul.

Bale era lungit pe spate. Faţa îi era neatinsă. Partea din spate a ţestei era sfărâmată ca o coajă de ou. Amorţit, Torak trasă cercuri din sângele pământului pe frunte, piept şi călcâie. Tot aşa făcuse şi pentru Pa. Semnul de pe pieptul lui Pa fusese cel mai greu de făcut, deoarece avea o cicatrice în locul de unde îşi scosese tatuajul de Devorator-de-Suflete. Şi pieptul lui Torak purta o cicatrice similară, aşa că, atunci când îi va veni rândul, şi

marcarea lui va fi dificilă. Pieptul lui Bale era neted. Fără cusur.

Când totul fu gata, Torak se lăsă pe spate. Ştia că era prea aproape de cadavru şi că acesta era momentul cel mai periculos, când sufletele puteau să încerce să intre în posesia celor vii. Dar rămase unde era.

Auzi pe cineva călcând zgomotos prin iarba-de-mare şi strigându-l pe nume.

Se întoarse.

Renn îi văzu figura şi se opri.

– Stai mai departe!

Vocea lui era dură, parcă i-ar fi aparţinut altcuiva.

Alergă spre el. Apoi văzu ceea ce era în spatele lui. Sângele îi fugi din obraji.

– A căzut, explică Torak.

Ea scutură din cap, cu buzele rostind fără glas: nu, nu! Torak o văzu cum observa cu o privire goală creierul sfărâmat şi sângele de sub unghii. Aceste lucruri vor rămâne totdeauna cu ea şi el nu putea să facă nimic pentru a o proteja.

Sângele de sub unghii.

Semnificaţia acestuia îl inundă ca un val îngheţat. Sângele acela nu era al lui Bale. Altcineva fusese cu el pe Pisc. Bale nu căzuse. Cineva îl împinsese.

În spatele lui Renn apăru Fin-Kedinn. Degetele i se încleştară pe toiag şi umerii îi căzură, dar chipul îi rămase de nepătruns.

– Renn, rosti el calm. Du-te şi adu-o pe căpetenia clanului Focii.

A trebuit să repete de două ori înainte ca ea să audă, dar pentru prima oară nu protestă. Ca o somnambulă îşi târî picioarele spre tabără.

Fin-Kedinn se întoarse spre Torak.

– Cum s-a întâmplat?

– Nu ştiu.

– Ce?!? Nu erai cu el?

Torak tresări.

– Nu, eu... ar fi trebuit să fiu. N-am fost. Dacă aş fi fost cu el, n-ar fi murit. E vina mea. *Vina mea.*

Ochii li se întâlniră şi, în privirea albastră şi dârză a lui Fin-Kedinn, Torak descoperi înţelegere şi tristeţe: *tristeţe pentru el.*

Căpetenia Corb ridică semeţ capul şi studie Piscul.

– Du-te acolo, zise el. Află cine a făcut asta.

Soarele dimineţii sclipea pe spinii ienupărului când Torak urcă pe cărarea cu trepte, îndreptându-se spre vârf. Urmele ghetelor lui Bale erau de neconfundat – Torak le ştia tot aşa de bine ca şi pe ale lui Renn, sau ale lui Fin-Kedinn, sau ale lui însuşi – şi erau singurele de pe cărare. Aşa că indiferent cine îl ucisese, nu urcase pe acest drum; deci nu era din tabăra Focilor.

Cine l-a ucis! Tot nu i se părea ceva real. De abia ieri înşiraseră cod pe sfoară stând amândoi pe ţărm. Rip şi Rek aşteptau sfioşi măruntaiele aburinde, iar Bale le arunca din când în când câte o

bucată. Până la urmă şi ultimul cod atârna de coadă pe frânghie şi ei fură liberi să meargă la plimbare cu caiacele. Asrif îi împrumutase lui Torak caiacul lui şi Detlan şi surioara lui veniseră să-i vadă plecând. Detlan, în cârje, le făcuse aşa de entuziasmat semne, încât mai că se prăbuşise.

De abia ieri.

Pe margini, Piscul era plin cu tufe de scoruş şi ienupăr, dar în mijloc se întindea un spaţiu neted uriaş, ce se proiecta în afară, deasupra mării, ca o barcă. Cu mult timp în urmă, suprafaţa îi fusese cioplită cu ciocanul, închipuind vânători şi prada lor. În mijloc stătea ghemuit un altar de granit cenuşiu în formă de peşte.

Torak înghiţi în sec. Cu două veri înainte, magul Focă îl legase pe acel altar şi se pregătea să-i scoată inima. Încă mai putea să simtă granitul împungându-i omoplaţii, încă mai auzea hârşâitul ghearelor tokoroţilor.

De departe, de jos, ajunse la el un răcnet ca al unei fiinţe sfâşiate în două. Torak îşi ţinu răsuflarea. Tatăl lui Bale îşi găsise fiul.

„*Nu* te gândi la aşa ceva. Gândeşte numai în direcţia asta. Fă-o pentru Bale.“

Piscul sclipea de rouă. Era stâncă goală, cu excepţia unei cruste ciudate din licheni şi a unui afloriment din pietre. Va fi greu să găsească urme, dar dacă asasinul a lăsat vreuna, el o va găsi.

De la margine, studie Piscul. Ceva nu era în ordine, dar nu putea să-şi dea seama ce. Păstrând

în minte asta pentru mai târziu, începu să înainteze. Pa obişnuia să spună că, pentru a urmări vânatul, trebuia să te confunzi tu însuţi cu spiritul lui. Aceasta însemna ceva cumplit acum. Torak trebuia să şi-l imagineze pe Bale viu, pe Pisc. Trebuia să-i vadă ucigaşul fără faţă.

Acesta trebuie să fi fost puternic pentru a-l învinge pe Bale, dar numai atât ştia despre el. Trebuia să determine Piscul să-i spună şi restul.

Nu dură mult şi descoperi primul semn. Se ghemui, scrutând cu ochii pe jumătate închişi în lumina palidă a dimineţii. O amprentă de gheată, foarte ştearsă. Şi acolo: imprimată o alta. Bale mersese uşor pe Pisc.

Pas cu pas. Torak îl urmări. Uită de vuietul mării şi de vântul sărat ce-l izbea în faţă. Se pierdu în cercetare.

Sentimentul că e privit îl aduse la realitate. Se opri. Inima începu să-i bată puternic. Ce-ar fi ca asasinul lui Bale să se mai ascundă încă în scoruş?

Scoţându-şi cuţitul, se întoarse.

– Torak, eu sunt! strigă Renn.

Răsuflă şi lăsă cuţitul în jos.

– Să nu mai faci asta *niciodată!*

– Am crezut că m-ai auzit!

– Ce faci aici?

– Ca şi tine! Era furioasă pentru că o amenin-ţase, dar îşi reveni repede. Nu a căzut! Unghiile lui...

Se priveau unul pe altul. Torak se întrebă dacă şi el avea privirea aceea pustie, ca ieşită din minţi.

– Cum s-a întâmplat? mai întrebă ea. Am crezut că erai cu el.

– Nu.

Ea îi întâlni privirea. El se uită în altă parte.

– Du-te tu întâi, zise ea cu voce schimbată. Eşti un urmăritor mai bun.

Cu capul plecat, el îşi reluă cercetările şi Renn îl urmă. Când urmărea o pistă, Torak arareori vorbea; spunea că se află într-un fel de transă, pe care ea nu voia să o întrerupă. Pentru asta îi era recunoscător. Adesea, vedea prea multe cu ochii aceia întunecaţi; însă nu putea să-i povestească despre cearta cu Bale. Îi era prea ruşine.

Nu merse prea departe, când descoperi şi alte semne. O fărâmă de lichen smulsă de o gheată ce fugea; iar în spatele altarului, o bucată din terenul de afloriment ca o pată verde. Apoi, agăţate într-o crăpătură, fire din păr de ren. Torak se înfioră. Bale purta piele de focă. Aceasta îi aparţinea ucigaşului său. O imagine începu să se contureze, ca un vânător apărând din ceaţă. Un om mare şi greu, îmbrăcat cu o piele de ren.

Imediat un nume îi răsări în minte, dar Torak îl alungă. „Nu e pe ghicite! Păstrează-ţi mintea clară! Găseşte dovezi. “

Şi-l imaginä pe Bale părăsind locul unde se ascundea în scoruşi şi alergând spre forma care îngenunchease lângă altar. Asasinul se ridicase. Îşi dăduseră ocol unul altuia, apropiindu-se din ce în ce mai mult de marginea terasei.

La un moment dat, buza Piscului se rupsese şi în solul măturat de vânt, era agăţat un ienupăr avid să supravieţuiască. Era pe jumătate smuls din rădăcini şi din el continua să se prelingă sângele copacului. Torak parcă îl vedea pe Bale agăţându-se disperat de o creangă, cu mâna liberă înfiptă în noroi. Se luptase cu înverşunare pentru viaţa lui. Dar asasinul îl călcase pe degete.

O ceaţă roşie îi acoperi vederea lui Torak. Sudoarea îi umezise palmele. Când îl va prinde, îl va...

– Indiferent cine a fost, rosti Renn zguduită, pesemne că a fost teribil de puternic pentru a-l învinge pe B... Îşi înfundă degetele în gură.

Pentru următoarele cinci veri, era interzis să-i pronunţe numele, altfel spiritul lui Bale se va întoarce şi îi va vâna pe cei vii.

– Uită-te aici, rosti Torak. Ridică o mică fărâmă de sânge de molid uscat. Şi aici.

Dădu la o parte o ramură şi scoase la iveală urma unei mâini.

Renn trase aer în piept şuierând.

Ucigaşul lui Bale se sprijinise pe o mână pentru a-şi privi victima căzând. Şi mâna avea doar trei degete.

Torak închise ochii. Se afla din nou în grotele din Nordul Îndepărtat, confruntându-se cu Devoratorul-de-Suflete. Lupul sosise în apărare, sărise la atacator şi-i retezase cu dinţii două degete.

– Aşa că acum ştim, zise Renn cu voce îngheţată.

Se priveau unul pe altul, amintindu-şi amândoi ochii verzi şi cruzi de pe faţa aspra ca pământul crăpat.

Torak strânse în pumn sângele de molid.

– Thiazzi, rosti el.

3

Magul Stejar nu făcuse nici o încercare de a-şi acoperi urmele. Îşi croise drumul în jos, pe flancul abrupt de nord al Piscului, spre ţărmul acoperit cu pietre plate, îşi luase caiacul şi plecase.

Torak şi Renn reuşiră să-l urmărească până în locul unde poteca se termina în mare.

– De unde eram, rosti Torak, ar fi trebuit să-l văd.

– De ce ţi-ai făcut tabăra acolo? întrebă Renn.

– Eu... simţeam nevoia să fiu singur.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu mai întrebă din ce cauză. Şi asta era şi mai rău. Prodabil, ghicise ce greşeală groaznică a făcut; atât de groaznică încât nici ea nu îndrăznea să vorbească despre asta.

– Până acum s-ar putea să fi ajuns oriunde, comentă ea, întorcându-se spre valuri. Putea să se

îndrepte spre Insula Algelor, sau spre una mai mică. Sau s-a întors în Codru.

– Şi o va lua de la capăt, zise Torak. Să mergem.

Pentru a se înapoia în tabăra Focilor a trebuit să se cațere înapoi pe drumul de pe Pisc. Altarul continua să pară ciudat. Renn fu cea care observă de ce. Sculpturile. Vârful altarului era îndreptat spre capul de elan. Asta nu era în regulă.

– A fost mutat.

Torak era îngrozit că nu văzuse asta mai înainte. Zgârieturile pe piatră se vedeau tot atât de bine, ca un corb pe un sloi de gheață. Şi-l imagină pe magul Stejar – cel mai puternic om din Codru – proptindu-se cu umărul de altar şi mişcându-l, apoi punându-l la loc, dar nu chiar aşa cum fusese. Torak examină vârful altarului şi descoperi locul unde umblase Thiazzi: o mică scobitură cioplită în suprafața Piscului. Era goală.

A găsit ceea ce căuta, zise Torak.

Nici unul din ei nu dădu glas fricii care îi bântuia. Dar printre scorușii de pe margine, Torak descoperi dovada: rămăşițele unei pungi mici din piele de focă cu părul răzuit. Pielea sfărâmicioasă încă mai purta forma vagă a unui obiect tare, cam de mărimea unui ou de porumbar, care fusese înăuntru.

Sângele îi bubuia lui Torak în urechi. Vocea lui Renn ajunse la el de la mare distanță.

– L-a găsit, Torak. Thiazzi are opalul de foc.

– Să nu spuneţi nimănui, zise Fin-Kedinn. Nici că a fost ucis, nici cine a făcut-o, nici de ce.

Torak fu imediat de acord, dar Renn era îngrozită.

– Nici măcar tatălui lui?

– Nimănui, răspunse căpetenia Corb.

Stăteau ghemuiţi lângă râu în capătul de sud al golfului, ungându-şi unul altuia feţele cu lut în semn de doliu. Zgomotul cascadei le acoperea vocile. Nu era nici un pericol să fie auziţi de femeile Foci din aval, care decorau ospăţul de înmormântare, nici de oamenii care pregăteau caiacul lui Bale pentru Călătoria Morţii. Focile lucrau în tăcere pentru a evita să supere sufletele băiatului mort. Lui Torak îi trecu prin minte că păreau ca nişte oameni din vis.

Toată ziua munciseră din greu şi el îi ajutase. Acum sosise amurgul şi toate adăposturile, toate caiacele, toate suporturile cu cod fuseseră mutate în această parte a golfului, cât mai departe de Pisc. La nord, rămăsese doar adăpostul pe care Bale îl împărţise cu tatăl lui. Fusese îmbibat cu ulei de focă şi i se dăduse foc. Torak putea să-l vadă: un ochi roşu, privindu-l din întunericul care se lăsa.

– Dar nu e bine, protestă Renn.

– E necesar. Unchiul ei o privi în ochi. Gândeşte-te Renn. Dacă tatăl lui ar şti, ar fi bolnav de dorinţa de răzbunare.

– Da, şi atunci? replică ea.

– N-ar fi singurul, zise Fin-Kedinn. Tot clanul ar dori să-l răzbune pe unul dintre ai lor.

– Ei şi? repetă Renn.

– Îl ştiu pe Thiazzi, continuă Fin-Kedinn. Nu se va ascunde în insule, se va îndrepta spre Codru, unde puterea lui e mai mare. Ruta cea mai rapidă îl va duce spre locul unde se desfăşoară de obicei întâlnirile pentru schimburi comerciale, de pe coastă.

– Şi dacă Focile vor merge după el, interveni Torak, îi va întărâta împotriva celorlalte clanuri, iar el va dispărea.

Căpetenia Corb aprobă.

– De aceea nu vom spune nimic. Clanurile Mării şi ale Codrului n-au fost niciodată în relaţii prea bune. Thiazzi se va folosi de asta. În asta constă puterea lui: cultivarea urii. Promiteţi-mi amândoi că nu veţi spune nimănui nimic.

– Promit, zise Torak.

Nu voia ca Focile să meargă după Thiazzi. Răzbunarea va fi doar a lui, şi numai a lui singur.

Renn îşi dădu cuvântul fără convingere.

– Dar tatăl lui e hotărât să afle, zise ea. Pesemne că a văzut ceea ce am văzut şi noi. Sângele de sub unghii.

– Nu, zise Fin-Kedinn. Am avut grijă.

Cu dungile cenuşii de pe obraji, de la sprâncene până jos, arăta rezervat şi amenințător. Veniţi, rosti Fin-Kedinn, ridicându-se în picioare. E timpul să ne alăturăm celorlalţi.

Pe ţărm, Focile făcuseră un cerc din torţe de varec: un portocaliu săltăreţ sub cerul albastru-închis. Între timp, îl întinseseră pe Bale în caiacul lui. Fumul gros şi negru îi înţepă lui Torak ochii şi inspiră mirosul uleiului de focă ce ardea. Simţi însemnele doliului întărindu-i-se pe piele.

„Acesta e ritualul de înmormântare a lui Bale, gândi el. Nu e posibil!“

În primul rând, tatăl lui Bale se îndreptă spre barcă şi cu gingăşie acoperi cadavrul cu sacul lui de dormit. Îşi pierduse ambii fii din cauza Devoratorilor-de-Suflete şi figura lui era împietrită, ca şi cum nu trecuse prin nici o experienţă de acest gen. „Ca şi cum, reflectă Torak, s-ar afla pe fundul mării.“

După el, fiecare membru al clanului adăugă câte un dar destinat Călătoriei Morţii. Asrif dărui un bol cu mâncare, Detlan un set de cârlige de pescuit, în timp ce surioara lui – care fusese foarte ataşată de Bale – reuşi să nu plângă când aşeză alături de el o lampă mică din piatră. Alţii dăruiră îmbrăcăminte, carne uscată de balenă sau de cod, plase pentru foci, suliţe, funii. Fin-Kedinn îi dărui un harpon, iar Renn trei dintre cele mai bune săgeţi ale ei. Torak îi dărui amuleta din gură de ştiucă, pentru noroc la vânătoare.

Stând deoparte, îi privi pe oameni ridicând pe umeri caiacul şi ducându-l jos în apele de la ţărm. Acolo legară două pietre grele la proră şi la pupă şi tatăl lui Bale se urcă în caiacul lui pentru a-şi conduce fiul spre largul mării.

Ceilalţi se înapoiară târându-şi picioarele spre ospăţul tăcut, dar Torak rămase privind caiacele depărtându-se şi micşorându-se, până ajunseră ca două pete mici. Când vor ajunge dincolo de privirile celor de pe uscat, tatăl îşi va lua suliţa şi va străpunge barca de înmormântare, trimiţându-şi fiul în adâncul Mării Mamă. Peştii îi vor mânca lui Bale carnea, aşa cum el o mâncase pe a lor când trăia; iar când adăpostul lui va fi transformat în cenuşă şi cenuşa va fi împrăştiată în vânt, orice urmă a sa va fi ştearsă, cum piere un val pe mare.

„Dar se va întoarce, gândi Torak. S-a născut aici. Acesta era căminul lui. Pe mare va fi prea singur.“

Fin-Kedinn îl strigă pe nume.

– Torak! Vino! Trebuie să te alături ospăţului.

– Nu pot, zise el fără să se întoarcă.

– Trebuie.

– Nu pot! Trebuie să plec după Thiazzi.

– Torak, s-a făcut întuneric, interveni Renn, ţinând partea unchiului ei, şi nici lună nu este, nu poţi pleca acum. Vom porni imediat mâine-dimineaţă.

– Trebuie să-ţi onorezi ruda, rosti Fin-Kedinn sever.

Torak se întoarse spre el.

– Ruda mea? Aşa îi vom spune toţi, nu-i aşa? Ruda mea. Băiatul din clanul Focii. Timp de cinci veri, până când îi vom uita numele.

– Nu îl vom uita niciodată, afirmă Fin-Kedinn. Dar e mai bine aşa. Ştii asta.

– Bale, zise Torak foarte clar. Numele lui era Bale.

Lui Renn i se tăie răsuflarea. Fin-Kedinn îl privi mai de aproape.

– Bale, rosti Torak din nou. Bale. Bale. Bale!

Făcându-şi loc pe lângă ei cu umărul, alergă de-a lungul golfului, oprindu-se doar când ajunse la ruinele adăpostului lui Bale ce ardeau mocnit. *Bale!* strigă el spre marea cea rece. Şi dacă asta va face ca spiritul răzbunător al lui Bale să-l urmărească, atunci aşa să fie! Era vina lui, că Bale zăcea pe fundul mării. Dacă nu s-ar fi certat cu el, Bale nu ar fi fost singur pe Pisc. Ar fi făcut faţă magului Stejar împreună şi acum ar fi în viaţă.

Era vina lui.

– Torak? Renn stătea de partea cealaltă a focului, cu faţa ei palidă licărind din cauza fierbinţelii. Încetează să-i mai spui pe nume. Îi vei atrage spiritul.

– Lasă-l să vină, replică el. Asta e tot ce merit!

– Nu tu l-ai ucis, Torak.

– Dar a fost *vina mea!* Cum să suport asta?

La aşa ceva, ea nu mai avu nici un răspuns. Fin-Kedinn are dreptate, continuă el. Focile nu pot să-l răzbune pe Bale, e datoria *mea* s-o fac!

– Nu-i mai spune pe nume...

– Răzbunarea e a *mea!* strigă el. Scoţându-şi cuţitul şi luând cornul cu leacuri din săculeţ, le ridică spre cer. Îţi jur, Bale. Îţi jur pe acest cuţit, pe acest corn şi pe cele trei suflete ale mele că îl voi vâna pe magul Stejar şi-l voi ucide. Te voi răzbuna!

4

Lupul stătea în Răceala Moale şi Strălucitoare de la poalele Muntelui, uitându-se în sus la Blană Întunecată.

Era cu multe salturi deasupra lui, privind în jos. Îi prinsese mirosul, urechile lui auziseră vântul şoptind prin frumoasa ei blană neagră. Dădu din coadă şi scheună.

La rândul ei, Blană Întunecată dădu şi ea din coadă şi scheună. Dar acesta era Muntele Trăsnetelor. Lupul nu putea să urce; ea nu putea să coboare.

Tot timpul cât umblase prin Lunga Răceală, Lupului îi lipsise Blană Întunecată, chiar şi când vâna alături de Marele Făr-de-Coadă şi de sora de haită sau când se juca de-a vânează lemingul; mai ales atunci, pentru că Blană Întunecată era aşa de bună la acest joc. Dintre toţi lupii din haita

Muntelui, ea îi lipsea Lupului cel mai mult. Erau un trup şi un suflet. Simţea asta în blana lui.

Blană Întunecată se lăsă pe labele dinainte şi lătră. *Vino! Vânătoarea e bună, haita e puternică!*

Lupul lăsă coada în jos.

Lătratul ei deveni nerăbdător.

– *Nu pot!* răspunse el.

Cu o săritură, coborî în salturi Muntele. Răceala Moale şi Strălucitoare zbura de sub labele ei în timp ce venea spre el şi inima Lupului zbura odată cu ea. Plin de veselie ţopăi spre ea, cât de repede...

Lupul se trezi.

Nu mai era în Acum în care fusese în somn, ci înapoi în celălalt acum, lungit pe marginea Apei Mari. Singur. Îi lipsea Blană Întunecată. Îi lipsea Marele Făr-de-Coadă şi sora de haită. Îi lipseau chiar şi corbii, puţin. *De ce* l-a părăsit Marele Făr-de-Coadă şi a plecat în pieile plutitoare?

Lupul ura locul acesta. Pământul uscat îi muşca labele şi păsările-pescari îl atacau dacă se apropia prea mult de cuiburile lor. Pentru o vreme, explorase Vizuinele celor făr-de-coadă de-a lungul Apei Mari şi al Torentului Rapid ce se vărsa în ea, dar acum se plictisise.

Cei făr-de-coadă nu vânau, stăteau doar în cerc chiuind cu bucurie şi privind stâncile. Păreau că-şi închipuie că unele stânci contează mai mult decât altele, deşi lui toate îi miroseau la fel; iar când cei făr-de-coadă îşi dădeau pietre unul altuia, se certau. Când un lup normal dădea un dar – un os sau un

băţ interesant –, o făcea deoarece îi plăcea de celălalt lup, nu din cauză că erau supăraţi.

Sosi Întunericul şi cei făr-de-coadă se aşezară pentru somnul lor fără sfârşit. Lupul se sculă greoi şi merse să adulmece Vizuinele. Alungându-i plin de dispreţ pe câini, mâncă nişte peşte agăţat de beţe şi o porţie delicioasă de grăsime de peşte-câine. Apoi, în afara unei Vizuine, descoperi ceva ce se punea pe labe şi îl mâncă şi pe acesta. Când apăru Lumina, se duse tropăind în Codru, călcă sub picioare nişte tufişuri pentru a face un culcuş şi aţipi.

Mirosul îl trezi brusc.

Ghearele i se încleştară. Blana de la ceafă i se zbârli. Cunoştea acest miros. Îl făcea să-şi amintească lucruri rele. Făcea ca vârful cozii să-l doară.

Urma mirosului era puternică şi ducea în sus pe Apă. Cu un mârâit, Lupul sări în picioare şi o luă la goană după ea.

– Ţi-am spus, zise vânătorul Vultur de Mare făcând o legătură din coarne de căprior. Am văzut un om mare venind pe ţărm. Asta e tot.

– Incotro se ducea? întrebă Torak.

Era neînduplecat. Renn, legănând o cană de sânge de mesteacăn fierbinte în mâini, se întreba cât de mult va mai suporta Vulturul de Mare.

– Nu *ştiu!* se repezi vânătorul. Eram grăbit, voiam să fac comerţ!

– Cred că se ducea în amonte, interveni partenera vânătorului.

– În amonte, repetă Torak.

– Asta poate însemna oriunde, rosti Renn.

Dar Torak deja se îndrepta spre tabăra Corbilor şi spre canoele din piele de căprioară.

Era a doua noapte după ritualul de înmormântare a lui Bale şi, după o traversare epuizantă, ajunseseră la locul unde se făcea comerţ, pe coastă. Ceaţa învăluia taberele de-a lungul ţărmului şi gura Râului Elanului. Sălciile, Vulturii de Mare, Varecii, Corbii, Cormoranii, Viperele: toţi veniseră să facă troc oferind corn şi coarne de cerb pe piele de focă şi ouă de mare din cremene. Fin-Kedinn se înapoiase în caiacele împrumutate de la clanul Balenei şi corbii stăteau pe o creangă dintr-un pin. Nu era nici urmă de Lup.

Renn alergă să-l ajungă pe Torak, care îşi făcea drum cu umărul prin mulţime, alegându-se cu priviri iritate, pe care le ignora.

– Torak, aşteaptă! Uitându-se în jur, pentru a se asigura că nu erau auziţi, rosti încet: Te-ai gândit că aceasta poate fi o capcană? Devoratorii-de-Suflete ţi-au mai întins capcane şi înainte.

– Nu-mi pasă, răspunse Torak.

– Dar gândeşte-te! Pe undeva pe aici se află Thiazzi şi Eostra: cei doi Devoratori-de-Suflete care au mai rămas şi cei mai puternici dintre toţi.

– Nu-mi pasă! Mi-a ucis ruda. Intenţionez să-l ucid şi eu. Şi nu-mi spune să mă culc puţin şi să pornim mâine-dimineaţă.

– Nu intenţionam, răspunse ea înţepată. Voiam să spun că mă duc să aduc nişte provizii.

– Nu avem timp. Deja ne-a luat-o înainte cu două zile.

– Şi vor mai fi şi altele, replică ea, dacă va trebui să ne oprim să vânăm!

Când ajunse la adăpostul pe care-l împărţea cu Saeunn, vederea familiarei piei zgrunţuroase de ren o făcu să se oprească. Cu mai puţin de o lună înainte, părăsise adăpostul alergând la caiace, nerăbdătoare să se întâlnească cu Fin-Kedinn şi cu Torak şi să-l vadă din nou pe Bale.

Închise ochii. Nu-i venise să creadă când se uitase la trupul lui sfărâmat. La privirea albastră ce nu mai vedea. La noroiul cenuşiu de pe stânci. „Sunt gândurile lui, îşi spuse ea. Gândurile lui absorbite de licheni."

Le vedea mereu, ziua şi noaptea. Nu ştia dacă şi Torak simţea acelaşi lucru, deoarece când vorbea, destul de puţin, era numai despre găsirea lui Thiazzi. Nu părea să-i mai fi rămas loc de jale în minte.

Ceaţa îi alunecă de-a lungul cefei şi se cutremură. Era obosită şi îngheţată din cauza traversării şi epuizată de supărare şi de singurătate. Nu ştiuse că putea să fie atât de singură printre oamenii pe care-i iubea.

În jurul ei, vânătorii apăreau şi dispăreau în întuneric. Se gândea la Thiazzi sorbind din ochi opalul de foc. Un om care găsea plăcere în durerea celorlalţi. Care trăia doar pentru a conduce.

Magul Corb se ghemui în colţul ei, sub pielea de elan mucegăită. În timpul iernii, se micşorase, iar acum îi amintea lui Renn de un burduf de apă gol. Arareori şchiopăta mai departe de grămada cu dejecţii şi, când clanul îşi mutase tabăra, pe ea o căraseră pe o targă. Renn se întreba ce făcea această inimă zbârcită să mai bată şi câtă vreme. Deja, respiraţia lui Saeunn purta miasma Terenului Oaselor Corbilor.

Încercând să n-o trezească, Renn îşi adună armele şi proviziile, înghesuite în burdufuri din măruntaie de bizon. Alune fierte, carne de cal afumată, bucăţi de rădăcină fărâmiţată de dudău argintiu; merişor uscat pentru Lup.

Pielea de elan se mişcă.

Lui Renn îi sări inima.

Scăfârlia pătată apăru din blană. Magul Corb o privi cu ochii lui cruzi.

– Deci, rosti Saeunn, cu o voce ca foşnetul frunzelor moarte. Pleci. Probabil că ştii unde s-a dus.

– Nu, răspunse Renn.

Saeunn punea întotdeauna degetul pe rană.

– Dar Codrul e vast... Trebuie să fi încercat să vezi unde s-a dus.

Prin asta înţelegea recurgerea la magie. Mâinile lui Renn se încleştară pe burduf.

– Nu, bolborosi ea.

– De ce?

– N-am putut.

– Dar ai destulă îndemânare.

– Nu. Nu am. Deodată simţi că aproape îi vine să plângă. Se presupune că aş putea să văd viitorul, continuă ea cu amărăciune, dar n-am putut prevedea moartea lui. La ce *bun* să fii mag, dacă nu poţi prevedea asta?

– S-ar putea să reuşeşti să faci magie, scrâşni Saeunn, dar încă nu eşti mag.

Renn clipi.

– Vei afla, când vei fi. Deşi, poate că limba ta va şti înaintea ta. „Ghicitori, gândi înverşunată Renn. De ce tot timpul ghicitori?“

– Da, ghicitori, continuă Saeunn, cu un hârâit care părea aproape un hohot de râs. Ghicitori ce trebuie rezolvate de tine! Făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul. Am citit în oase.

Torak apăru în uşă şi îi aruncă lui Renn o privire nerăbdătoare.

Ea îi făcu semn să tacă.

– Ce ai văzut? o întrebă pe Saeunn.

Magul îşi umezi buzele, cu o limbă tot atât de cenuşie ca nămolul.

– Un copac stacojiu. Un vânător cu părul sur arzând în el. Demoni târându-se pe sub pietrele pârjolite.

– Ai văzut unde s-a dus Thiazzi? întrebă Torak cu bruscheţe.

– O, da... am văzut.

Fin-Kedinn apăru lângă Torak, cu o figură încruntată.

– S-a îndreptat spre Codrul Adânc.

– Codrul Adânc, repetă Saeunn. Da...

– Tocmai a sosit un grup de Mistreţi, rosti Fin-Kedinn. Au venit de-a lungul Apei Late. În vad au văzut un om mare într-o pirogă[1], îndreptându-se spre Apa Neagră.

Torak încuviinţă din cap.

– Face parte din clanul Stejarului, asta e în Codrul Adânc. Sigur că acolo s-a dus.

– Vom lua două canoe, zise Fin-Kedinn. Am spus clanului că ei trebuie să rămână aici, în timp ce noi plecăm în amonte.

– *Noi?* întrebă Torak aspru.

– Vin cu tine, zise Fin-Kedinn.

– Şi eu, adăugă Renn, dar ei o ignorară.

– De ce? îl întrebă Torak pe Fin-Kedinn.

Tresărind, Renn îşi dădu seama că Torak nu voia să-l însoţească nici unul din ei. Avea de gând să facă asta singur.

– Cunosc Codrul Adânc, afirmă Fin-Kedinn. Tu nu.

– Nu! Saeunn era dârză. Fin-Kedinn, nu trebuie să mergi!

Ei o priviră.

---

[1] pirogă – ambarcaţiune rudimentară construită prin scobirea unui trunchi de copac (n.red.)

– Oasele au relevat încă un lucru şi acesta e *sigur.* Fin-Kedinn, nu vei ajunge niciodată în Codrul Adânc.

Lui Renn i se strânse inima.

– Atunci vom merge fără el. Doar Torak şi cu mine.

Dar unchiul ei luă acea expresie de care-i era frică: aceea care avertiza că nu trebuie contrazis.

– Nu, Renn, zise el cu un calm terifiant. Nu puteţi face asta fără mine.

– Ba da, putem, insistă ea.

Fin-Kedinn oftă.

– Ştii că au avut loc conflicte între Bizoni şi Caii Pădurii încă din vara trecută. Nu vor lăsa să intre străini la ei. Pe mine însă mă cunosc...

– Nu! strigă Renn. Saeunn ştie ce spune. N-a greşit niciodată.

Magul Corb scutură din cap şi scoase un oftat scrâşnit.

– Vai, Fin-Kedinn…

– Torak, spune-i! pledă Renn. Spune-i că putem să o facem şi fără el.

Dar Torak apucase un sac cu provizii şi îi evită privirea.

– Să mergem, bombăni el, pierdem vremea.

Fin-Kedinn apucă alt sac din mâinile ei.

– Să mergem, rosti el.

۲

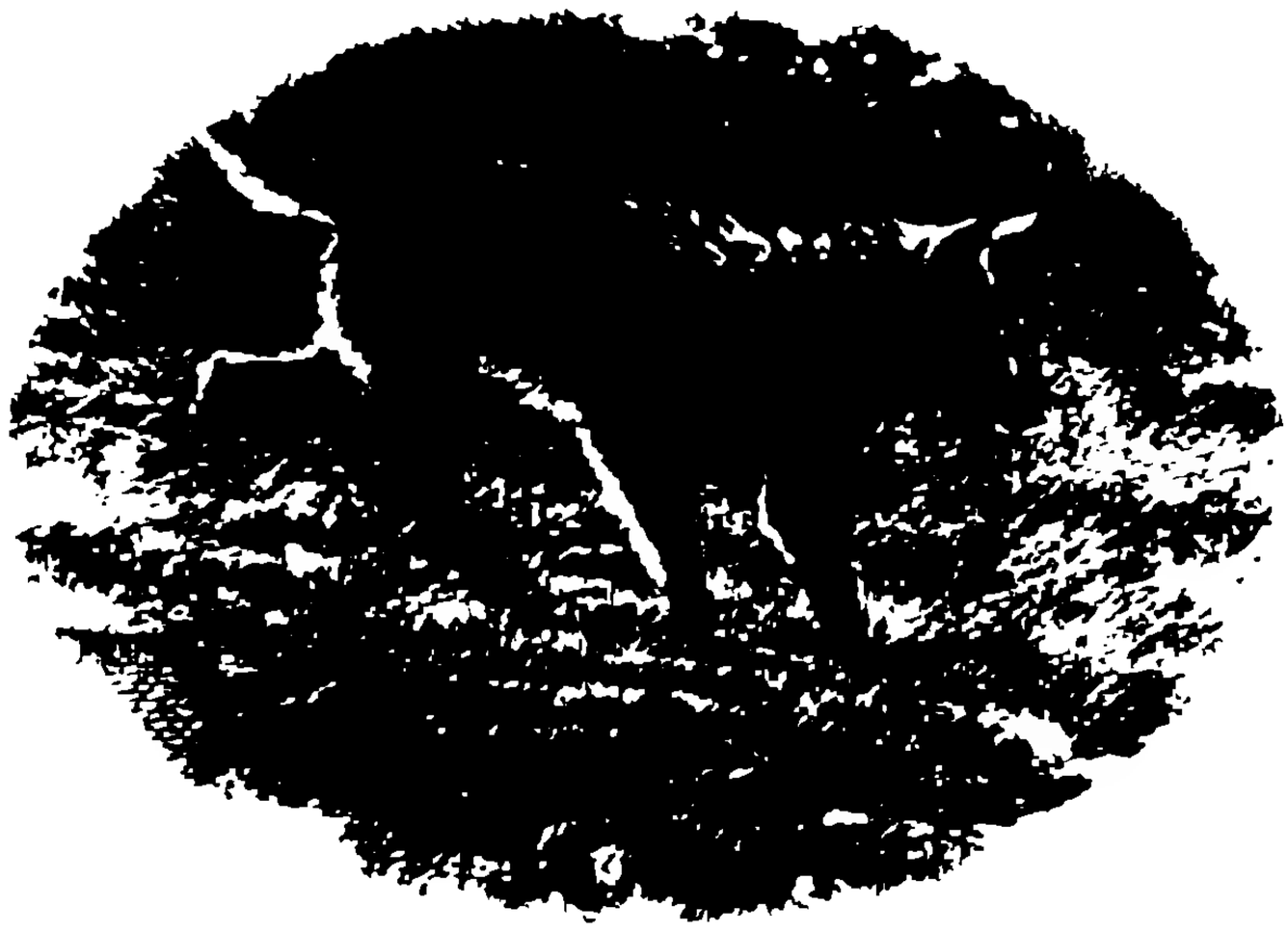

Lupul înainta pe urma lăsată de miros.

În jurul lui, Codrul se trezea din somnul lui lung şi prada începuse să râcâie Răceala Moale şi Strălucitoare pentru a găsi mâncare. Lupul observă un elan care muşca din coaja suculentă a unui sicomor. O turmă de reni, dându-şi seama că nu-i vâna, îşi ridicară capetele şi-l priviră trecând.

Mirosul pe care-l ura îi ajungea la nas. Cu multe Lumini şi Întunecimi înainte, făr-de-coadă cel rău îl închisese într-o vizuină mică de piatră şi îi legase botul, pentru a nu putea să urle. Făr-de-coadă cel rău îl flămânzise şi îi zdrobise coada şi când Lupul scâncea de durere, *râdea.* Apoi îl atacase pe fratele de haită. Aşa că Lupul sărise la făr-de-coadă cel rău şi-şi încleştase fălcile într-una din labele lui

păroase din faţă, sfărâmând oasele şi carnea bogată şi suculentă.

Lupul îşi iuţi paşii. Nu ştia *de ce*-l caută pe Cel Muşcat – lupii nu vânează făr-de-cozi, nici chiar pe cei răi –, dar ştia că trebuie să continue să-l urmărească.

Mirosul se accentuă. Printre vocile vântului, ale mestecenilor şi ale păsărilor, Lupul auzi un făr-de-coadă lovind Apa cu băţul. Mirosi că nu avea câini.

Apoi îl văzu.

Cel Muşcat aluneca pe Apă în sus într-un trunchi de stejar. Lupul adulmecă luciul unei gheare mari de piatră aflată lângă el. Apoi prinse mirosul de sânge de pin, de piele de ren şi de o ciudată Bestie Strălucitoare ce Muşcă Rece.

Lupul îşi încleştă fălcile înfiorat. Cel Muşcat stătea fără frică, savurându-şi puterea. Era foarte, foarte puternic. Nici chiar Bestia Strălucitoare ce Muşcă Fierbinte nu îndrăznea să-l atace. Ştia asta, pentru că îi văzuse pe cei făr-de-coadă băgându-şi labele dinainte *chiar în gura Bestiei Strălucitoare* – şi scoţându-le după aceea nemuşcate.

De la o depărtare de mai multe salturi, sosi sunetul ascuţit şi subţire al osului de pasăre, pe care Marele Făr-de-Coadă şi sora de haită îl foloseau pentru a-l chema.

Lupul nu ştia ce să facă. Tânjea să se ducă la ei; dar asta înseamna să se întoarcă.

Osul de pasăre continua să-l cheme.

Cel Muşcat continua să alunece în susul Apei.

Lupul nu ştia ce să facă.

– L-ai lăsat să plece! strigă Torak, atât de furios încât uită să mai vorbească în limba lupului. Era chiar aici, şi l-ai lăsat să plece!

Lupul îşi băgă coada între picioare şi se ascunse în spatele lui Fin-Kedinn, care stătea în genunchi trezind focul.

– Torak, încetează! ţipă Renn.

– Dar era atât de aproape!

– Ştiu, dar nu e vina lui. A fost vina mea!

Torak se întoarse spre ea.

– Eu l-am chemat, spuse ea. E vina mea că l-a lăsat pe Thiazzi să plece. Desfăcu pumnul şi el văzu micul fluier din os de cocoş de munte, pe care el i-l dăruise cu două veri în urmă.

– *De ce?* întrebă el.

– Eram îngrijorată pentru el. Şi ţie... ţie nu părea să-ţi pese.

Asta îl făcu şi mai furios.

– Sigur că-mi pasă! Cum ar putea să nu-mi pese de Lup?

În spatele lui Fin-Kedinn, Lupul îşi lăsă urechile în jos şi dădu nesigur din coadă.

Remuşcările îl năpădiră pe Torak. Ce nu era în regulă cu el?

Lupul venise în salturi în tabără, atât de vesel, atât de mândru, povestindu-i cum a părăsit urma Celui Muşcat, imediat ce a auzit chemarea lui.

A fost uimit că Torak şi-a pierdut cumpătul. Nu avea idee unde greşise.

Torak căzu în genunchi şi scheună hârâit. Lupul alergă la el. Torak îşi îngropă faţa în blana lui. *Iartă-mă.* Lupul îi linse o ureche. *Ştiu.*

– Ce nu e în regulă cu mine? murmură Torak.

Fin-Kedinn, care ignorase accesul lui de furie, îi spuse să se ducă după apă. Renn doar îl privea.

Torak apucă burduful şi alergă la marginea apei.

Petrecuseră noaptea şi a doua zi dimineaţa îndreptându-se în amonte pe Râul Elanului, oprindu-se doar pentru scurte perioade de odihnă, iar acum se aflau aproape de pragurile unde Apa Lată şi Apa Neagră se amestecă. Se întâlniseră de două ori cu vânători, care văzuseră un om uriaş îndreptându-se în susul râului.

Fuge, gândi Torak. Când dădu peste un buştean, se uită urât la râu.

Era o zi furtunoasă şi Codrul nu se înţelegea cu sine însuşi. Un elan abandonat boncăluia cu jale. În trestiile uscate de pe malul opus, doi iepuri se băteau lovindu-se cu labele dinainte.

Torak prinse mirosul de fum de lemn şi sfârâitul apetisant de plăcinte. Era flămând, dar nu putea să li se alăture celorlalţi. Se simţea departe de ei, închis parcă în spatele unui zid: invizibil, dar dur, ca gheaţa în toiul iernii. Profeţia lui Saeunn privindu-l pe tatăl lui adoptiv îl chinuia. Ce ar fi dacă Renn avea dreptate şi Thiazzi le întinsese o cursă?

Ce ar fi dacă el, Torak, îl conducea pe Fin-Kedinn la moarte?

Şi totuşi nu avea de ales, trebuia să meargă înainte.

Lupul tropăi până la mal şi depuse un băţ la picioarele lui Torak drept dar.

Acesta îl luă şi începu să-l răsucească între degete.

Eşti trist, zise Lupul, mişcând o ureche. *De ce?*

Blană palidă care mirosea a peşte-câine, rosti Torak în limba lupului. *Fără Suflare. Ucis de Cel Muşcat.*

Lupul îşi frecă coastele de umărul lui Torak şi acesta se aplecă spre el, simţind căldura reconfortantă a blănii.

Îl vânezi pe Cel Muşcat, rosti el.

Da, răspunse Torak.

Pentru că e rău?

Pentru că mi-a ucis fratele de haită.

Lupul privea o libelulă atingând uşor apa.

Şi când Cel Muşcat este Fără Suflare, blană palidă va respira din nou?

Nu, răspunse Torak.

Lupul îşi înclină capul şi îl privi pe Torak cu ochi de ambră uimiţi.

Atunci de ce?

Pentru că, ar fi vrut Torak să-i spună, trebuie să-l răzbun pe Bale. Dar nu ştia cum s-o spună în graiul lupului şi chiar dacă ar fi ştiut, nu credea că Lupul ar înţelege. Poate că lupii nu caută să se răzbune.

Umăr la umăr, stăteau privind musculiţele săgetând suprafaţa apei cafenii. Torak prinse sclipirea unui păstrăv şi îl urmări cu privirea spre adânc.

Ştiuse întotdeauna că între el şi Lup erau diferenţe, dar acesta nu părea să-şi dea seama. Uneori îl făcea pe Lup să se simtă frustrat, mai ales când Torak nu putea să facă tot ce era în stare să facă un lup adevărat. Gândindu-se la asta, Torak era şi mai trist şi se simţea vag neliniştit.

Privi în jur să vadă unde a plecat Lupul şi la norii care întunecaseră cerul. Cineva stătea între trestii pe malul celălalt al râului, privindu-l.

Era Bale.

Apa îi picura fără zgomot de pe pieptar. Ierburi-de-mare îi năpădiseră părul aburind. Faţa avea o paloare verzuie subacvatică şi ochii îi erau întunecaţi ca nişte găuri. Era furios. Acuzator.

Torak încercă să ţipe. Nu putu. Limba îi era lipită de cerul gurii.

Bale ridică un braţ care picura şi îl îndreptă spre el. Buzele i se mişcară. Dar nu se auzi nici un sunet, însă era clar ce voia să spună. *E vina ta.*

– Torak?

Vraja se destrămă. Sări în sus.

– Eu te-am strigat! rosti Renn, stând în spatele lui şi privindu-l.

Bale plecase. Dincolo de râu, trestiile uscate trosneau în vânt.

– Ce nu e în regulă? mai întrebă Renn.

– N... nimic, se bâlbâi el.

– *Nimic?* Eşti palid.

El clătină din cap. Nu se putea hotărî să-i spună. Ea ridică uşor din umeri, rănită.

Ei bine, ţi-am păstrat o plăcintă. I-o întinse, înfăşurată într-o frunză de ştevie, pentru a se menţine caldă. Poţi să o mănânci în timp ce mergem.

Din canoe, Renn îl privea pe Lup alergând printre copaci; acum ridicând botul pentru a prinde mirosul, acum adulmecând printre tufişuri.

De nenumărate ori descoperise locuri unde magul Stejar se oprise şi mâncase sau campase. Thiazzi părea că nu se grăbeşte să ajungă în Codrul Adânc şi aceasta o îngrijora pe Renn, deşi nu le spusese nimic celorlalţi. Fin-Kedinn era preocupat, în timp ce Torak...

Ar fi dorit să se întoarcă şi să vorbească cu ea. Dar el se afla în faţa ei, cu spatele drept şi deloc dispus să cedeze, în timp ce cerceta malurile după semne lăsate de Thiazzi.

Furioasă, ea se aplecă peste padelă. Lui nu-i păsa de nimic, decât să-l găsească pe magul Stejar. Nu-i păsa nici măcar că Fin-Kedinn era în pericol.

Până la urmă ajunseră la praguri şi ieşiră pe mal, pentru a-şi căra canoele în spate, până dincolo de ele. Lupul deja tropăia hotărât în amonte de Apa Neagră.

– Cât de departe e Codrul Adânc? întrebă Torak, când reuşiră să pună şi cea de a doua canoe pe apă.

– La o zi depărtare, poate mai bine, răspunse căpetenia Corb.

Torak scrâşni din dinţi.

– Dacă ajunge acolo, nu-l vom mai găsi niciodată.

– S-ar putea să-l găsim, zise Fin-Kedinn. Nu se grăbeşte.

– Aş vrea să ştiu de ce, interveni Renn. Poate că totuşi *este* o capcană. Şi chiar dacă nu e, în curând îşi va da seama că e urmărit.

Finn-Kedinn dădu aprobator din cap, dar nu răspunse. Toată ziua fusese distant şi necomunicativ şi îşi îngusta adesea ochii, ca şi cum Apa Neagră îi trezea amintiri ce îl dureau prea mult.

Nici lui Renn nu-i plăcea. Nu cunoştea acest râu, pentru că Fin-Kedinn nu le permisese niciodată Corbilor să-şi facă tabăra pe malurile lui, dar ştia că e renumit. Era umbrit de copaci umezi şi atât de deşi, încât nu putea să vadă printre ei. Când se mişcau, în aer se răspândea un miros pătrunzător de frunze putrede.

După ce puseră iar canoele pe apă, ea insistă să o ia înainte. Îi făcea rău să privească spatele lui Torak, întrebându-se la ce se gândeşte. Fără îndoială, se gândea cum să-l găsească pe Thiazzi. Deşi, se mai întrebă ea, ce va face dacă îl va găsi? Legea clanurilor interzice să ucizi un om fără să-l

avertizezi, aşa că va trebui să-l provoace pe magul Stejar la luptă. Mintea ei refuza să se gândească la asta. Torak era puternic şi destul de bun la luptă, dar nu avea decât cincisprezece primăveri. Cum ar putea să-i ţină piept celui mai puternic om din Codru?

– Renn? strigă el, făcând-o să tresară. Se întoarse. Când cineva doarme, ai putea să spui dacă visează sau nu? Vreau să spun, privindu-l?

Ea se uită fix la el. Gura îi era strânsă şi îi evita ochii.

– Când visezi, răspunse ea, ţi se mişcă ochii. Aşa spune Saeunn.

El încuviinţă din cap.

– Dacă o să mă vezi vreodată visând, eşti bună să mă trezeşti?

– De ce? Torak, ce ai văzut?

El dădu din cap. Era ca un lup; când nu voia să facă ceva, era imposibil să-l detemini. Oricum, încercă:

– Ce este, Torak? De ce nu poţi să-mi spui?

El deschise gura şi pentru o clipă ea crezu că-i va răspunde la întrebare. În loc de asta, căscă ochii mari şi o apucă de glugă, trăgând-o în jos cu atâta putere, încât se lovi cu tâmpla de marginea canoei.

– Au! ţipă ea. Ce faci...?

– Jos, Fin-Kedinn! strigă Torak în acelaşi moment.

În timp ce Renn se lupta să se ridice, ceva şuieră pe deasupra capului. Îl văzu pe Fin-Kedinn punând

mâna pe cuţit şi tăind aerul; îl văzu pe Lup scâncind parcă înţepat de viespe şi făcând o săritură în aer. Apoi văzu o dâră subţire ca un fir de borangic, izbind apa şi lăsând doar o urmă inofensivă.

Se aşternu tăcerea, parcă nimeni nu mai respira. Renn se ridică, frecându-şi tâmpla. Torak îndreptă canoea spre mijlocul apei şi prinse capătul firului.

– Era întinsă ca o coardă de arc, zise el.

Nu era nevoie să spună mai mult. Canoele se îndreptaseră în viteză spre un fir puternic din tendoane, întins între copacii de pe malurile opuse, la înălţimea capului.

Renn îşi duse mâna la gât. Dacă Torak n-ar fi tras-o în jos, i l-ar fi tăiat.

– Ştie că e urmărit, zise Fin-Kedinn, aducându-şi canoea lângă a lor.

– Dar s-ar putea să nu ştie că de Torak, zise Renn.

– De ce spui asta? întrebă Torak.

– Dacă ştia că eşti tu, explică ea, ar fi riscat să te ucidă? Îţi vrea puterea.

– Poate da, poate nu, interveni Fin-Kedinn. Thiazzi e plin de el. Mai presus de orice, crede în propria putere. Şi are opalul de foc. Probabil că nu crede că mai are nevoie şi de puterea spiritului călător. Şi, dacă e adevărat, adăugă el, înseamnă că nu-i pasă pe cine ucide.

6

Dar tendonul îi crestase Lupului laba dinainte. Nu sângera prea tare şi nu avea dureri, dar Torak insistă să-i dea cu o alifie din frunze de coada-şoricelului şi grăsime de măduvă, pe care Renn o prepară la rugămintea lui folosind ingrediente din săculeţul ei cu leacuri.

– E suficient să se lingă, spuse ea şi Lupul se execută imediat.

Dar lui Torak nu-i păsa. Asta îl făcea pe el să se simtă puţin mai bine, chiar dacă pentru Lup nu conta prea mult.

Aproape că nu observase tendonul acela. Ce ar fi fost dacă într-adevăr nu l-ar fi observat deloc şi Renn şi cu Fin-Kedinn ar fi suferit din cauza greşelii lui? Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare i se strângea stomacul. Ajunge o greşeală, doar

una, şi după aceea trăieşti cu consecinţele ei tot restul vieţii.

Ghemuindu-se pe mal, frecă un pumn de săpunăriţă până ajunse o spumă verde şi se spălă pe mâini.

Când ridică ochii, îl descoperi pe Fin-Kedinn privindu-l. Erau singuri. Lupul bea apă la mal şi Renn se afla deja în canoe.

Fin-Kedinn îi turnă pe mâini apă din burduf.

– Să nu fii îngrijorat pentru mine, zise el.

– Dar sunt, răspunse Torak. Saeunn a crezut în ceea ce a spus.

Căpetenia Corb ridică din umeri.

– Prevestiri. Nu poţi trăi toată viaţa gândindu-te ce s-ar *putea* întâmpla. Ridică burduful cu apă pe umăr. Să mergem!

Îl urmară pe Lup în sus pe Apa Neagră până se lăsă noaptea, apoi dormiră sub canoe şi porniră din nou înainte de ivirea zorilor. Pe măsură ce se apropia după-amiaza, Codrul devenea mai des. Molizi atenţi înţesau malurile, cu licheni atârnând de crengi, şi chiar şi copacii care încă nu înfrunziseră erau vigilenţi. Frunzele de stejar din toamna trecută foşneau în vânt, iar mugurii cenuşii luceau ca nişte mici capete negre de săgeţi.

În sfârşit, înălţimile ce mărgineau Codrul Adânc apărură la orizont. Torak mai fusese acolo cu două veri înainte, dar mult mai spre nord. Aici erau mai abrupte, mai stâncoase: pereţi înclinaţi de stâncă cenuşie, ciopârţiţi şi retezaţi parcă de o secure

gigantică. Ţipetele sacadate ale cocoşilor de munte negri stârneau ecoul, ca nişte pietre ce se rostogoleau.

Când lumina începu să scadă, Lupul sări în apă şi înotă de-a curmezişul ei. Ajuns pe malul nordic, se scutură bine şi porni mai departe. Apoi se întoarse adulmecând noroiul.

Se opriră în apa de la mal şi Torak începu să examineze încâlceala de urme. Lupul avea de ce să fie nedumerit: urmele erau aproape de nedescifrat, deoarece de curând se bălăcise acolo un mistreţ.

– Nu e doar Thiazzi, zise Torak. Vedeţi amprenta aceea de călcâi? Nu e la fel de grea şi e mai accentuată spre interiorul piciorului.

– Deci mai e cineva cu el? întrebă Renn.

El îşi muşcă unghia degetului mare.

– Nu. Urmele lui Thiazzi sunt mai închise la culoare, iar peste cealaltă s-a târât un gândac, peste a lui nu. Indiferent cine era, a trecut pe aici înaintea lui.

Lupul mirosise ceva. Părăsind canoele, se luară după el, până într-o viroagă tăiată de un pârâu ce se vărsa în Apa Neagră.

Douăzeci de paşi mai sus, Torak se opri.

Amprenta striga la el din noroi. Apăsată, sfidătoare. *Sunt aici.* Thiazzi lăsase urma pentru a o vedea toţi.

– Magul Stejar, zise Fin-Kedinn.

Dar lui Torak îi spunea mult mai multe decât atât. O urmă de picior era o privelişte ce putea să-ţi spună o întreagă poveste, dacă ştiai cum să o

descifrezi. Şi Torak ştia. Apoi, înainte de a părăsi Insula Focilor, studiase urmele lui Thiazzi, până când aflase toate detaliile.

După care mai găsi şi altele. Acestea făceau ca viroaga să-şi dezvăluie secretele.

– Şi-a părăsit piroga în apele de la mal, zise el în sfârşit, apoi a urcat pe aici. Căra ceva greu pe umărul stâng, poate că securea. Apoi a revenit pe urmele lui, s-a urcat în pirogă şi a vâslit mai departe. Îşi încleştă pumnii. E bine hrănit, bine odihnit şi se mişcă repede. Îi place ceea ce face.

– Dar de ce a venit aici? întrebă Renn privind în jur.

– Nu-mi place deloc, zise Fin-Kedinn. Aminteşte-ţi tendonul acela. Hai să mergem înapoi la bărci.

– Nu, rosti Torak. Vreau să ştiu ce intenţii are.

Fin-Kedinn oftă.

– Să nu mergem prea departe.

Avansară cu prudenţă: Torak şi Lupul primii, apoi Renn şi Fin-Kedinn la urmă.

Copacii se răriră şi Torak se căţără printre bolovani masivi rostogoliţi, în timp ce Lupul sărea cu uşurinţă înainte. Poteca se lăsă la dreapta. Copacii se terminară.

Torak se trezi pe un deal mare, cu stânci dezolant de goale. Cu o sută de paşi mai departe, coama lui stâncoasă era brăzdată cu negru, ca de la un foc. În faţa lui, colina era un haos de copaci căzuţi aruncaţi acolo de o inundaţie, cu bolovani printre ei, ca

nişte dinţi sparţi. Mai jos, Apa Neagră ocolea poalele dealului şi dispărea între două stânci înalte, înclinate nebuneşte una spre alta. În spatele acestor chei uriaşe de piatră, se ridicau stejarii trufaşi şi molizii zimţaţi ai Codrului Adânc.

Lupul îşi ciuli urechile.

– Of! lătră el încet.

Torak îi urmări privirea. Sub sălciile ce atârnau peste râu, văzu mişcarea fulgerătoare a unei padele.

Lupul coborî în salturi colina. Torak alergă după el şi aproape îşi pierdu echilibrul când un trunchi de copac se mişcă sub încălţămintea lui.

– Torak! şopti Renn din spate.

– Mai încet! îl atenţionă Fin-Kedinn.

Torak îi ignoră. Nu putea să-şi lase prada să scape.

Brusc, iată-l, la nici măcar cincizeci de paşi depărtare, conducându-şi piroga cu lovituri lungi şi pline de forţă spre Codrul Adânc.

Şchiopătând şi ţinându-se ascuns după copacii căzuţi, Torak trase o săgeată din tolbă şi o puse în arc. Nu-i mai auzea pe ceilalţi. Tot ce auzea era clipocitul padelei lui Thiazzi, tot ce vedea era părul lui lung şi roşcat răscolit de vânt. Uitase legea clanurilor, uitase tot, cu excepţia nevoii lui de răzbunare.

Un buştean se rostogoli sub el. Ceva îl apucă de gleznă. Izbi cu piciorul pentru a se elibera. În spate, un zgomot puternic. Privi în jur. Într-o fracţiune de secundă, cât o bătaie de inimă, observă cele trei fire

legate de butucul-piedică, având capătul ascuţit mânjit cu noroi pentru a ascunde tăietura proaspătă a lemnului.

Dealul de buşteni începu să se mişte. „Prostule. Altă capcană.“ Apoi buştenii se prăvăliră spre el şi strigă celorlalţi un avertisment, alergând spre cel mai apropiat bolovan şi trântindu-se în mica adâncitură de sub el; buştenii veneau săltând şi se avântau în râu, aruncând în aer coloane de apă. Ghemuit sub bolovan, Torak auzi hohotul, care stârni ecoul din culme în culme. Îşi imaginä piroga lui Thiazzi alunecând prin cheile celor două stânci şi dispărând în Codrul Adânc.

Apoi toată partea aceea a dealului porni la vale şi-l auzi pe Fin-Kedinn strigând:

– Renn! *Renn!*

7

Liniştea făcea să-i pocnească urechile lui Torak. Praful îi astupa gâtul.

– Renn! strigă el. Nici un răspuns. Fin-Kedinn! Lupule!

Stâncile îi trimiseră înapoi ecoul teroarei.

Era strivit sub o încâlceală de puieţi, care căzuseră peste bolovanul lui. Un val de panică. Era prins în capcană. Se luptă sălbatic. Puieţii se mişcară. Îi împinse şi ieşi afară înghiţind aerul lacom.

Renn! strigă el din nou. Fin-Kedinn!

În vârful dealului apăru Lupul, care coborî alergând spre el, cu ghearele păcănind pe stâncă. Torak n-avu nevoie să-i vorbească. Un ghiont cu botul şi începură căutarea. Trunchiurile copacilor se deplasau şi trosneau ameninţător. Cineva scânci.

– Nu, nu, nu ei, te rog, nu ei.

Îi luă lui Torak un moment bun până-şi recunoscu vocea.

Un fâlfâit de aripi, şi Rek se aşează pe o creangă, cu zece paşi mai departe. Lupul alergă spre ea şi lătră. Torak şchiopătă după el.

Printre ramuri văzu o claie de păr roşu închis.

– Renn!

Rupse ramurile, trase puieţii din cale. Băgându-şi un braţ prin gaura făcută o apucă de mânecă.

Ea gemu.

– Eşti bine?

Ea tuşi şi mormăi ceva ce putea să fie da.

E aici o gaură, continuă el. Am să o măresc. Dă-mi mâna, te trag afară prin ea. Fiind Renn, întâi împinse arcul prin gaură, apoi scăpă de acolo. Ochii ei erau larg deschişi, dar în afară de nişte zgârieturi, nu avea nici o rană.

– Fin-Kedinn, rosti ea.

– Nu reuşesc să-l găsesc.

Sângele îi fugi din obraji.

– Mi-a salvat viaţa. M-a smuls din calea buştenilor.

Lupul stătea mai jos de ei pe un molid uscat, privindu-şi labele dinainte. Avea urechile ciulite. Îl privi nerăbdător pe fratele lui de haită.

Molidul se afla de-a curmezişul unui fag mai mare. Sub fag zăcea Fin-Kedinn.

– Fin-Kedinn!

Vocea lui Renn tremura. *Fin-Kedinn!*

Ochii căpeteniei Corb rămaseră închişi.

Smucirã frenetic de ramuri şi de trunchiurile copacilor. Se auzi o trosnitură şi toată grămada se cutremură. Nu vorbeau de frică să nu atragă nenorocirea.

Soarele apunea şi ei tot mai trudeau. In sfârşit eliberară drumul spre fag. Dar nu se clinti. Torak bãgă o creangă solidă dedesubt şi împinse cu toată puterea. Fagul se mişcă uşor.

– Trebuie să-l tragem afară, zise Renn.

A fost nevoie de amândoi, pentru a-l elibera. Dar încă nu se mişca. Renn îşi apropie încheietura mâinii de buzele lui, să simtă dacă respiră. Torak o văzu înghiţind.

Pe jumătate cărându-l, pe jumătate trăgându-l, îl depuseră în sfârşit pe stânca solidă. Pe partea de est a dealului, în faţa Codrului Adânc, Torak găsi o proeminenţă în stâncă. Muchia de sub el era destul de lată pentru a-i adăposti, deşi nu destul de înaltă pentru a sta în picioare sub ea.

Renn îngenunche lângă unchiul ei, frângându-şi mâinile. Rip şi Rek băteau din aripi şi croncăneau. Lupul amuşină tâmpla căpeteniei Corb. Apoi scheună, atât de înalt încât Torak reuşi cu greutate să-l audă. Şi continuă să scheaune.

Pleoapele lui Fin-Kedinn se mişcară.

– Unde e Renn? murmură el.

Preluând greutatea celorlalţi copaci, fagul îi salvase viaţa, dar îi strivise pieptul în partea stângă.

Renn se puse pe treabă, scoţându-i hanoracul şi tăind fâşii din pieptar. Era cât putea de blândă, dar durerea era atât de puternică încât Fin-Kedinn aproape leşină.

– Trei coaste rupte, anunţă ea, pipăindu-i spatele cu degetele.

Fin-Kedinn şuieră. Ochii îi erau închişi, pielea rece, umedă şi cenuşie. Respira superficial şi Torak putu să vadă că fiecare inspirare sau expirare era ca un cuţit în coaste.

– Va trăi? întrebă Torak cu voce joasă. Renn îl privi. Sângerează în interior? mai şopti el.

– Nu ştiu. Dacă va sângera pe gură...

Buzele lui Fin-Kedinn se destinseră într-un zâmbet strâmb.

– Atunci totul s-a sfârşit. Saeunn a avut dreptate. N-am să ajung în Codrul Adânc.

– Nu vorbi, îl atenţionă Renn.

– Doare mai puţin decât dacă respir, îi răspunse unchiul ei. Unde suntem?

Torak îi spuse.

El făcu o grimasă.

– O, nu aici! Nu pe deal!

– Nu putem să te mutăm, nu în seara asta, zise Renn.

– E un loc rău, murmură Fin-Kedinn. Bântuit. Diavoli.

– Nu mai vorbi! îl admonestă Renn tăind fâşii din tivul pieptarului ei pentru bandaje.

Lupul stătea lângă ea, cu botul pe labe. Rip şi Rek umblau de colo-colo, cu mersul lor ţeapăn de corbi. Torak îl privea pe Finn-Kedinn mişcându-şi capul dintr-o parte în alta. Nu se simţise niciodată aşa de neputincios.

Renn îi spuse să aducă lemne pentru foc şi el plecă. Mâinile îi tremurau şi tot scăpa beţele din braţe. Se gândea că, dacă fagul ar fi căzut doar puţin altfel, i-ar fi strivit sternul şi ar fi trebuit să-i punem Însemnele Morţii. Ar fi fost vina mea. Puteam să murim cu toţii.

De unde se afla, dealul cobora spre Apa Neagră. O potecă de căprioare se zărea de-a lungul malului, trecea dincolo de una din cheile din stâncă şi intra în Codrul Adânc. Şi-l imagină pe magul Stejar dispărând în umbra lui. Fusese atât de aproape.

Când reveni la locul lor de popas, Fin-Kedinn tocmai căzuse într-o aţipeală neliniştită, iar Renn stătea în genunchi cu un pumn de iască din scoarţă de fag, încercând cu înverşunare şi nereuşind să obţină o scânteie cu ajutorul amnarului.

– Ei bine, dă-i drumul, zise ea fără să ridice ochii.

– Ce vrei să spui? întrebă Torak.

– Du-te după el. Doar asta doreşti.

El o privi fix.

– Nu vă părăsesc.

– Dar asta vrei.

El tresări.

– Va fi nevoie de zile întregi pentru ca Fin-Kedinn să fie dus înapoi la clan, continuă ea, fără să reuşească să obţină o scânteie. Şi în acest timp, Thiazzi va scăpa. La asta te gândeşti, nu-i aşa?

– Renn...

– De la început n-ai vrut să venim! izbucni ea. Ei bine, iată ocazia să te descotoroseşti de noi!

– Renn! Stăteau faţă în faţă, cu chipurile palide şi tremurând. Nu vă părăsesc, afirmă Torak. Mâine-dimineaţă aduc canoele. Apoi vom hotărî ce avem de făcut.

Cu sălbăticie, Renn reuşi să scoată o scânteie. Buzele îi tremurau când îi suflă focului viaţă.

Torak se lăsă pe genunchi şi ajută la hrănirea focului cu surcele, apoi cu beţe. Când acesta fu complet treaz, el îi luă mâna şi ea i-o strânse atât de tare încât îl duru.

– Ne-a învins, zise ea.

– Pentru moment, răspunse el.

Noaptea deveni mai adâncă şi luna argintie traversă cerul. Renn spuse că asta ar trebui să-i liniştească; va creşte puternică şi Fin-Kedinn de asemenea. Lui Torak îi trecu prin minte că încerca din răsputeri să se convingă pe ea însăşi de asta.

În timp ce-l veghea pe Fin-Kedinn, el aduse din canoe echipamentul, apoi folosi nişte ramuri pentru a transforma locul de sub stâncă într-un adăpost improvizat, lăsând o gaură pentru fum. Găsi un

pâlc de tătăneasă lângă râu şi Renn pisă rădăcinile şi făcu o cataplasmă, în timp ce Torak transforma frunzele într-o infuzie întăritoare, într-un bol încropit rapid din scoarţă de fag. Împreună bandajară coastele lui Fin-Kedinn. Bandajul trebuia bine strâns, pentru a ajuta la sudarea oaselor rupte. Când terminară, toţi trei erau transpiraţi şi palizi.

După aceea, Renn puse crengi de ienupăr pe foc şi îndreptă fumul spre adăpost, pentru a alunga viermii şi boala. Torak aşează o felie de carne de cal uscată într-o crăpătură dintr-un bolovan, pentru a mulţumi Codrului că l-a lăsat în viaţă pe tatăl lui adoptiv. Apoi, pentru că amândoi erau înfometaţi, împărţiră între ei nişte carne. Fin-Kedinn nu mâncă nimic.

Luna apusese şi neliniştea lui crescu.

– Nu lăsaţi focul să moară, murmură el. Renn, trasează linii de forţă în jurul adăpostului!

Renn îi aruncă lui Torak o privire îngrijorată. Dacă delira, era semn rău.

Torak observă că nici corbii nu se duseseră la culcare pe ramuri, ci ţopăiau precauţi printre pietre, în timp ce Lupul stătea întins la gura adăpostului, privind întunericul de dincolo de foc. Torak avea sentimentul neplăcut că stăteau de veghe.

Renn luă săculeţul cu leacuri şi se duse să trasează liniile.

– Nu pleca departe, o atenţionă Fin-Kedinn.

Torak puse pe foc încă un băţ.

– Ai spus că e un loc rău. Ce ai înţeles prin asta?

Fin-Kedinn privi flăcările.

– Aici nu mai creşte nimic acum. Nimic, de când demonii au fost siliţi să intre în stâncă. Făcu o pauză. Dar sunt aproape, Torak. Şi vor să iasă.

Torak înmuie o bucată de muşchi în apă şi răcori fruntea tatălui său adoptiv. Renn va fi furioasă dacă îl va mai lăsa pe Fin-Kedinn să vorbească, dar trebuia să afle.

– Spune mai departe, zise el.

Fin-Kedinn tuşi şi Torak îl susţinu de umeri. Când sfârşi, pielea din jurul ochilor căpeteniei Corb avea o nuanţă albăstrie.

– Cu multe veri în urmă, începu el, acest deal era plin de copaci în spaţiile dintre stânci: mesteceni, scoruşi. Şi demonii erau ţinuţi înăuntru. Îşi schimbă poziţia şi se înfioră. Noaptea Sufletului. Cu mult timp în urmă. Oamenii au venit să le dea drumul.

Renn se întoarse şi îngenunche lângă el.

– Dar n-au putut să iasă, nu-i aşa? întrebă ea. Îi simt pe sub stânci, foarte aproape.

– Un om i-a oprit, răspunse Fin-Kedinn. A aprins un foc pe deal. Şi i-a alungat pe demoni înapoi în stâncă. Focul însă a scăpat de sub control. Îşi umezi buzele. Teribil... Poate să se urce într-un copac mai repede decât un linx şi, când face asta – când pătrunde printre ramuri –, se duce unde vrea. De necrezut cu ce viteză! Şi a înghiţit toată valea.

Lui Torak începu să-i fie frică.

– A fost cineva rănit?

Fin-Kedinn dădu din cap afirmativ.

– Prins în capcană. Focuri teribile. Un mort.

Se strâmbă, ca şi cum ar fi simţit mirosul de carne carbonizată.

Torak privi fix în întuneric.

– Ce *este* locul acesta? şopti el.

– Nu-ţi dai seama? se miră Fin-Kedinn.

Torak se înfioră şi părul de pe braţe i se zbârli.

– Este locul unde...

– Da. Acesta e locul unde tatăl tău a sfărâmat opalul de foc. Unde a distrus puterea Devoratorilor-de-Suflete.

Afară în noapte, o vulpe lătră. De foarte departe se auzea buhăitul profund al unei bufniţe. Torak şi Renn schimbară o privire. Era o bufniţă mare.

– Când am trasat liniile de forţă, rosti Renn, am simţit o prezenţă. Nu doar demoni. Şi altceva. Rătăcit. Căutând.

– Există fantome pe aici, rosti Fin-Kedinn. A celui care a murit.

Flăcările sclipiră în ochii întunecaţi ai lui Renn.

– Cel de al şaptelea Devorator-de-Suflete.

Căpetenia Corb nu răspunse.

Un tăciune explodă într-un şuvoi de scântei. Torak sări în sus.

– Ai fost aici în noaptea aceea? întrebă el.

– Nu.

Faţa lui Fin-Kedinn se schimonosi de durere. Torak nu credea că din cauza coastelor rupte.

– După focul cel mare, continuă Fin-Kedinn, mama şi tatăl tău m-au căutat. M-au implorat să-i ajut să fugă.

Renn îşi puse mâna pe umărul lui.

– Ai nevoie de odihnă. Nu mai vorbi!

– Nu! Trebuie să vă spun! Vorbise cu o forţă surprinzătoare şi privirea lui albastră arzătoare o susţinu pe a lui Torak. Eram furios. Voiam să mă răzbun pe el pentru... pentru că a luat-o pe mama ta. I-am alungat.

Torak auzi hârşâitul ghearelor corbilor pe stâncă. Privi chipul tatălui adoptiv şi ar fi vrut să nu fie adevărat, dar ştia că aşa este.

– A doua zi, adăugă Fin-Kedinn, m-am potolit. M-am dus după ei. Dar plecaseră. În Codrul Adânc. Închise ochii. Nu i-am mai văzut niciodată. Dacă i-aş fi ajutat, poate că ea ar mai fi trăit.

Torak îi atinse mâna.

– Nu puteai să ştii ce se va întâmpla.

Zâmbetul căpeteniei Corb era amar.

– Aşa vrei tu să spui. Dar te ajută cu ceva?

Lupul sări în sus mârâind şi o luă la goană după o pradă pe care doar el o simţise. Un tăciune căzu din foc. Torak îl împinse înapoi cu piciorul. Deodată, lumina păru o pavăză prea fragilă împotriva întunericului.

– Ţine focul strălucitor, zise Fin-Kedinn. Şi stai de veghe. Demoni. Fantome. Ei ştiu că suntem aici.

Cel Ales priveşte somnul necredincioşilor şi tânjeşte să-i pedepsească şi să elibereze focul.

Fata care a trezit focul a făcut-o în mod greşit şi fără respect. Este o necredincioasă. Nu urmează Calea Dreaptă.

Băiatul a văzut o ramură arzând şi i-a dat cu piciorul. Şi el a pierdut Calea.

Stăpânul va afla toate astea. Stăpânul respectă focul, şi focul îl respectă pe el. Stăpânul îi va pedepsi pe necredincioşi.

Focul e sacru. Trebuie respectat, pentru puritatea şi adevărul lui. Cel Ales iubeşte focul pentru strălucirea lui teribilă şi foamea lui de Codru, pentru mângâierile lui îngrozitoare. Cel Ales doreşte să fie din nou cu focul.

Vântul îşi schimbă direcţia şi Cel Ales vine să se ghemuiască în preajma focului, să bea amărăciunea lui sacră. Mâna Celui Ales ia cenuşă în pumn. Cenuşa e acidă pe limbă, grea în stomac. Ea e puterea şi adevărul.

Omul rănit gemu în vis, îndurerat. Somnul băiatului e de asemenea tulburat, dar fata doarme ca moartă. Şi, dincolo de ei, lupul şi corbii stăteau de pază – în timp ce focul scade neîntreţinut. Nerespectat.

Furia se aprinde în pieptul Celui Ales.

Necredincioşii sunt răi.

Trebuie pedepsiţi.

8

Torak se trezi înainte de revărsatul zorilor. Focul ardea înăbuşit. Ceilalţi încă mai dormeau liniştiţi. Renn era culcată pe o parte, cu un braţ scos în afară. Fin-Kedinn era încruntat, ca şi cum şi în somn l-ar fi chinuit dureri. Amândoi arătau îngrijorător de vulnerabili.

În liniște, Torak ieşi din sacul de dormit şi se târî afară din adăpost.

Mai jos de el, pe colină, o wolverină se ridică pe labele dinapoi pentru a-i adulmeca mirosul, apoi plecă ţopăind. Aceasta îi demonstra lui Torak că Lupul plecase probabil la vânătoare. Dacă ar fi fost prin preajmă, wolverina nu s-ar fi apropiat. Cu o urmă de neliniște, Torak se întreba ce altceva ar fi reuşit să se furişeze tot atât de aproape.

Sub el, valea Apei Negre se desfăşura înceţoşată. Codrul răsuna de cântecele păsărilor, dar corbii plecaseră.

Pe deal nu putea să vadă nimic în afară de stâncă goală. Urcă spre vârf. Nimic. Numai un copac secular prăbuşit pe colina de apus, cu rădăcinile încă agăţate în crăpăturile bântuite de demoni. Se gândi la tatăl lui, care stârnise întâmplările ce l-au adus în acest loc. Era şocat să-şi dea seama că deabia putea să-şi mai amintească figura lui.

Când lumina scăldă cerul, zări o potecă proaspătă abia vizibilă, făcută de picioare încălţate. Scoţându-şi cuţitul, o urmări de jur împrejurul stâncii de deasupra adăpostului lor. Aproape de margine, descoperi o mică piramidă de cenuşă fină. Se încruntă. Cineva a turnat-o cu grijă, ca o ofrandă. Cineva care îi privise în timpul nopţii.

Prinse o urmă de mişcare în ceaţa de lângă râu. Inima i se strânse.

Cineva stătea pe mal privind în sus, la el. Faţa nu-i era clară; avea părul lung, deschis la culoare. Un braţ se ridică. Un deget arăta spre el. Acuzator.

Torak atinse săculeţul cu leacuri de la şold şi simţi forma cornului cu leacuri din interior. Băgându-şi cuţitul în teacă, începu să coboare dealul. Îi era frică să se întâlnească faţă în faţă cu fantoma lui Bale. Dar poate îi va vorbi. Poate că va putea să-i spună cât de rău îi pare.

Păsările încetară să mai cânte. De partea cealaltă a potecii, cucuta unduia în ceaţa alburie.

Urmele de paşi îi arătau calea.

Un om cu ochi sălbăticiţi ţâşni din ceaţă şi se lovi de el.

– Ajută-mă! gâfâi omul, agăţându-se de hanoracul lui Torak şi privind înapoi peste umăr.

Clătinându-se sub greutatea lui, Torak simţi miros de sânge şi de teroare.

– *Ajută-mă!* imploră omul. Ei... ei...

– Cine? întrebă Torak.

– Codrul Adânc! Sângele îl împroşcă pe Torak în faţă, când omul îşi flutură braţul ciuntit. *Mi-au tăiat mâna!*

– Trebuie să fii nebun să intri acolo, mârâi omul, în timp ce Renn îi termina de bandajat braţul ciuntit.

Nu mai tremura, dar de câte ori trosnea un tăciune, se făcea mic.

Le spuse că îl cheamă Gaup şi era din clanul Somonului. Hanoracul şi pantalonii erau din piele de peşte, plini de noroi, tiviţi cu blană de veveriţă, iar pe un obraz avea tatuajul sinuos al clanului său. În jurul gâtului purta o bandă de piele de somon înnegrită de sudoare şi mici oase de peşte erau împletite în părul lui blond, amintindu-i lui Torak de Bale.

– Oamenii din Codrul Adânc au făcut asta? întrebă Fin-Kedinn.

Stătea sprijinit cu spatele de o stâncă, cu ochii duşi în fundul capului şi respirând printre dinţii încleştaţi.

– Au jurat că dacă mă vor mai vedea, va fi rândul capului.

– Dar s-au asigurat că vei supravieţui, afirmă Renn. Au ars rana cu piatră fierbinte ca să nu sângerezi până la moarte.

– Deci ar trebui să le mulţumesc? replică Gaup.

– Ce ai spune să-i mulţumeşti lui Renn că ţi-a cusut ciotul? întrebă Torak. Gaup îi aruncă o privire feroce. Nu-i mulţumise nici lui că l-a ajutat să ajungă la adăpost şi i-a dat mâncare şi apă. Şi Torak remarcase pata de cenuşă de pe tocul încălţămintei lui. Când ai fost în Codrul Adânc, întrebă Torak cu voce tare, n-ai văzut un om într-o pirogă? Un om mare, foarte puternic?

– Ce mi-ar fi păsat mie de asta? îl repezi Gaup. Îmi căutam copila de patru ani, pe care mi-au răpit-o!

Torak o privi pe Renn. Şi ea se gândea la acelaşi lucru. Devoratorii-de-Suflete furau copii pentru a-i face gazde de demoni. Copiii deveneau tokoroţi.

Fin-Kedinn îşi schimbă poziţia. Torak putea să-şi dea seama că gândurile lui galopau.

– Tăierea mâinii, rosti el, e o pedeapsă ce se practica în vremurile grele de după Marele Val. Clanurile au interzis-o de mult. Cine ţi-a făcut asta?

– Clanul Bizonului.

– *Cum?*

Căpeteniei Corb nu-i venea să creadă.

– Am crezut că intenţionează să mă ajute, zise Gaup. Mi-au dat de mâncare. M-au lăsat să mă odihnesc lângă focul lor. Apoi au spus că aveam legătură cu Caii Pădurii. M-au acuzat că am furat pe unul dintre copiii *lor.*

„Deci mai mulţi copii furaţi“, gândi Torak. Goana lui Thiazzi prin Codrul Adânc părea să se fi transformat în altceva.

– Spuneau că toţi cei din clanul Cailor Pădurii au început asta, continuă Gaup. Caii Pădurii au înfipt în pământ un par blestemat şi au declarat că terenul dintre Apa Neagră şi Râul Vântului e al lor. Bizonii au ars parul blestemat. Apoi magul Cailor Pădurii a murit de boală, iar noul mag a găsit un vârf de săgeată în cadavru. Acum toate clanurile sunt de partea lor. Toată lumea trebuie să poarte o bentiţă pe cap: verde pentru Bizoni şi Lincşi, cafenie pentru Caii Pădurii şi Lilieci. Se uită suspicios la bentiţa din piele de ţap de pe fruntea lui Torak.

– Când ai fost împreună cu Bizonii, interveni Torak, printre ei nu era şi un om mare?

– De ce tot întrebi asta? zise Gaup. Neînde-mânatic, se trase spre intrare. Am pierdut destul timp, mă duc să-mi aduc clanul. Îi vom *determina* să ne-o dea înapoi!

– Gaup, aşteaptă, porunci Fin-Kedinn. Vom merge împreună. Tu şi cu mine. Renn şi Torak îl priviră. La fel şi Gaup. O să-ţi găsim clanul, adăugă

căpetenia Corb, şi pe al meu. Îţi vom lua fiica înapoi fără vărsare de sânge.

– Dar cum? întrebă Gaup. Nu vor asculta, ei nu sunt *ca* noi!

– Gaup, zise Fin-Kedinn ferm. Asta vom face.

Umerii lui Gaup căzură. Deodată nu era decât un om rănit, ce avea nevoie de altcineva care să ia hotărârile.

După aceea, evenimentele s-au succedat rapid. Torak aduse o canoe şi el şi cu Renn îl ajutară pe Fin-Kedinn să se urce. Renn îl făcu să stea cât mai confortabil putu şi-i dădu coajă de salcie să mestece împotriva febrei şi alune pentru a-i menţine puterea. Torak vedea cât de îngrijorată era.

– Cum vei reuşi? îl întrebă Renn pe unchiul ei, când Gaup nu putea să-i audă.

– Ne îndreptăm în aval, zise Fin-Kedinn. Ne va purta curentul.

– Şi dacă Gaup se îmbolnăveşte şi e prea slab pentru a vâsli?

– Va fi bine, interveni Torak. Eşti o tămăduitoare mai bună decât îţi închipui.

– Spui asta doar pentru că aşa vrei să fie, replică ea. Pentru că astfel ai ocazia să-l vânezi pe Thiazzi.

Torak nu răspunse. Avea dreptate. Renn îi aruncă o privire, apoi se îndreptă spre canoe.

– Vin şi eu cu tine, i se adresă ea lui Fin-Kedinn.

– Nu, refuză el. Torak are mai mare nevoie de tine.

Torak era surprins.

– O laşi să vină cu mine? După ce aproape v-am ucis neobservând capcana?

– Ai făcut o greşeală, zise Fin-Kedinn. Nu mai face încă una.

– Dar de-abia poţi să mergi! strigă Renn. Ce faci dacă se întâmplă ceva? Ce...?

Nu putu duce propoziţia la capăt.

– Renn, i se adresă Fin-Kedinn. Nu poţi vedea că acum există ceva mai mult, e în joc ceva mai mult decât reprezint eu sau tu, sau Torak? Thiazzi nu se află în Codrul Adânc pentru a se ascunde, e acolo pentru altceva. E destinul lui Torak să-l oprească. Va avea nevoie de ajutorul tău.

Vorbea cu un ton ce nu permitea refuzul şi Renn nu mai protestă. Dar imediat după aceasta fugi de acolo, incapabilă să-l vadă plecând.

– Ce vei face? îl întrebă Torak pe tatăl lui adoptiv, după ce ea se îndepărtase.

– Voi încerca să pun capăt războiul, răspunse Fin-Kedinn.

Război. Torak nu prea ştia ce înseamnă asta.

– Crezi că situaţia e chiar atât de gravă?

– Tu nu crezi? Clanurile din Codrul Adânc nu mai au încredere în Codrul Deschis, de când cu boala şi cu ursul demon. Dacă clanul Somonului se îndreaptă împotriva lor, asta ar putea să fie scânteia ce aprinde iasca. Îl străbătu un spasm de durere şi se apucă de marginea canoei. Ascultă-mă, Torak. Găseşte clanul Cerbului Roşu. De dragul mamei tale, te vor ajuta. Dacă nu poţi să-i găseşti, caută-l

pe magul Bizon. Clanul lui a acţionat sălbatic, dar sunt sigur că el nu-i aprobă. Îl cunosc. E un om bun.

Gaup se întoarse, nerăbdător să plece şi Torak îl ajută să urce în canoe.

– Găseşte clanul mamei tale, repetă Fin-Kedinn. Până atunci, stai ascuns. Urcă-te în copaci dacă trebuie; oamenii Codrului Adânc sunt precum cerbii, arareori privesc în sus. Şi *nu* răni pe nici unul dintre caii negri ai pădurii. Cei negri sunt sacri. E interzis chiar şi să-i atingi. Apoi făcu ceva ce nu făcuse niciodată înainte. Îl apucă pe Torak de mână.

Torak era incapabil să vorbească. Pa făcuse acelaşi lucru, când zăcea pe moarte.

– Torak... Ochii albaştri îl străpungeau. Tu cauţi răzbunarea. Dar nu o lăsa să pună stăpânire pe spiritul tău.

Cu padela, Gaup împinse canoea de la mal, silindu-l pe Torak să dea drumul mâinii tatălui adoptiv.

– Răzbunarea arde, Torak, adăugă Fin-Kedinn în timp ce râul îl ducea mai departe. Îţi arde inima. Face durerea şi mai rea. Nu lăsa să ţi se întâmple asta.

Renn alergase în sus pe colină, spre adăpost. Nu putea să suporte să vadă cum Apa Neagră îl poartă pe unchiul ei departe.

Apoi îşi schimbă hotărârea şi coborî din nou alergând. Era prea târziu. Fin-Kedinn plecase.

Imediat se înapoie la adăpost. Îşi puse pe umăr sacul de dormit, tolba şi arcul şi stinse focul. Îşi spusese că Gaup îl va duce pe Fin-Kedinn înapoi la clan, în siguranţă. Dar adevărul era că se putea întâmpla orice. Era posibil ca Fin-Kedinn să cedeze din cauza febrei sau să înceapă să sângereze în interior. Dacă Gaup îl abandona pe drum? S-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Când ajunse din nou la râu, Torak plecase, probabil să aducă cealaltă canoe. Nu putea să stea degeaba, aşa că îşi azvârli sacul de dormit şi înaintă poticnindu-se pe poteca ce ducea spre Codrul Adânc.

Fu oprită curând de cheile stâncoase ce se căscau pe râu. Ceaţa se ridicase şi stâncile sclipeau în soare. La stânga ei, se afla o colină acoperită cu arini şi mesteceni, care îşi spuneau secrete. La dreapta, Apa Neagră şerpuia cu viclenie mai departe. Cu douăzeci de paşi mai în faţă, molizii Codrului Adânc o atenţionau să se întoarcă. Erau mai înalţi decât fraţii lor din Codrul Deschis şi pe sub braţele pline de muşchi, umbrele se mişcau fără încetare.

Torak ajunsese o dată la marginea Codrului Adânc, dar Renn nu fusese niciodată atât de aproape de el. Îi stârnea teamă.

Codrul Adânc era altfel. Copacii erau mult mai treji, clanurile mai suspicioase; se spunea că găzduieşte creaturi ce dispăruseră de mult din

celelalte locuri. Iar vara, Spiritul Pământului îi străbătea văile sub forma unui om înalt, cu coarne de ren.

De undeva de nicăieri, Rip şi Rek dădură buzna peste ea înspăimântând-o. Apoi plecară, dispărând în înaltul cerului cu cârâieli alarmate.

Renn nu vedea nimic deosebit, dar pentru orice eventualitate, ieşi de pe potecă şi se ascunse în spatele unui tufiş de ienupăr.

La marginea Codrului Adânc, umbrele de sub molizi se materializară devenind un om. Apoi altul. Şi altul.

Renn îşi ţinu răsuflarea.

Vânătorii ieşeau fără să facă zgomot. Îmbrăcămintea lor din ţesătură de scoarţă de copac era împestriţată cu cafeniu şi verde, ca frunzele de pe solul Codrului; Renn descoperi că e greu să-ţi dai seama unde se terminau oamenii şi unde începeau copacii. Fiecare vânător purta pe frunte o bentiţă verde – nu putea să-şi amintească de partea cui erau – şi fiecare cap era ascuns vederii de o reţea fină verde. Aceşti vânători nu aveau feţe. Nu erau oameni.

Unul ridică mâna cu degetele vopsite în verde, mişcându-le într-un semnal complex, care pentru Renn nu avea nici o semnificaţie. Ceilalţi începură să urce colina din stânga ei.

Un vânător trecu doar la câţiva paşi de locul unde se ghemuise ea. Îi văzu securea subţire din ardezie şi arcul lung şi verde. Simţi miros de seu şi

de cenuşă de lemn şi prinse strălucirea ochilor din spatele reţelei. Văzu cum masca era suptă apoi împinsă, în locul unde trebuie că se afla gura.

Apoi din Codrul Adânc apăru un alt vânător fără faţă purtând o suliţă. Când ajunse la cinci paşi de Renn, o înfipse în pământ, cu o asemenea forţă încât vibră.

La capătul de sus, de coada suliţei era legat un mănunchi de frunze, pe care Renn le recunoscu ca fiind de la o buruiană otrăvitoare de dalac.

Vânătorul zgâlţâi suliţa, pentru a se asigura că e bine înfiptă, şi se înapoie în Codrul Adânc.

Lui Renn îi veni să vomite.

Obiectul care atârna de suliţă era un pumn. Era mâna tăiată a lui Gaup.

Ameninţarea bătului blestemat era clară. *Drumul e închis.*

Renn nu putea să-şi ia ochii de la mână. Se gândea cum ar fi să trăiască restul vieţii ca Gaup. Incapabilă să-şi mai folosească arcul vreodată...

O mişcare în dreapta ei. Îi sări inima din piept. Torak venea spre ea pe potecă.

9

Trupul lui Renn era scăldat în sudoare.

Torak urca pe potecă căutând-o. Nu-i zărise pe vânătorii de pe colină, copacii îi blocau vederea şi, din acelaşi motiv, vânătorii nu-l zăriseră nici ei. Dar îl vor vedea, după aproximativ cincisprezece paşi, când va ajunge în pata aceea de soare, unde un mesteacăn căzut crease o breşă.

În linişte, ca umbrele unor nori, vânătorii se răspândiră pe colină, confundându-se cu umbrele agitate de vânt şi cu frunzele pătate de soare. Renn nu îndrăznea nici să strige, nici să scoată sunetul de atenţionare, cântul privighetorii. Nu putea nici să arunce cu o piatră spre Torak, fără a se ridica în picioare.

Brusc, el se opri. Văzuse băţul blestemat.

Imediat ieşi de pe cărare; dar continuă să se mişte ajungând şi mai aproape de locul viran.

Renn nu avea de ales. Trebuia să-l avertizeze, cu orice risc. Şuieră chemarea privighetorii.

Torak dispăru în tufişuri.

Ea mai mult simţi decât îi văzu pe vânători întorcându-se spre ea. Ca nişte suliţe bine ţintite, privirile lor convergeau spre locul unde se ascundea. Cum de au ştiut că nu e o pasăre adevărată? Adăugase o notă mai ascuţită la sfârşit, pe care ea şi Torak o foloseau pentru a se deosebi de un cânt adevărat de privighetoare, dar nimeni altcineva nu observase asta niciodată. Pesemne că erau nişte fini observatori. Şi suspicioşi. Vânătorii începură să coboare colina spre ea.

Mintea îi era panicată. Trupul o durea cuprins de imboldul de a o lua la fugă, dar ştia că singura ei şansă era să stea nemişcată. Stai liniştită, aşteaptă până aproape te ajung, *apoi* fugi ca un iepure, sări în râu... şi roagă-te protectorului.

Se împrăştiară, pentru a o înconjura. Se încordă pentru a o lua la fugă.

Alt cânt de privighetoare în spatele lor, pe colină.

Capetele blonde se întoarseră.

Apoi se auzi din nou. Pesemne că era Torak. Renn recunoscu nota ascuţită de la sfârşit. Într-un fel, reuşise să-şi găsească drumul prin spatele lor.

Ţinându-şi răsuflarea, îi văzu pe vânători urcând spre sunet.

Şi se auzi din nou, dar de data aceasta venea dintre trestiile de lângă râu. Cum se putea aşa ceva? Torak nu putuse să se mute atât de repede.

Deodată o umbră trecu pe deasupra ei şi Rek ateriză pe un arin de lângă parul blestemat, şuierând ca o privighetoare.

Vânătorii se opriră. Degetele vopsite se mişcară pe muteşte. Apoi începură să coboare, îndreptându-se spre copacul unde se aciuase corbul. Trecură la trei paşi de ienupărul lui Renn, fără să-i sesizeze prezenţa. Simţea dogoarea îndârjirii lor.

Rek imită din nou cântecul de privighetoare şi, când ei ajunseră mai aproape, ea îşi luă zborul cu un hohot aspru de corb.

În linişte, vânătorii fără faţă o privi plecând. Apoi se îndreptară în sus pe potecă şi dispărură în Codrul Adânc.

– Eşti bine? întrebă Torak, prinzând-o de umăr.

Renn dădu din cap. Tremura şi-şi încleştă fălcile, pentru a nu clănţăni din dinţi.

– Hai să plecăm de aici, murmură el.

Se retraseră spre un desiş de arini.

– Ne-au descoperit urmele, rosti Renn când căpătă convingerea că e în stare să vorbească. Ştiu că suntem aici.

Torak clătină din cap.

– Îşi închipuie că am plecat cu Fin-Kedinn.

Îi povesti cum a lăsat canoea în sus pe râu, considerând că ar putea să atragă atenţia dacă o luau în Codrul Adânc, a ascuns echipamentul şi a şters urmele.

– Cum ai ştiut că vor veni? întrebă Renn.

– N-am ştiut. N-am ştiut nici măcar că erau acolo până când te-am auzit pe tine punându-mă în gardă. Eu însă obişnuiesc să-mi acopăr urmele de pe vremea când eram proscris. Haide. Mi-e foame. E ultima ocazie pentru a avea o mâncare caldă.

Renn nu-şi dăduse seama că, odată ce se vor afla în Codrul Adânc, nu trebuiau să facă foc. Simţindu-se ca un copil ignorant, plecă după ceva de mâncare. Trebuia să-şi păstreze proviziile pentru următoarele zile; cel puţin aşa gândea ea.

Când reveni, Torak aprinsese focul. Stătea lângă un bolovan, în partea opusă Codrului Adânc, şi folosea doar bucăţi mici şi uscate de fag jupuit, astfel încât să ardă aproape fără fum.

Lui Renn îi trecu prin minte că învăţase toate astea în timpul cât a fost proscris. O făcea să se simtă ca şi cum nu-l cunoştea cu adevărat.

Mâncarea o întări puţin pe Renn. Pregătise o tocană de studeniţă, cruşeţea şi muguri de muri, cu ciuperci cărnoase de primăvară, ouă de porumbel gulerat şi melci prăjiţi în jăratec. Melcii condimentaţi cu usturoi sălbatic se dovediră deosebit de savuroşi.

În timp ce mâncau, Rip şi Rek îşi luară baia de dimineaţă în apa de la mal, aruncându-şi apă pe

spate cu ajutorul aripilor şi stropindu-l pe Lup, care se înapoiase de la vânătoare şi stătea lungit pe mal, prefăcându-se că nu-i observă.

Renn curăţă un ou pentru Rek şi îi şopti mulţumiri. Apoi se adresă lui Torak:

– Cine *erau* oamenii aceia?

– Bizoni, cred. Aveau pe cap bentiţe verzi şi unul avea o amuletă de corn. Apoi o întrebă despre suliţa de pe potecă şi ea îi povesti ce este un par blestemat. Dacă treci pe lângă el fără un descântec pe măsură, te îmbolnăveşti şi mori. Blestemul nu se poate vedea, dar e acolo. Atrage demonii febrei ca flacăra moliile.

El se gândi la asta.

– Poţi să ne faci să trecem?

Ghemul din stomacul ei se strânse.

– S-ar putea.

Adevărul era că se cam îndoia. Codrul Adânc avea cei mai buni magi. Ea nu putea să se pună cu ei.

– Dar nu se vor baza doar pe parii blestemaţi, adăugă ea. Vor continua să fie vigilenţi.

El nu răspunse. Adesea, când intenţiona să spună ceva, îşi plimba degetul mare pe cicatricea de pe braţ. Ceea ce făcea acum.

– Renn...

– *Nu* spune, interveni ea.

– Ce anume?

– Că nu era ruda mea, că nu trebuie să merg cu tine, că e prea periculos, că s-ar putea să fiu ucisă.

Lui Torak îi pică faţa.

– Chiar *este* periculos. Şi nu doar din cauza lor, mai sunt şi eu. Uite ce i s-a întâmplat lui Fin-Ke-dinn. Data viitoare s-ar putea să fii tu. Ea încercă să protesteze, dar el continuă repede: Mai e ceva. Azi-noapte am fost supravegheaţi. Am găsit o urmă şi o grămăjoară de cenuşă.

– *Cenuşă?* Încercă să-şi ascundă panica. Crezi că a fost Gaup?

– La început aşa am crezut. Acum nu mai sunt sigur.

Ea îşi dădu seama ce urmărea.

– Încerci să mă împiedici. De ce faci asta mereu? Crezi că funcţionează? Crezi că am să spun: O, da, în cazul acesta mă întorc la clanul meu?

– Asta e ceea ce ar trebui să faci. Adevărat.

– Ei bine, n-am s-o fac.

El o privi fix. În lumina dimineţii faţa ei arăta mai matură. Şi dârză.

– Renn, te avertizez. Am să fac tot ce este nevoie pentru a da de Thiazzi.

– Bravo, replică ea. Deci să începem. Avem nevoie să ne deghizăm. Suntem pe partea râului ce aparţine Bizonilor, aşa că ar fi bine să încercăm să semănăm cu ei.

El încuviinţă scurt din cap.

– Ai dreptate.

– Iată, rosti Renn. Provoc chiar şi un Bizon să descopere cine eşti.

Fusese foarte practică şi activă, dar Torak nu se lăsa prostit. Era la fel de speriată ca şi el.

În timpul iernii, Fin-Kedinn îi învăţase câteva trucuri privind mascarea personalităţii. Le-a luat întreaga după-amiază pentru a le pune în practică. Renn se dovedi extrem de bună la aşa ceva, ceea ce lui Torak i se păru cam enervant. Avea o adevărată măiestrie de mag, pentru a face ca lucrurile să pară altfel decât erau.

La început, făcuse o vopsea verde-cafenie din licheni şi lut de râu, luând lutul de mai jos de suprafaţa apei, aşa încât nimeni să nu observe. O amestecase cu cenuşă de lemn şi obţinuse o alifie adăugând măduvă, pentru a le ascunde mirosul şi pentru a-i face impermeabili. Apoi desfăcu penele totemului ei şi le băgă în pieptar, după care se unseră unul pe altul cu vopsea pe faţă, pe gât, pe mâini şi pe haine, împestriţându-le sub formă de pete: unele mai deschise la culoare, altele mai închise, cu ajutorul cărbunelui.

Ştiau de la întâlnirile clanurilor că Bizonii îşi ungeau ţestele cu lut galben, pentru a semăna cu scoarţa de copac, aşa că îşi băgară părul în hanorace şi făcură acelaşi lucru. Nu aveau timp să-şi confecţioneze plase pentru faţă, aşa că pur şi simplu vopsiră bentiţa de pe fruntea lui Torak în verde şi făcură una şi pentru ea. Apoi, îşi îndesară tolbele cu muşchi, pentru a împiedica săgeţile să zdrăngăne,

şi stabiliră un nou semnal de avertizare. La urmă, Torak tăie pentru amândoi nişte tuburi de respirat din tulpină de crucea-pământului, în caz că va trebui să se scufunde sub apă.

Când totul fu gata, Lupul se apropie prudent de Torak, încercă să-l adulmece şi sări înapoi alarmat.

Eu sunt, i se adresă Torak în graiul lupilor. Lupul îşi dădu urechile pe spate şi mârâi. *Eu sunt. Vino încoace.*

Precaut, Lupul se apropie.

Torak îi suflă uşor peste bot, vorbindu-i în graiul lupilor şi al lui. Trecu destul timp până ce Lupul căpătă încredere.

– Nu te-a recunoscut, zise Renn cu voce stranie.

Torak încercă să zâmbească, dar îşi simţea faţa înţepenită din cauza deghizării.

– Arăt chiar aşa de diferit?

– Arăţi înspăimântător.

El îi întâlni privirea.

– Şi tu la fel.

Faţa ei mică şi verde semăna neliniştitor de bine cu a mamei ei. Se şi mişca altfel. Trupul, mâinile păreau să ascundă o putere misterioasă. Îi trecu prin cap că dacă ar atinge-o, s-ar putea să-şi ardă degetele.

– Crezi că va avea efect? întrebă ea.

El tuşi încurcat.

– Poate, de la distanţă. Nu de prea aproape. Cea mai bună apărare ar fi...

– Să nu fim prinşi.

Zâmbi cu dinţii ei ascuţiţi şi redeveni Renn.

Se înseră şi luna pe jumătate mâncată se ridică deasupra copacilor. Fluturii de noape zburau orbeşte prin albul sclipitor al opăţelului. Sus, într-un molid, Torak auzea nişte puişori de ciocănitoare ciripind de foame.

– Acum, în ce priveşte descântecul, începu Renn.

În lumina slabă a lunii, mâna tăiată a lui Gaup se mişca încet, agăţată de frânghie. Ar fi trebuit să fie acoperită de furnici şi de muşte, dar nu se vedea nici una. Atât de mare era puterea blestemului, încât nici o creatură nu o atingea.

Torak stătea de strajă împreună cu Lupul, în timp ce Renn se apropia de parul blestemat, ţinându-se în umbră şi păşind pe frunze de măcriş pentru a-şi ascunde urmele. Apucă un mănunchi de pelin şi de crengi de scoruşi şi, aşezându-se pe vine lângă par, rosti un descântec şi lovi mânerul suliţei cu mănunchiul, iar şi iar.

Râul curgea mai silenţios. Copacii se liniştiseră pentru a asculta. Torak simţea blestemul atârnând greu în aer. Îi era teamă că Renn stă prea aproape de părul blestemat; ar putea să-i pătrundă sub piele.

Ea se opri cu un oftat.

– Nu pot, şopti ea.

– Ba poţi! o încurajă el.

– Nu sunt suficient de puternică.

El aştepta.

Şi ea continuă. Până la urmă scoase un suspin furios, se ridică şi aruncă mănunchiul de plante în râu.

– A funcţionat? întrebă Torak.

– Nu ştiu. In curând vom afla.

Începură să se retragă, având grijă să-şi şteargă urmele. Lui Torak i se părea că încordarea îşi trimitea mrejele spre ei din întuneric.

Lupul se îndreptă spre parul blestemat şi se aşeză privind în sus mâna însângerată. Pe neaşteptate, o apucă în fălci, nu prea sigur dacă e moartă sau nu, şi plecă pentru a o mânca în linişte. În curând auziră un fâlfâit în lăstăriş şi un mârâit iritat; apoi Rip şi Rek zburară de acolo, fiecare cu câte un deget în cioc.

Torak îşi descleştă pumnii.

– Cred că a funcţionat.

– S-ar putea, răspunse Renn.

Plecară să-şi aducă echipamentul.

– O să plecăm după ce apune luna, zise Torak.

Renn nu răspunse, dar el ştia ce gândeşte. Încă nu aveau nici un plan, cum să treacă de Bizonii care vegheau.

Deasupra lor, în molid, puişorii de ciocănitoare strigau neobosiţi după mâncare. Torak văzu ce părinţii inteligenţi aveau. Ciocăniseră o gaură sub o ciupercă de copac ca o consolă, care forma astfel un acoperiş ce-i apăra de ploaie, şi aleseseră un copac scorburos ciuruit de o mulţime de găuri, pentru a exista mai multe căi de scăpare, dacă îi ataca

vreun jder. Îşi aminti de lecţiile lui Fin-Kedinn pentru mascare. *Prima regulă este să înveţi de la celelalte fiinţe.*

Ciocănitoarea mascul zbură pentru a intra înăuntru cu masa de seară pentru copii, dar îl zări pe Torak şi se grăbi să zboare în alt copac de la o anumită distanţă, unde se lăsă pe o creangă strigând tare: toc-toc-toc! *Nu în pomul ăla, în ăsta!*

– Cred, zise Torak, că mi-a venit o idee.

Luna apusese, vântul căzuse. Copacii stăteau fără să respire. Aşteptând.

Torak îngenunche alături de Lup şi îi spuse în graiul lupilor că trebuie să se ascundă cu toţii, dar continuau să-l vâneze pe Cel Muşcat. Nu era sigur dacă s-a făcut înţeles.

Ridicându-se în picioare, îi făcu semn lui Renn. Ea îi răspunse la fel.

Ţinându-se în afara potecii, înaintă în amonte. Trecură de părul blestemat. Şi ajunseră la acelaşi nivel cu marile chei ce se căscau în stâncă.

O veveriţă fugi repede într-un copac. Un căprior o luă la goană, scăpărând-şi codiţa albă.

E bine, gândi Torak. Poate că Bizonii nu sunt prea aproape.

Poate.

Renn mergea alături de el, tăcută ca o umbră. Labele Lupului nu făceau nici un zgomot.

Molizii îi aşteptau, cu braţele atârnând înveş-mântate în muşchi întunecat.

Torak se opri. Se gândi la magul Stejar. Se gândi la Bale. Trase aer în piept şi pătrunse în Codrul Adânc.

10

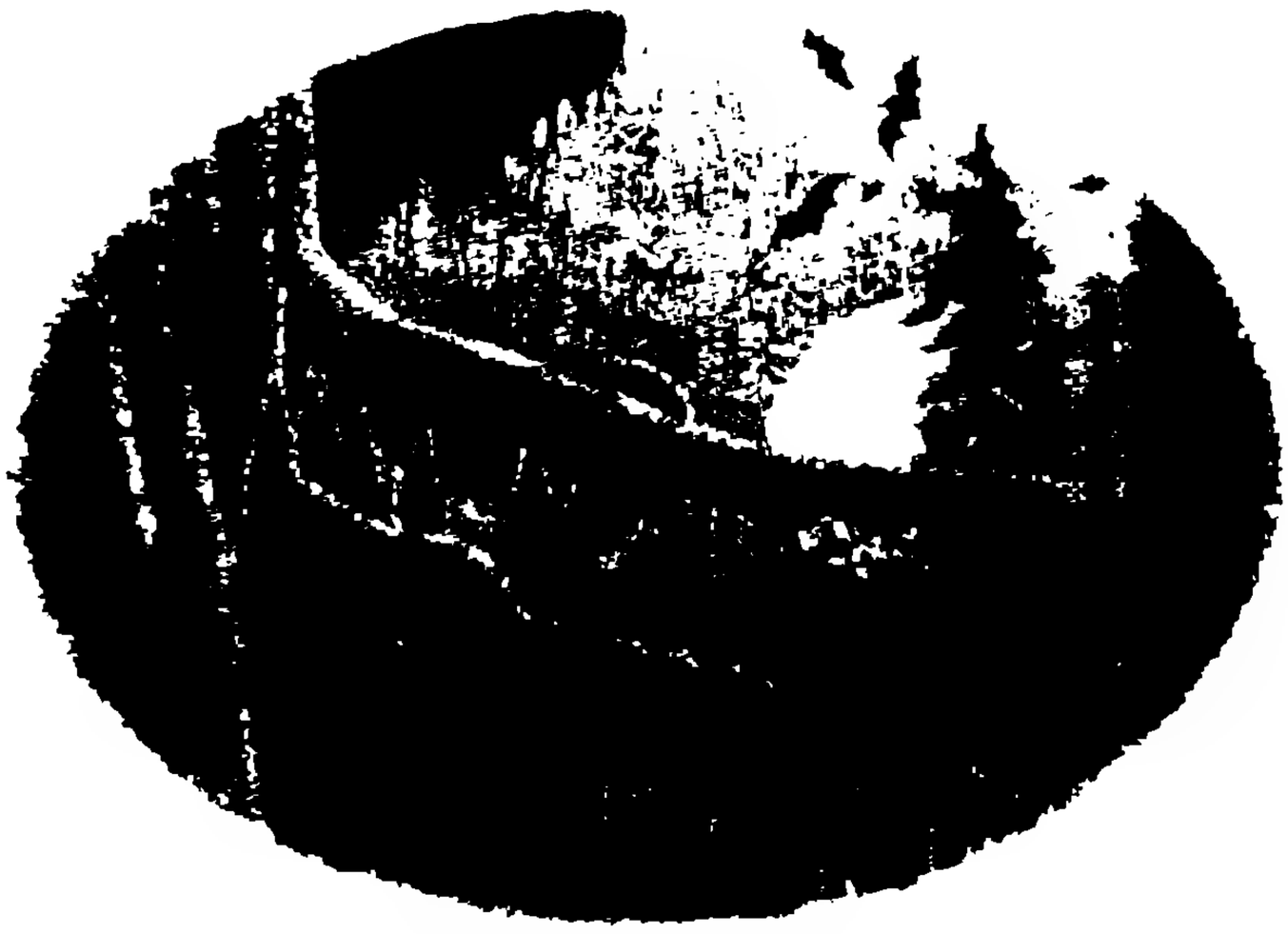

Blana de pe spatele Lupului se zbârli. Torak o privi pe Renn, pentru a se asigura că şi ea a văzut. Văzuse.

Cel Muşcat, rosti Lupul.

Aproape? întrebă Torak.

Mai multe salturi.

Torak se aplecă mai aproape de Renn.

– A descoperit urma lui Thiazzi, şopti el, dar e departe.

– Şi Bizonii, tot nu se văd?

El clătină din cap.

Era nedumerită. Tot aşa era şi el. Se furişaseră parcă o veşnicie printre copacii umbroşi, în susul râului, dar rămânând destul de departe de malurile lui. Până acum nici un semn de la Bizoni.

Copacii, totuşi... Rădăcinile îl apucau pe Torak de încălţări. Degetele crengilor îi treceau peste faţă.

În Codrul Adânc era mai cald. Văzduhul mirosea intens a frunze, era plin de viaţă. Liliecii zburau pe deasupra capului, iar lăstărişul se mişca foşnindu-şi secretele. Muşchiul atârna de fiecare creangă, de fiecare buştean, de fiecare bolovan – ca şi cum, gândi Torak, un val verde uriaş înghiţise Codrul, apoi se retrăsese. Şi, în spatele muşchiului, simţeai prezenţa copleşitoare şi atentă a copacilor.

Lupul coti într-o parte şi alergă spre un frasin. Ridicându-se pe labele dinapoi, îşi puse ambele labe dinainte pe trunchi şi începu să adulmece o creangă mai joasă. *O ciudăţenie*, îi comunică el lui Torak, mişcându-şi mustăţile.

Torak atinse creanga. Degetele lui se umplură de pământ vâscos, ce mirosea straniu.

Renn arătă spre creangă.

– *Ce e asta?*

El clătină din cap, ştergându-şi mâna de pantaloni şi dorind să nu fi atins creanga. Clanurile Codrului Adânc erau recunoscute pentru măiestria lor în privinţa otrăvurilor.

Ajunseră la un crâng de arini foşnitori. Când intrară, copacii tăcură, ca şi cum nu voiau să fie auziţi.

Lupul se opri şi adulmecă aerul.

Cel Muşcat. Dincolo de Apă.

Torak tot mai încerca să înţeleagă, când Lupul îşi plecă uşor capul.

Vizuină.

În spatele arinilor, Torak zări umbre mişcându-se în întuneric. Şi nişte forme mari ce puteau fi adăposturi.

– O tabără! îi şuflă Renn la ureche.

– Şi Lupul spune că Thiazzi e dincolo de râu, pe teritoriul Cailor Pădurii.

– Trebuie să ne întoarcem, îl zori ea, să traversăm râul mai jos.

Aceasta risca să-l deruteze pe Lup, care putea pierde urma lui Thiazzi, dar nu aveau de ales. Începură să se retragă.

Cel puţin, asta au încercat, însă Torak avea impresia că s-au rătăcit. Clipocitul râului era mai slab şi prinse mirosul violent şi inconfundabil al usturoiului sălbatic, pe care nu-l întâlniseră înainte în calea lor.

Se strădui să pătrundă întunericul. O frunză de măcriş înfiptă într-o rămurică sclipea în lumina stelelor. O pală de aer îi atinse obrazul, ca şi cum o bufniţă sau un liliac ar fi trecut pe lângă el.

Frunza aceea.

Se opri atât de brusc, încât Renn dădu peste el.

– Ce e?

– Nu sunt sigur. *Nu mişca.*

Crenguţa aceea n-a străpuns întâmplător frunza. O înţepase ca un ac, imediat la bază, în partea dreaptă a nervurii centrale. Probabil că era un semn.

În dreapta nervurii centrale.

Privi spre dreapta şi nu văzu decât desişul slab luminat al ramurilor.

Acolo.

În faţă, spre dreapta, un copăcel fusese îndoit înapoi şi proptit cu un aranjament măiestrit de beţe încrucişate. În vârf se afla o ţepuşă cu aspect urât. Din beţele încrucişate, o frânghie aproape invizibilă era întinsă de-a curmezişul cărării, la înălţimea pieptului. Încă un pas şi ar fi dat peste capcană, slobozind copăcelul şi făcând astfel ca ţepuşa să i se înfigă în coaste.

Torak îşi umezi buzele. Aveau gust de cretă, de la deghizare. Îi arătă lui Renn capcana. Mâna ei se îndreptă spre umăr, unde îşi ţinuse înainte penele totemului ei.

A trebuit să se strecoare printre ienuperi pentru a ocoli capcana, ce fusese aşezată cu viclenie printre tufele ţepoase, pentru a îndrepta victimele spre ea. Când o depăşiră, Renn şuieră:

– Nu e drumul pe care am venit.

– Ştiu. Şi a fost noroc curat că am observat capcana.

N-a mai fost nevoie să spună: Oare cât de multe ne mai aşteaptă?

Lupul întoarse capul spre râu şi ei îi urmăriră privirea. Oare umbra aceea s-a mişcat?

O clipă mai târziu, lumina stelelor străluci pe un cap de suliţă.

Vânătorul Bizon se afla cam la douăzeci de paşi mai departe, mergând în amonte.Torak şi Renn se pitiră în tufiş – încet, să nu atragă atenţia printr-o mişcare prea bruscă. Mintea lui Torak galopa. În

susul râului se afla tabăra Bizonilor. În aval, drumul de înapoiere spre Codrul Deschis şi poate spre alte capcane ucigaşe. Pe malul râului, cel puţin un vânător Bizon făcea de strajă.

Renn dădu glas gândurilor lui.

– Va trebui să încercăm planul tău, chiar aici.

– Ai putea să tragi de aici?

– Cred că da. Dacă ne urcăm într-un copac.

El încuviinţă din cap.

Renn găsi un tei înalt. Părea că era mai uşor de căţărat decât ceilalţi, deoarece avea scoarţa crăpată şi îngroşată ca un şarpe ciudat, ce se înfăşura de-a lungul trunchiului.

– A fost trăsnit, murmură ea, dar a supravieţuit. Poate că ne aduce noroc.

„Avem nevoie de aşa ceva“, gândi Torak. Planul lui era simplu şi, dacă funcţiona, Bizonii vor fi adeniţi spre nord, departe de Apa Neagră, permiţându-le lor să o traverseze.

Dacă funcţiona. Îşi pierdea repede încrederea.

Încrucişându-şi mâinile, o săltă pe Renn în copac. Apoi îngenunche şi îi spuse Lupului să rămână prin apropiere, să se înapoieze când se va face Lumină – şi să fie atent la capcane.

Răsuflarea Lupului îi încălzi faţa când acesta îşi trecu botul peste pleoapele lui. *Rămâi în siguranţă, frate de haită*, îi spuse lui Torak.

Era aşa de încrezător. Iar Torak îl atrăsese într-un pericol teribil.

Dintr-un impuls, Torak luă din pungă cornul cu leacuri, scoase puţin din sângele pământului şi făcu un semn pe fruntea Lupului, unde nu putea să se lingă. *Să fii în siguranţă, frate de haită*, rosti şi el. Punându-şi mâna pe scoarţa aspră a teiului, înălţă o rugă Codrului să-l apere pe Lup.

Cicatricele copacului erau suficient de adânci pentru mâinile lui, aşa că urcă în copac ca pe frânghie. Îşi dădea seama că teiul le-a simţit prezenţa. Se întreba dacă nu cumva îi va arunca jos. Sub el, ochii argintii ai Lupului sclipiră. Apoi dispăru în întuneric.

Ghemuindu-se într-o încrucişare de crengi groase, Torak şi Renn îşi lăsară sacii de dormit rulaţi, bazându-se doar pe îmbrăcămintea lor din piele de ren, pentru a le ţine de cald.

– Vom aştepta aici până dimineaţă, şopti Torak. Avem mai puţine şanse de a fi văzuţi.

Şi mai puţine şanse de a scăpa, dacă erau văzuţi; dar nici unul dintre ei nu menţionă asta.

Renn îi arătă un molid înalt, de la nord de tabăra Bizonilor. Ramurile din vârf străpungeau stelele; pesemne că vor prinde şi primele raze de soare, când va răsări. Din tolbă scoase o săgeată pe care o puse în arc.

Şi, în timp ce ochea, faţa ei era încordată de concentrare. Deghizarea o făcea să arate ca o străină: ca şi cum, gândi Torak, făcea parte din Codrul Adânc.

Arcul trosni. Îl lăsă imediat în jos. Noaptea era prea liniştită. Bizonii ar fi putut auzi zbârnâitul.

În sfârşit, o pală de vânt trezi copacii. Ochi din nou şi dădu drumul săgeţii. Aceasta lovi molidul şi încărcătura ei se balansă în voie, agăţată de coarda legată de coadă. Renn crestă coada altei săgeţi şi lovi alt copac, mai departe, spre est; apoi altul şi altul, de fiecare dată aşteptând ca adierea să acopere zgomotul.

Acum trebuia să aştepte până în zori şi să spere că planul va funcţiona.

Nu aveau altul.

În întuneric, se zări un foc luminând.

Renn îl apucă pe Torak de braţ. Tabăra Bizonilor era mult mai aproape decât crezuseră ei.

De sus din tei, priveau siluetele înalte mişcându-se tăcute ca nişte furnici. Cei mai mulţi se adunară în jurul unui copac aflat în centrul taberei, ungându-i ramurile mai joase cu o substanţă de culoare închisă. Doi îngenunchează pentru a face alt foc.

Lui Torak i se păru ceva foarte ciudat. De ce să scaperi pentru a aprinde alt foc, când poţi să iei o ramură arzândă de la celălalt şi să-l aprinzi? Şi nici nu foloseau cremenea. Un om răsucea un băţ între palme, perforând o bucată de lemn ce se afla pe pământ, pe care o ţinea cu un picior, în timp ce băţul ce se răsucea era ţinut drept cu ajutorul unei

stinghii prinse între dinţi. Şi reuşi. Ţâşni fumul. Atunci, al doilea om puse licheni peste flăcări, care se aprinseră. Astfel, când focul fu pe deplin trezit, toată lumea îngenunche şi-şi atinseră frunţile de pământ.

Din Codru apărură şi mai mulţi Bizoni. Torak numără cinci, şapte, zece. Fiecare bărbat – toţi erau bărbaţi – purta o secure, un arc, două tolbe şi un scut de-a lungul braţului: o bucată îngustă de lemn, al cărui capăt ascuţit îl înfigea în pământ, înainte de a-şi scoate plasa ce-i servea de mască şi a da la iveală o ţeastă unsă şi o faţă ciudată şi bărboasă.

Pe Torak îl năpădi o sudoare rece. Gaup avea dreptate. Aceşti oameni erau altfel.

Acum scuipau pe deasupra focurilor şi în curând simţi mirosul delicios şi familiar al cocoşului de munte prăjit, în bizar dezacord cu tabăra tăcută.

– De ce nu vorbesc? şopti el.

– Cred că asta îi face să semene mai bine cu copacii, suflă Renn. Aşa ceva vor oamenii din Codrul Adânc mai mult decât orice: să semene cu copacii.

– Văd mai multe scuturi decât bărbaţi.

Ea dădu din cap şi ridică trei degete. Trei vânători se aflau pe aproape, înaintând tiptil prin Codru. Parcă ar fi gata să urce în teiul lor.

Făcură de strajă cu rândul. O ploaie uşoară îi pătrunse lui Torak în vis şi Codrul deveni o mare întunecată, fremătătoare, unde păsările de noapte

zburau în viteză, ca nişte peşti. Departe se auzea strigătul u-huu, u-huu al unei bufniţe-mari.

Renn îl scutură de umăr.

– În curând se crapă de ziuă.

Clipi, masându-şi gamba, pentru a o dezmorţi. Ziua era furtunoasă, cu un vânt uscat dinspre sud. Piţigoii şi păsările cântătoare ciripeau deja şi hulubii de pădure tocmai se puseseră pe cântat.

– Sper că Rip şi Rek încă mai dorm, continuă să mormăie Renn. Ultimul lucru de care avem nevoie e salutul unui corb.

Torak încercă să zâmbească. Reflecta că e din ce în ce mai puţin probabil ca planul lor să funcţioneze. Şi, chiar dacă reuşeau, aveau doar puţin timp la dispoziţie pentru a înota prin Apa Neagră, pentru a ajunge pe teritoriul Cailor Pădurii. Şi, în tot acest timp, Thiazzi se depărta.

Lumina cenuşie se strecură în tabără şi Torak desluşi adăposturile ghemuite în jurul fagului central.

Se uită fix. Nu-i venea să creadă. Ramurile mai joase ale acestuia erau *roşii*. Nu din pricina soarelui matinal; ramurile – scoarţa, crengile, frunzele – fuseseră unse peste tot cu sângele pământului. „De ce, gândi el, ar vopsi cineva o ramură întreagă în roşu?“

Dar nu mai avu timp să se minuneze. Soarele se ridica. În curând trebuiau să se mişte.

Spre nord, ceva sclipi în molidul cel înalt. Şi mai departe, spre est. Renn miji un zâmbet din colţul gurii. Deci, planul lor funcţiona. Bucăţile de

cremene, pe care le legase de cozile săgeţilor, străluceau şi zornăiau în vânt.

Şi Bizonii îi văzuseră. Descoperindu-i, oamenii alergară după arme şi scuturi.

Repede, Torak şi Renn coborâră din copac. Apăru şi Lupul, cu blana umedă de rouă. Se îndreptară spre râu.

Sălciile atârnau deasupra Apei Negre, reţinând noaptea. Nu era nici urmă de Bizoni.

Torak se ruga ca toţi să fie ademeniţi de momeala pusă de ei. Scoţându-şi încălţămintea şi legând-o de sacii de dormit făcuţi sul, îşi croiră drum până la mal şi intrară în trestii, mişcându-se cu prudenţă, pentru a nu provoca nici o pasăre de apă să-i dea de gol. Apa de la mal era sufocată de puieţi frunzoşi, aduşi din susul apei de o viitură.

– Bună acoperire, murmură Renn.

Schiţară un zâmbet încordat. Poate că totuşi va merge.

Ţinându-şi braţele pe lângă corp din cauza frigului, intrară în apă. Picioarele lui Torak pătrunseră într-o mâzgă din frunze moarte rece ca gheaţa şi văzu buzele pătate ale lui Renn strângându-se de dezgust. Apucă un copăcel plutitor, pentru acoperire. Şi ea făcu la fel. Înotară după Lup, care deja traversase râul pe jumătate.

Apa Neagră nu era somnoroasă, aşa cum li se păruse. Trebuiau să dea o adevărată luptă, pentru a rezista curenţilor ascunşi de la fund.

Brusc Lupul se întoarse şi veni înotând *spre* ei, cu urechile lăsate pe spate, alarmat.

– Ce e *asta?* şopti Renn.

Torak se răsuci pe burtă. Bârnele acelea din mijlocul curentului pluteau în amonte. Şi unele dintre ele aveau ochi.

Una ridică încet capul. Torak văzu o faţă verde feroce, tatuată cu frunze. O bentiţă cafenie pe frunte. Părul lung împletit din cozi de cal.

O incursiune a Cailor Pădurii. Îndreptându-se direct spre ei.

– Cufundă-te şi întoarce-te la mal, îi spuse Torak lui Renn înainte de a se scufunda.

Nu putea să găsească tubul de respirat de la cingătoare. Foarte rău, îşi va ţine respiraţia. Spera doar că Renn l-a auzit.

Îl auzise. Ieşi la suprafaţă imediat după el, în acelaşi pâlc de trestii, şi aşteptară strângând din dinţi pentru a-i opri să clănţăne.

Caii Pădurii nu-i văzuseră. Oamenii verzi stăteau întinşi pe burtă, proptindu-se pe mâini, cu cuţitele strânse între dinţii înnegriţi de cărbune.

Nu departe de Torak, Lupul se târî până la mal şi se scutură zgomotos.

Ochii se întoarseră pe feţele tatuate cu frunze, apoi reveniră. Nu-i interesa un lup singuratic.

Trestiile ofereau un bun ascunziş, permiţându-le lui Torak şi lui Renn să avanseze târâş în sus pe mal, pentru a-şi recupera echipamentul. Torak rămase uimit. Înşelătoarea Apă Neagră îl dusese *mai aproape* de tabără, în loc să-l îndepărteze.

Ud şi tremurând, se întrebă ce avea de făcut. În orice clipă Bizonii îşi vor da seama că au fost înşelaţi şi se vor înapoia la râu, împrăştiindu-se şi mai mult pentru a-i prinde pe intruşii necunoscuţi. El şi Renn vor fi prinşi între ei şi Caii Pădurii.

Doar dacă n-ar putea să facă ceva ca ambele părţi să se depărteze de ei.

– Du-te în josul râului, i se adresă în şoaptă lui Renn. Aşteaptă-mă după cotitura aceea, ne întâlnim acolo.

Ea făcu ochii mari.

– Unde te duci?

– N-am timp să-ţi explic! Ai grijă la capcane!

Spunându-i Lupului să rămână cu sora de haită, se îndreptă spre tabăra Bizonilor. Când fu cât de aproape putu să îndrăznească, se ghemui şi scoase din tolbă două săgeţi. Apoi luă cornul cu leacuri şi unse repede capetele săgeţilor cu sângele pământului. Nu avea idee ce însemnau pentru Bizoni ramurile acelea roşii, dar erau uşor de văzut şi asta era tot ce conta.

Tot ghemuit, puse prima săgeată în arc şi aşteptă.

Observă un vânător Cal al Pădurii venind la ţărm: tiptil, ţinându-se drept, ca apa să se scurgă

fără zgomot pe trupul lui şi să nu se izbească de frunze.

Torak ochi. Nu era la fel de bun trăgător ca Renn, dar nici nu avea nevoie să fie. Săgeata lui se izbi într-un stejar, la o bună distanţă de el.

Capul tatuat se întoarse pentru a o urmări.

Cu coada ochiului, Torak îl văzu pe un vânător Bizon repezindu-se spre râu. I se strânse stomacul. Erau mai rapizi decât crezuse. Dădu drumul şi celei de a doua săgeţi roşii şi atinse alt copac.

Fără să aştepte să vadă reacţia, o luă la goană cu spatele aplecat spre locul unde îl aştepta Renn. Dacă diversiunea lui funcţiona, ambele părţi se vor îndrepta spre misterioasele săgeţi roşii şi apoi...

Strigăte în spatele lui, izbituri de suliţe. Simţi un val de bucurie sălbatică. Bizonii se luptau cu Caii Pădurii, lăsându-l pe el şi pe Renn să traverseze râul şi să-l urmărească pe Thiazzi.

Din umbra unui pâlc des de molizi, Renn îi făcea semne şi el o apucă de mână. Strânsoarea ei era fierbinte ca cenuşa, în timp ce-l conducea prin întuneric spre ascunzătoarea pe care o găsise: scorbura unui uriaş stejar prăvălit.

Gâfâind, el se lăsă lângă copac şi, în timp ce degetele ei se eliberară dintr-ale lui, izbucni într-un râs nervos.

– Era cât *pe ce!*

Nici un răspuns. Se afla singur în scorbură.

Cu douăzeci de paşi mai departe, Lupul ieşi dintr-un grup de sălcii, urmat de Renn, udă şi furioasă.

– Pentru numele Spiritului, unde *ai fost?* şopti ea.

– Atunci cine *a fost?* şuieră Torak.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Renn.

Dispariţia lui o zguduise puternic şi se lupta să nu o arate.

– Cineva m-a prins de mână. Am crezut că eşti tu.

– Ei bine, n-am fost eu.

El îi luă mâna.

– A ta e rece, cealaltă era fierbinte.

– Sigur că sunt rece, sunt udă leoarcă! Unde *ai fost?*

Din tabăra Bizonilor se auzeau strigăte, ţipete de durere.

– Am să-ţi spun mai târziu, zise Torak. Hai să traversăm, cât mai putem.

Lui Renn îi era atât de frig, încât Apa Neagră i se păru aproape caldă. Echipamentul îmbibat de apă de pe spate o trăgea în jos, iar curentul era

puternic. Când ajunse în mijlocul râului, acesta o trase la fund. Dădu din picioare pentru a ieşi la suprafaţă, stropind şi scuipând frunze. Torak şi Lupul se aflau înaintea ei şi nu observară.

Malul de sud era o încâlceală de nepătruns de sălcii şi, când se apropie, spiritul ei se înfioră de teamă. Îşi imaginä vânători cu feţe de frunze ochind.

Dacă ceilalţi erau îngroziţi, nu dădeau nici un semn. Lupul se căţără pe mal, se scutură viguros şi începu să adulmece mirosul lui Thiazzi. Torak înainta cu greu prin apă, fără zgomot, spre sălcii.

Privindu-l cum se uită la copaci, Renn se cutremură. Deghizarea îl făcuse o creatură a Codrului Adânc: un străin cu faţa întunecată şi ochi reci argintii.

El îi aruncă o privire şi încuviinţă din cap – *e liber* –, apoi dispăru printre sălcii. In timp ce ea lupta să-şi elibereze piciorul dintre nişte alge încâlcite, apăru din nou şi o trase afară.

– Nu e nimeni pe aici, zise el. Cred că toţi au traversat, pentru a ataca tabăra.

Se uscară repede cu ajutorul ierbii, înghesuind mai multă în încălţări şi în îmbrăcăminte, pentru a se încălzi. Torak tăie nişte tulpini de coada-calului şi frecă petele verzi ale bentiţelor de pe frunţile lor, în timp ce Renn se ocupa de bietul ei arc ud.

Lupul descoperi o urmă de miros şi se îndreptă spre sud, departe de râu, până la un teren mlăştinos, cu arini care se ridicau din bălţile cafenii. Renn se

gândea la capcane, la pari blestemaţi şi la vânători invizibili şi rosti o rugăciune către protectorul ei.

Era un ţinut dificil. Trebuiau să se deplaseze de la un pâlc de arini la altul şi de-a lungul trunchiurilor de copaci căzuţi şi acoperiţi cu muşchi. Apa era groasă din cauza mormolocilor. Renn căzu în ea şi ieşi plină de mâzgă.

Încercă să se convingă că aceasta era o pădure ca cea în care crescuse ea. Văzu un molid al cărui trunchi despicat era plin de conuri sparte de ciocănitori, pentru a găsi seminţele. Şi în Codrul Deschis ciocănitorile făceau la fel. Zări o grămadă de frunze lângă un culcuş de bursuc; la sfârşitul iernii, bursucii făcuseră curăţenie şi scoseseră afară vechiul lor aşternut. „Toate îmi sunt familiare“, încercă ea să se convingă.

Dar fără efect. Copacii murmurau că nu-i aparţine acestui loc. Ciocănitorile erau negre.

Torak găsise ceva.

Sub un frasin, pământul fusese scormonit pentru a se crea o baltă noroioasă. Era lată cam de cinci paşi, mult mai mare decât cea pe care ar fi făcut-o un bizon. Lupul o adulmecă înverşunat. Torak îi dădu botul la o parte şi examină amprenta unei copite rotunde şi uriaşe.

– Un fel de bizon gigantic? se întrebă el.

Renn dădu din cap.

– Fin-Kedinn spune că aici există fiinţe care au supravieţuit Marelui Frig. Cred că se numesc zimbri.

El se încruntă.

– Deci erau o pradă?

– Aşa cred. Dar uneori atacau.

În depărtare, o bufniţă buhăi. U-hu, u-hu!

Renn îşi ţinu respiraţia. În minte, văzu faţa înspăimântătoare de lemn a magului Bufniţă-Mare.

Torak se gândea la acelaşi lucru.

– Crezi că ar putea să colaboreze? întrebă el cu voce scăzută. Thiazzi *şi* Eostra?

Renn ezita.

– Nu sunt sigură. El e egoist. Vrea opalul de foc numai pentru el. Şi, în afară de asta, Saeunn mi-a spus – nu e nici ea sigură, dar crede că Eostra e în Munţi.

– Şi totuşi bufniţa ei e în Codrul Adânc, zise Torak.

Renn rămase tăcută. Îl privi cum se ridică în picioare şi se uită în jur. Din expresia lui nu putea să-şi dea seama dacă Eostra era sau nu aici, pentru că el nu avea decât un singur gând. Voia să-l găsească pe Thiazzi.

– Torak, zise ea. Ce s-a întâmplat în tabăra Bizonilor? Ce ai făcut?

Îi povesti pe scurt cum a stârnit cele două clanuri unul împotriva celuilalt. Era ceva inteligent, dar duritatea lui o şocă.

– Dar... s-ar putea să fie ucişi oameni.

– Asta s-ar fi întâmplat oricum.

– Poate. Sau poate Caii Pădurii erau doar în cercetare, n-ai cum să ştii.

– Te-am avertizat. Am spus că voi face tot ce e necesar pentru a-l prinde pe Thiazzi.

– Chiar să provoci dispute? Să faci să moară oameni?

Lupul privea nedumerit de la unul la altul.

Torak îl ignoră.

– Primăvara trecută, zise el, toată lumea mă vâna. De data aceasta, *eu* vânez. Am făcut un legământ, Renn. Aşa că, da. Sunt dur. Şi dacă nu poţi suporta asta, nu veni cu mine!

Apoi continuară să meargă în linişte. Renn hotărî să nu fie ea prima care rupe tăcerea.

Terenul cobora constant şi molizii negri făcură loc fagilor. Avansară printre urzici înalte până la talie şi trecură peste trunchiuri putrede de copaci, acoperite cu ciuperci otrăvitoare. Renn observă că aici copacii erau mai înalţi decât în Codrul Deschis, fiind mai greu să te caţeri în ei; şi furnicile de lemn nu-şi mai clădeau cuiburile doar pe partea dinspre sud a trunchiurilor, ci de jur împrejur, astfel că era mai uşor să te rătăceşti.

Dar nici urmă de oameni.

Şi totuşi...

În spatele ei o ramură se înclină, ca şi cum cineva o dădea la o parte din cale.

Puse mâna pe teaca cuţitului.

Ramura se linişti. „Dacă erau Caii Pădurii, gândi ea, până acum am fi aflat.“

Torak plecase înainte şi acuma îngenunchease ca să vorbească cu Lupul. Alergă să-i ajungă.

– Am văzut ceva! gâfâi ea.

– Şi Lupul tocmai a mirosit ceva, afirmă Torak. Spune că miroase a Bestie Strălucitoare.

– Asta înseamnă foc.

– Şi mai înseamnă şi cenuşă. Cel ce m-a luat de mână... era fierbinte.

Ochii li se întâlniră.

– Indiferent cine m-a luat de mână, continuă Torak, ne-a urmărit dincoace de râu.

În timp ce lumina scădea, hotărâră să-şi facă tabăra sub o tisă.

Ajunseseră într-o vale unde castorii îndiguiseră un pârâu, pentru a crea un lac îngust. Renn văzu la mijloc vizuina acestora: o grămadă bună de crengi, câteva cu dungi galbene, acolo unde roseseră scoarţa. Ghici că era tot ocupată, deoarece de-a lungul ţărmului se mai înşirau câteva sălcii. Fin-Kedinn spunea că, înainte de a pleca în altă parte, castorilor le place să roadă toate sălciile.

Gândul la Fin-Kedinn o duru. Încercă să şi-l imagineze în siguranţă alături de Corbi, ocupat cu migraţia somonului, dar mintea ei îi aminti faţa lui cenuşie, aşa cum stătea aplecat în canoe. Poate că viermii bolii îi rodeau deja măduva. Şi Renn nu era acolo pentru a-i alunga.

Torak plecă în cercetare alături de Lup, aşa că, pentru a-şi muta gândul de la Fin-Kedinn, Renn îşi lăsă echipamentul sub tisă şi plecă după ceva de mâncare.

Cel puţin plantele îi erau familiare. Adună mănunchiuri întregi de ochii-şoricelului suculenţi şi de măcriş cu gust acidulat; şi, pentru că nu puteau să dispună de foc, săpă după rădăcini de ciulini şi de coada-racului, care puteau să fie mâncate crude.

Rip şi Rek coborâră în zbor, fluturându-şi aripile şi scoţând bolboroseli înfometate, aşa că le aruncă câteva rădăcini. În timpul iernii, îi convinsese să vină când îi chema, dar pe umerii ei nu voiau să se aşeze, aşa cum făceau cu Torak.

Simţindu-se puţin mai bine, se duse să umple burdufurile cu apă. Lacul lucea acoperit de praful galben al polenului şi, în jurul lui, copacii se aplecau asupra apei pentru a-şi privi sufletele-nume. Renn ţinu burdufurile cât mai adânc, pentru a nu le lăsa să se ridice. Înainte nu o deranjase niciodată, dar aici...

În timp ce burdufurile se umpleau, privi vălurelele netezindu-se şi ar fi dorit ca Torak să se întoarcă şi să fie din nou băiatul pe care-l ştia: să joace cu Lupul trage-de-piele, să o tachineze în legătură cu aluniţa din colţul gurii. Pentru prima oară o izbi gândul că tatăl mamei lui făcuse parte din clanul Stejarului, ceea ce însemna că era rudă cu Thiazzi. Ar fi vrut să nu se fi gândit la asta.

Burdufurile pentru apă erau pline. În timp ce le scotea afară, sufletul ei nume o privi: un Bizon cu creştetul acoperit de lut, de nedescifrat.

În spatele ei apăru o figură.

Cu inima bătând ca într-un coşmar, Renn apucă în pumnul încleştat o şuviţă de păr lung şi blond.

Şi, ţipând, se întoarse.

Nimic. Doar clătinatul sălciilor, foarte aproape.

Scoase cuţitul.

O ramură trosni. Gheare zgâriau scoarţa. Se gândi la tokoroţii care priveau din copaci, agili ca nişte păianjeni. Părăsi burdufurile cu apă şi alergă înapoi în tabără.

Torak nu se înapoiase, dar corbii stăteau aşezaţi pe o creangă de tisă, cârâind nefericiţi. Echipamenul ei fusese atacat cu sălbăticie. Tolba era sfâşiată, căptuşeala de muşchi atârna şi cea mai mare parte a săgeţilor fuseseră frânte. Din fericire, îşi atârnase arcul în tisă şi atacatorul nu-l văzuse, dar sacul de dormit fusese aruncat în praf şi punga pentru iască tăiată bucăţele, iar amnarul ascuns sub o piatră. Răutatea şi furia pluteau în aer ca o boală. Şi peste toate se lăsase o pudră fină de cenuşă.

Scoţându-şi securea, Renn se aşeză cu spatele la tisă.

– Nu mi-e frică de tine, vorbi ea umbrelor.

Dar vocea îi suna stridentă şi neconvingătoare.

Câteva clipe mai târziu, Torak şi Lupul se întoarseră. Lupul începu să adulmece furios lucrurile lui Renn. Lui Torak îi căzu faţa.

– Am văzut ceva la lac, spuse ea. Apoi asta.

– Ce ai văzut?

– Avea părul blond. Arăta furios. El clipi. Ştii ce a fost? întrebă ea.

– Nu, eu... Nu. Începu să caute urme, dar lumina aproape dispăruse şi nu găsi nimic. Ori ştie să-şi acopere urmele, comentă el, ori n-a lăsat nici una.

– Ce vrei să spui? Torak, ce e?

El îşi muşcă buzele. Apoi se ridică.

– Indiferent ce este, nu vom dormi pe pământ.

Tisei nu-i plăcea să se cațere cineva în ea. Îi acoperi cu nori de polen şi încercă să se sustragă mâinilor lor, lăsându-şi scoarța să se desprindă. De două ori, o ramură măturâ locul, încercând să-i arunce jos. Când ajunseră să se aciuiască în brațele ei, erau zgâriați şi epuizați.

– Vântul se înteţeşte, zise Torak. Ar fi mai bine să ne legăm de trunchi.

Renn îşi atârnă la uscat sacul de dormit ud şi plin de nisip şi privi jos, în întuneric. Îl văzu pe Lup patrulând liniştit în sus şi-n jos.

– Să sperăm că Lupul şi corbii ne vor anunța în caz de pericol, zise ea.

Lupul fugea în cercuri în jurul tisei, bombănind dezaprobator. *Ura* când cei făr-de-coadă se cățărau în copaci. De ce făceau asta?

Lupii normali nu se urcă în copaci. Lupilor normali ca Blană Întunecată cel mai mult le plăcea

când alergau şi se jucau. Nu se făceau colac, pentru a dormi o veşnicie.

Lupului nu-i plăcea aici. Codrul se simţea foarte diferit. Copacii erau prea atenţi şi mirosurile prea amestecate. Unii dintre copaci miroseau a pământ, în timp ce cei făr-de-coadă care locuiau aici miroseau a copaci. Erau furioşi şi speriaţi şi, cu toate că fiecare haită stăpânea un teritoriu mare, se luptau între ei; Lupul nu ştia de ce. Totuşi, cel mai rău lucru a fost că Marele Făr-de-Coadă şi sora de haită şi-au schimbat pieile de deasupra şi chiar şi mirosul, aşa încât Lupul de-abia îi recunoştea.

Somnul îi era tulburat de zgârieturile ghearelor de demon şi de ţipetele bufniţelor mari şi, uneori, când se trezea, la nas îi ajungea izul celor făr-de-coadă care mirosea a Bestie Strălucitoare. Acest făr-de-coadă îl îngrijora cel mai mult pe Lup, deoarece mintea lui era distrusă şi nu putea să-şi dea seama ce vrea.

Mirosul celui făr-de-coadă cu mintea distrusă era puternic în nasul Lupului în vreme ce dădea târcoale tisei, dar îşi dădu seama că acesta plecase. Poate că şi el se urcase într-un copac. Lupul hotărî să rămână în apropiere, în caz că se întoarce.

În Înalt, Ochiul Alb Strălucitor era deschis pe jumătate şi se uita somnoros la nenumăraţii lui pui. Lupul depistă o nevăstuică, dar aceasta o luă la fugă. Prinse o molie, dar îl făcu să strănute, aşa că o scuipă afară. Şi cei făr-de-coadă tot mai dormeau.

Deodată, Lupul ciuli urechile. Departe, în josul văii, corbii croncăneau. Găsiseră un căprior fără-suflare şi voiau ca Lupul să vină să-l sfâşie, pentru a se putea hrăni.

Lupul se întreba ce să facă. Ar trebui să rămână, să-i păzească pe cei făr-de-coadă.

Dar îi era foame.

13

Noaptea târziu apărură şi ceilalţi locuitori ai Codrului.

Liliecii zburară din scorburile lor oprindu-se în tisă. O bufniţă cenuşie se aşează la capătul crengii lui Torak balansându-şi trupul, cu ochii luminaţi de lună fixaţi asupra lui. O privi şi el, până ce îşi luă zborul.

Era o noapte furtunoasă şi copacii erau cât se poate de treji.

Şi el la fel.

Cine – sau ce – a atacat echipamentul lui Renn? Era spiritul răzbunător al lui Bale, sau altceva? „Un vânător cu păr sur, care arde în interior.“ Profeţia lui Saeunn putea să însemne orice.

Trăgând de funia ce-l lega de trunchi, se întoarse să vadă dacă şi Renn era trează. Stătea ghemuită ca o veveriţă şi adormise repede.

Tânjea să plece din loc. Undeva în aceste văi misterioase se ascundea Thiazzi şi se făcea tot mai frig. Nici chiar Lupul nu va mai putea să-l urmărească multă veme.

Pe pământ, ramurile se mişcară, ca şi cum ceva mare îşi croia drum printre ele. Torak nu putu să vadă nimic, dar pe măsură ce creatura se apropia, îi auzea respiraţia zgomotoasă şi plină de forţă. Apoi o pată întunecată ca un bolovan mişcător trecu pe sub el. Zări umerii masivi, cocoaşa şi un cap enorm, cu coarne scurte în formă de semilună.

Un zimbru.

Privi creatura sprijinindu-se de trunchiul tisei şi scărpinându-se cu poftă, ceea ce făcu ca întregul copac să se zguduie. Apoi, cu un muget adânc şi satisfăcut, plecă agale.

Ceva mai târziu, Torak prinse şfichiuitul famil iar al cozilor de cai. În timp ce herghelia se mişca pe sub el, zări un mânz ce se împleticea aplecându-se sub burta mamei lui pentru a suge; o iapă tânără muşca grijulie coama uneia mai mari decât ea, a cărei crupă zgâriată demonstra că era supravieţuitoarea a nenumărate vânători. Simţi un sentiment de respect amestecat cu teamă. Spre deosebire de caii de culoare cenuşiu-închis din Codrul Deschis, aceştia erau la fel de negri ca o noapte fără lună.

Renn bombănea în somn şi iapa dominantă ridică atentă capul. Herghelia sacră se pierdu în întuneric, ca un vis.

După plecarea lor, Codrul părea pustiu. Torak ar fi vrut ca Lupul şi corbii să se înapoieze.

Vântul se înteţi şi copacii trosneau şi gemeau. Se întreba ce spuneau. Dacă ar fi cunoscut limba lor, ar putea să-i spună unde să-l găsească pe Thiazzi.

Gândul îi veni ca o piatră ce cade într-o baltă din Codru. *Să devină unul dintre ei. Spirit călător.*

Se întrebă dacă ar îndrăzni. Copacii sunt cele mai misterioase dintre fiinţe. Găzduiesc focul şi dau viaţă tuturor, deşi se hrănesc doar cu lumina soarelui. Sunt singurele fiinţe cărora le creşte un nou mădular când unul se pierde. Unii nu dorm niciodată, în timp ce alţii dorm goi, chiar în iarna cea mai geroasă. Sunt martorii vieţilor trecătoare ale vânătorilor şi ale prăzii, dar îşi ţin ascunse propriile gânduri.

Torak îşi smulse săculeţul cu leacuri şi căută bucata de rădăcină neagră pe care o ţinuse ascunsă chiar şi de Renn. Saeunn i-o dăduse. *Pentru când vei avea nevoie de ea*, spusese ea.

O mestecă repede. Amăreala îi umplu gura. Rădăcina avea forţă. Înainte de a înghiţi, o durere ascuţită îi străbătu abdomenul. Îl cuprinseră valuri de crampe şi se încovoie, funia apăsându-l în plex şi rănindu-l. Începu să-i fie frică. Ar fi trebuit să o trezească pe Renn. Dar pielea crudă cu care era legat îl reţinea. Nu putea să ajungă la ea.

Crampele se îndesiră, un val neobosit sorbindu-i sufletele. Deschise gura să strige numele lui Renn...

... Şi vocea lui era geamătul scoarţei şi scrâşnetul ramurilor. Degetele lui din rămurele simţeau lumina rece a lunii şi mângâierea şuierătoare a vântului, crengile – zgârieturile viespilor şi greutatea băiatului şi a fetei care dormeau. Adânc în pământ, rădăcinile lui făceau cunoştinţă cu cârtiţele ascunse în vizuini şi cu viermii moi şi orbi şi totul era perfect, pentru că era *copac*, şi se bucura de sălbăticia nopţii.

Pierdut în sângele care circula prin copacul fermecat, bruma de spirit ce mai rămăsese din Torak implora să i se spună unde îl poate găsi pe Thiazzi. Tisa scoase un suspin şi îl aruncă afară, în noapte.

Neajutorat ca o scânteie purtată de vânt. Torak fu cărat prin Codru, ca pe o mare fremătătoare de voci, din tisă în stejar, din răsaduri în puieţi, până la cel mai mare stejar, mai repede decât putea lupul să alerge sau corbul să zboare. Teroarea puse stăpânire pe el. Prea departe, reflectă îngrozit, n-o să poţi să te mai întorci niciodată!

Când în sfârşit reuşi să se oprească, degetele lui de copac recunoscură vânturile îngheţate ce coborau din Munţii Înalţi. Se afla în sângele galben al altei tise, dar aceasta era mai bătrână decât se putea imagina, străveche ca însuşi Codrul. Crengile ei străpungeau stelele, rădăcinile ei despicau pietrele şi reţineau demonii în capcana Lumii de Dincolo. Ramurile ei găzduiau bufniţa şi jderul, veveriţa şi liliacul. Pentru fiinţele care sălăşluiau în ea, aceasta era o întreagă lume, dar pentru Marea Tisă vieţile

lor erau tot atât de neînsemnate ca o frunză fremătătoare şi ea va dăinui mult timp după ce ele nu vor mai fi.

Pierdut în vasta conştiinţă, Torak simţi împunsăturile ghearelor tokoroţilor pe scoarţă. Auzea demonii urlând după piatra aprinsă, ce era aproape la îndemna lor. Flăcările îi încingeau crengile. Îl simţea pe magul Stejar înconjurându-l, rostind descântece.

Magul Stejar ridică braţele spre cer. *Eu sunt adevărul şi Calea. Eu sunt stăpânul focului. Eu sunt conducătorul Codrului!*

Vântul se înteţi şi vocea Marii Tise se intensifică şi ea. Torak se îneca în voci, toţi copacii Codrului participau, strigând şi sfâşiindu-l...

– Torak! şopti Renn. Torak! Trezeşte-te!

Întoarse capul, dar ea îşi dădea seama că n-o recunoştea. Ochii îi erau goi, nu vedeau şi n-aveau suflet în ei.

Fără suflet. Era spirit călător.

O trezise când se smulsese pentru a se elibera din frânghie şi acum stătea îngenuncheat pe creanga lui, legănându-se şi mormăind. Era îngrozită că va cădea jos şi-şi va rupe gâtul.

Făcu o mişcare circulară, pentru a ajunge la el. Dar nu putu să-l atingă. Rămase unde era, îngrozită că s-ar putea să-l sperie.

În sfârşit vorbi, cu o voce cavernoasă, care nu era a lui.

– *Sunt Marea Tisă*, se adresă el vântului grăbit. Sunt mai bătrână decât Codrul. Am apărut dintre rădăcinile Primului Arbore. Am răsărit când ultimele zăpezi ale Frigului cel Lung s-au topit intrând în pământ; am fost puiet când a venit Valul. N-am cunoscut niciodată somnul. Dar am cunoscut mânia...

Renn nu ştia ce să facă. Puterea magiei ei nu era destul de mare pentru a chema sufletele înapoi. Rugându-se protectorului ei, întinse mâna.

Torak se ridică pe creanga lui şi începu să meargă.

Durerea îl trezi: un cioc de corb îl trăgea de lobul urechii.

Era ameţit. Vântul îi bătea în faţă, copacii îi răcneau în cap.

– Torak! Vocea lui Renn ajunse la el de departe. Torak, uită-te la mine. Numai la mine. *Nu te mişca!*

Corbul se ridică de pe umărul lui şi el se clătină. Sub el, pământul se balansa. Nu pământul. *Creanga*. Se aşează la capătul ei, cu mâinile încleştate.

– Uită-te la mine, porunci Renn. Se ghemuise lângă trunchiul copacului, ţinându-se cu o mână de frânghia care o lega de el şi cu alta întinsă spre el. *Nu privi în jos*.

Dar el privi. O priveliște ameţitoare. Departe dedesubt, între rădăcinile tisei ca niște șerpi, era ceva. Văzu părul sur și o față palidă ridicată spre el. Se clătină.

Vocea lui Renn îl chemă înapoi.

– Torak. Vino... la... mine.

Ochii ei negri îl atrăgeau.

Căzu în genunchi și se târî spre ea.

– Nu-ţi aminteşti *nimic?* întrebă Renn.

Torak clătină din cap. Tremura şi îi era rău. Renn nu îl mai văzuse niciodată în starea asta. Făcu tot ce putu să-l dea jos din copac.

– Nici când ai desfăcut funia, nici când te-ai târât pe creangă? Nimic?

– Nimic, murmură el.

Până la urmă ea deschise burduful cu apă.

– Bea puţin. Ai să te simţi mai bine.

El nu răspunse. Stătea cu spatele sprijinit de tisă, privindu-i ramurile.

Vântul se domolise şi se crăpa de ziuă. Rip şi Rek stăteau pe crengile mai joase, adormiţi după ce mâncaseră carnea de cal pe care Renn le-o dăduse drept mulţumire. Se îndoia că Torak îi vede. Exista o lumină ciudată în ochii lui, şi când privi mai de aproape, văzu că nu mai erau de aceeaşi culoare cenuşie-deschis. În profunzimile lor se vedeau mici irizaţii de verde.

– L-am văzut, rosti el. L-am văzut pe Thiazzi. Este lângă Munţi. Făcând farmece. Crede că poate să conducă Codrul. Se aşează în patru labe şi vomită. Când termină, se sprijini din nou de copac. Am crezut că n-am să mă mai întorc niciodată.

– Ce vrei să spui?

El închise ochii.

– Când spiritul tău călătoreşte într-un corb – sau urs, sau elan – rămâi în acea fiinţă. Dar copacii nu sunt individualizaţi. Pentru ei, să gândeşti, să vorbeşti şi să fii spirit călător e unul şi acelaşi lucru. Din copac în copac, frasin, fag, stejar, treci prin toţi. Mai repede, mai departe decât ai putea să-ţi imaginezi vreodată. Îşi prinse tâmplele în mâini. Şi atât de multe *voci!*

Renn nu putea decât să-l privească neajutorată. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era că de această dată cât spiritul lui călătorise, trupul i se mişcase. Asta nu se întâmplase niciodată înainte.

Ştia că uneori oamenii umblă în somn, dacă sufletul-lor-nume iese afară în timpul unui vis. Atunci trupurile plecau încercând să găsească sufletul fugar şi de obicei reveneau împreună, înainte chiar de a părăsi adăpostul. Dar nu avea nici o idee ce putea să însemne asta la Torak.

– De ce ai făcut-o, Torak? De ce să fii spirit călător acum?

El deschise ochii.

– Pentru a-l găsi pe Thiazzi. Ezită. Renn, l-am văzut. Uneori, o fluturare de păr blond. Alteori,

este chiar el acolo. Din el se ridică aburi. Priveşte acuzator.

Un fior o străbătu. Vedea din figura lui că vorbeşte despre Bale.

Îşi aminti ziua ritualului morţii, când Torak stătuse pe mal şi strigase numele lui Bale spre cer. Ca şi cum *ar fi vrut* să fie urmărit.

– De ce ar acuza? întrebă ea.

El se izbi cu capul de tisă, destul de tare încât să-l doară.

– Ne-am certat. Şi am plecat şi l-am lăsat singur.

„O, Torak!“

– De ce... din ce cauză v-aţi certat?

El îi evită privirea.

– Intenţiona să te roage să rămâi cu el. Renn simţi un val de căldură cuprinzându-i faţa. El n-a vrut să ne certăm, continuă Torak. Eu am fost de vină. Eu m-am supărat. Şi l-am lăsat să facă singur de strajă. De aceea a fost ucis.

În jurul lor, păsările se trezeau. Renn văzu roua strălucind pe spinările curbate ale omizilor grase din tufiş. Un bondar zbârmâi printre anemone.

„Toată această suferinţă, gândi ea. Bale mort. Tot clanul lui jelindu-l. Fin-Kedinn rănit. Torak chinuit de vinovăţie. Toate din cauza lui Thiazzi.“ Până acum nu înţelesese cum se răspândea răutatea Devoratorilor-de-Suflete, ca nişte crăpături pe suprafaţa unui lac îngheţat.

– Torak, zise ea în sfârşit. Nu e vina ta. Thiazzi e ucigaşul. Nu tu.

O albină se aşează pe genunchiul lui Torak şi el îi urmări avansarea neîncetată.

– Atunci de ce mă urmăreşte pe mine? Trebuie să-mi ţin legământul, Renn. Ori va rămâne cu mine pentru totdeauna.

Se gândi la asta.

– Poate că ai dreptate. Dar voi fi cu tine. Şi Lupul. Şi Rip şi Rek. Făcu o pauză. Doar că de acum încolo să *nu*-mi mai spui să mă întorc la clanul meu.

El strânse buzele. Apoi răsuflă cu zgomot. Ridică albina pe palmă, o aşează pe o frunză de măcriş.

Se iviră zorile şi ei stăteau unul lângă altul, privind lumina soarelui pătrunzând în Codru.

După o vreme, Torak spuse:

– Dacă te-ar fi rugat să rămâi cu el, ai fi spus da?

Renn se întoarse pentru a-l privi.

– Cum poţi să întrebi aşa ceva? rosti ea exasperată.

El era încurcat.

– Regret, eu... Asta înseamnă nu?

Ea deschise gura pentru a răspunde, dar în acel moment Lupul se înapoie cu botul negru de sânge. Îi salută pe amândoi mirosind a stârv, îl linse pe Torak sub bărbie şi cei doi schimbară priviri grăitoare.

Renn întrebă ce spune Lupul.

– Bestia Strălucitoare, răspunse el. Şi... nu sunt sigur, ceva distrus. Gând? Minte? Minte distrusă?

– Nebunie, rostiră amândoi.

Nu mai avură timp să se întrebe ce însemna.

Lupul începu să scâncească ciudat şi emoţionat şi dispăru în lăstăriş. Torak o trase pe Renn în picioare şi se aşeză în faţa ei. Cinci vânători tăcuţi apărură dintre copaci. In timp ce Renn îşi scotea cuţitul, fură înconjuraţi. Vânătorii erau îmbrăcaţi în piele de ţap şi nu purtau arme. Într-un fel, nu de ei aveau nevoie. Renn văzu că nu purtau bentiţe pe frunte. De partea cui erau?

– Voi veniţi cu noi, zise o voce calmă, obişnuită să poruncească. Cercetările voastre au luat sfârşit.

14

Femeia purta un colier din jir şi avea o expresie distantă, ca şi cum gândurile ei nu puteau fi înţelese de nimeni.

Renn îşi dădu seama că era ori mag, ori căpetenie, sau amândouă. Părul lung şaten era lăsat liber, cu excepţia unui nod pe tâmplă, lipit cu sângele pământului, şi de la cingătoare îi atârna un fragment de corn de cerb. Tatuajul de clan de pe frunte era mic şi negru: o copită despicată.

– Eşti Cerb Roşu, rosti Renn.

– Şi tu eşti Corb, răspunse femeia privind calmă din spatele deghizării. Şi tu, se întoarse spre Torak, eşti spirit călător.

Lui i se tăie răsuflarea.

– De unde ştii?

– Ţi-am simţit sufletele călătorind. Poţi să le ascunzi faţă de ceilalţi, dar nu de un Cerb Roşu.

– Dar nu le ascunde, afirmă Renn.

– Atunci cineva o face pentru el, răspunse femeia.

Renn ar fi vrut să întrebe ce înţelege prin asta, dar Torak rosti înverşunat:

– Mama mea a fost Cerb Roşu. Ai cunoscut-o?

– Sigur că da.

Trase adânc aer în piept şi înghiţi în sec.

– Cum era?

– Nu aici, răspunse femeia. Vă ducem în tabăra noastră.

Unul dintre însoţitorii ei făcu un gest de protest; era un bărbat cu părul ascuns sub o legătură din scoarţă roşcată.

– Dar Durrain, sunt străini! Nu trebuie să ne vadă tabăra, mai ales fata!

– Nu sunt străin, afirmă Torak. Sunt rudă cu voi.

– Şi împotriva mea ce ai? întrebă Renn.

– Mergem în tabără, repetă Durrain. Apoi către Torak şi Renn: Puteţi să vă păstraţi armele, dar nu veţi avea nevoie de ele. Cât sunteţi cu Cerbii Roşii, veţi fi în siguranţă.

Renn simţi că spune adevărul – la urma urmei, Fin-Kedinn le-a spus să-i caute –, totuşi nu-i plăcea Durrain. Faţa ei îngustă era tot atât de lipsită de sentimente ca o stană de piatră. Şi nici măcar nu îi întrebase cum îi cheamă.

Durrain îi conduse spre est, pe o potecă făcută de cerbi prin desiş. De două ori, Renn îl zări pe Lup, însoţindu-i de la oarecare distanţă. Se întreba ce părere are de faptul că nu mai urmăresc mirosul

lui Thiazzi, dar când îi menţionă aceasta lui Torak, el nu-i dădu atenţie.

– Durrain a spus că ne ajută.

– A spus că cercetările noastre s-au terminat. Asta nu poate să însemne acelaşi lucru.

– Sunt rudele mele de sânge. *Trebuie* să ne ajute.

Să-şi croiască drum prin desiş era o treabă grea, aşa că un vânător tânăr şi frumos se oferi să-i ducă lui Renn sacul de dormit. Întâi refuză, apoi dori să nu o fi făcut. Vânătorul îşi dădu seama şi i-l luă.

Ea arătă spre omul cu capul înfăşurat în scoarţă, care mergea înainte.

– De ce nu mă place?

Tânărul oftă.

– Cândva am înfiat un Corb. Şi el l-a ajutat pe Devoratorul-de-Suflete să creeze ursul-demon.

Renn se opri.

– Era fratele meu. Devoratorul-de-Suflete l-a înşelat şi pe el.

Bărbatul cu capul înfăşurat în scoarţă o privi.

– Aşa spui *tu*. Ursul mi-a ucis partenera. De aceea nu-mi plac Corbii.

Când nu putea să fie auzit, tânărul vânător se scuză.

– Încă îi mai lipseşte.

– De aceea şi-a înfăşurat capul? întrebă Renn.

– Da, ne punem morţii în pomul ales de ei, apoi ne înfăşurăm capul cu scoarţa lui, pentru a ni-i aminti.

– Dar nu purtaţi bentiţe pe frunte. Deci de partea cui sunteţi?

Îşi îndreptă spatele.

– Nu suntem de partea nimănui. Noi nu luptăm niciodată.

Renn ridică din sprâncene.

– Ce cred celelalte clanuri despre asta?

– Ne disprețuiesc, dar ne lasă în pace.

„Pentru moment“, reflectă ea. Îi aruncă lui Torak o privire, dar el nu asculta. Sorbea în fiinţa lui fiecare amănunt privind clanul mamei sale cu o figură plină de dor. Renn simţi o undă de îngrijorare. Spera ca acest popor ciudat şi distant să nu-l dezamăgească.

Merseră cea mai mare parte a zilei şi în curând Renn îşi pierdu simţul orientării. Până la urmă ajunseră la un lac cu o insulă împădurită în mijloc. Li se spuse că era Lacul Apă Neagră; Cerbii Roşii erau surprinşi că nu ştiau deja.

Tabăra Cerbilor Roşii era de partea cealaltă a lacului şi era atât de bine ascunsă, încât putea să treacă pe lângă ea, dacă n-ar fi fost focul. Un morman de ienuperi se dovedi a fi cel mai mare adăpost pe care-l văzuse ea vreodată: numără şapte intrări acoperite de perdele din piele de ren vopsită verde. O pereche de câini – primii pe care-i întâlnea în Codrul Adânc – veniră în recunoaştere, prinseră

mirosul Lupului şi o luară la fugă. Copiii scoaseră capul să se uite, apoi se retraseră din nou.

Era o linişte stranie, dar pentru prima oară de zile întregi se simţi în siguranţă. Nimic nu putea să o ajungă aici: nici tokoroţii, nici Caii Pădurii care vânau, nici ameninţarea bărbatului cu părul sur. Fabuloasa forţă a magiei Cerbilor Roşii îi ţinea la respect. Şi totuşi, nu se zăreau decât câteva fâşii subţiri de scoarţă legate în copaci.

Tânărul vânător îl conduse pe Torak la lac pentru a se spăla, iar o femeie îi făcu semn cu capul lui Renn spre un golf izolat. După câteva insistenţe, se dezbrăcă şi rămase aşa tremurând, în timp ce femeia o curăţa de vopseaua cu care se deghizase din Codrul Adânc, folosind o bucată de ceva ce părea lut cenuşiu întărit. Era bine să fie din nou ea însăşi, dar pielea o ustura. Întrebă ce se afla în bucata cenuşie.

Femeia era surprinsă că nu ştie.

– Cenuşă. Ardem tufişuri verzi, apoi cenuşa o amestecăm cu apă şi o coacem.

„*Cenuşă*, gândi Renn. Mereu cenuşă!“

– Toată lumea din Codrul Adânc foloseşte aşa ceva, continuă femeia. Este ca săpunăriţa, dar mai bună.

O altă femeie îi aduse îmbrăcămintea: pantaloni şi pieptar din piele de căprior tivite cu blană, încălţări din piele netedă de elan şi o capă suplă cu glugă, pe care Renn o confundă cu o împletitură din scoarţă, dar i se spuse că e din tulpini de urzică.

Totul i se potrivea, dar se supără când află că în afară de penele totemului ei, hainele de Corb îi fuseseră arse.

– Dar ale noastre sunt mult mai bune, protestă femeia.

„Îmbrăcăminte mai bună, spălat mai bun, totul mai bun, gândi Renn îmbufnată. Poate vom renunţa la tot şi îi vom imita.“

Pentru a-şi ridica moralul, se prefăcu că trebuie să meargă la groapa de dejecţii, şi când rămase singură, suflecă unul din cracii pantalonilor, luă cuţitul din dinte de castor pe care i-l dăruise clanul Vidrelor şi îl legă de gambă cu o coardă pentru arc de rezervă. Acolo. Pentru orice eventualitate.

Când se înapoie, Torak şedea lângă foc, îmbrăcat tot cu haine noi şi cu deghizarea înlăturată. Era o uşurare să-l vezi arătând din nou ca el însuşi, dar îi scoseseră bentiţa de pe frunte şi continua să-şi pipăie tatuajul de proscris.

Îi făcu loc alături de el, în timp ce restul clanului stătea în jurul focului.

– Încetează să te mai încrunţi, şopti el, ne ajută. Şi fii atentă cum miroase mâncarea!

Ea răsuflă zgomotos.

– E menită să fie mult mai bună decât a noastră.

Dar trebui să admită că era într-adevăr bună. Un coş uriaş dintr-o împletitură de rădăcini fusese atârnat exact deasupra jăraticului. Era plin de fripturi aromate, din felii de carne de bizon, ciuperci şi muguri de vlăstari, care fură gata când coşul era

aproape ars în întregime. Mai erau şi plăcinte delicioase din alune de pădure sfărâmate şi polen de pin şi o găleată mare cu miere, pentru a îndulci, precum şi ceai aburind din ace de molid, pentru a ajuta la digestie.

Era minunat să te încălzeşti din nou lângă foc, dar în afară de o scurtă rugăciune adresată Codrului, Cerbii Roşii mâncară în tăcere. Renn se gândi cu dor la cinele zgomotoase ale Corbilor, care schimbau între ei poveşti vânătoreşti.

Imediat ce terminară, Durrain începu să-i pună lui Torak întrebări. Surprinzător, nu manifesta nici un interes pentru motivul venirii lor; voia doar să ştie cum era să fii spirit călător într-un copac.

Torak se strădui să explice.

– Am fost... Am fost într-o tisă. Apoi am fost dintr-un copac în altul. Foarte multe voci... N-am putut să suport.

– Ooooh, oftă întregul clan.

Chiar şi Durrain trădă o undă de emoţie.

– Ceea ce auzeai era Vocea Codrului. Toţi copacii care există sau care au existat. E ceva prea uriaş pentru ca oamenii să suporte. Dacă ai fi auzit-o mai mult decât cât o bătaie de inimă, sufletele tale ar fi fost sfâşiate. Şi totuşi, cât de mult te invidiez!

Torak înghiţi în sec.

– Mama mea... Ai spus că ai cunoscut-o. Vorbeşte-mi despre ea.

Durrain îi respinse rugămintea cu o mişcare a mâinii.

– A ales să ne părăsească. Nu pot să-ţi spun nimic.

– Nimic?

Torak era uluit.

Renn se simţi furioasă punându-se în locul lui.

– Sigur ai încercat să o găseşti?

Durrain îi adresă un zâmbet îngheţat.

– Dar ea şi tatăl lui Torak s-au luptat cu Devoratorii-de-Suflete. Aveau nevoie de ajutorul vostru.

– Cerbii Roşii nu se luptă niciodată, sublinie Durrain. Ochii ei erau de un căprui viu ca jirul şi-i pătrunseră lui Renn în suflet. Văd că ai puţină îndemânare în magie. În Codrul Adânc pierzi această putere. Nu mai eşti mag.

Avea dreptate. Era rândul lui Renn să fie copleşită.

Alături de ea, Torak se mişcă.

– Nu ştii nimic despre Renn. Vara trecută, viziunile ei ne-au anunţat că vine viitura. A salvat toate clanurile.

– Adevărat, zise Durrain.

Torak ridică bărbia.

– Ne pierdem timpul. Ai spus că cercetările noastre au luat sfârşit. Ştii unde e magul Stejar?

– Nu există nici un mag Stejar în Codrul Adânc, declară Durrain.

– Greşeşti, afirmă Torak. L-am urmărit până aici. Urma duce spre sud.

– Dacă ar fi existat un Devorator-de-Suflete în Codrul Adânc, Cerbii Roşii ar fi ştiut.

– Dar înainte de ce n-aţi ştiut? întrebă Renn. Pribeagul şchiop a locuit cu voi o vară întreagă şi habar n-aţi avut cine era.

Afirmaţia provocă murmure furioase printre ceilalţi, iar buzele lui Durrain se strânseră.

– Căutarea voastră a luat sfârşit. În noaptea aceasta ne vom ruga. Mâine vă ducem înapoi în Codrul Deschis.

– Nu! strigară Renn şi Torak în cor.

– Voi nu înţelegeţi peste ce aţi dat, zise Durrain. Codrul Adânc e în război.

– Dar voi nu luptaţi niciodată, replică Renn, aşa că, de ce v-ar afecta asta?

– Ne afectează pe toţi, răspunse Durrain. În felul acesta Spiritul Pământului e ţinut departe, ceea ce dăunează Codrului. Chiar şi în Codrul Deschis, ştiţi asta?

– Nu, suntem mult prea ignoranţi, răspunse Renn, de ce nu ne luminaţi voi?

Durrain îi aruncă o privire furioasă.

– Iarna, Spiritul Pământului bântuie pustiul sub formă de femeie cu păr de salcie. Vara străbate pădurile adânci ca un bărbat înalt cu coarne de cerb. Atâta cred că ştiţi?

Renn făcu un efort uriaş pentru a-şi păstra cumpătul.

– Primăvara, în momentul schimbării, Marele Stejar din crângul sacru izbucneşte în frunze. Dar nu în primăvara aceasta. Mugurii au fost mâncaţi

de demoni. Spiritul n-a mai venit. Făcu o pauză. Am încercat totul.

– Ramurile roşii, zise Torak.

Durrain încuviinţă din cap.

– Fiecare clan imploră Spiritul în felul său. Bizonii vopsesc ramurile. Lincşii şi Liliecii fac sacrificii. Caii Pădurii vopsesc şi ei ramurile, iar noul lor mag posteşte singur în crângul sacru, căutând semne.

Renn îl simţi pe Torak crispându-se.

– Magul Cailor Pădurii, rosti el. E bărbat sau femeie?

– Un bărbat, răspunse Durrain.

Inima lui Renn o luă razna.

– Cum arată?

– Nimeni nu i-a văzut faţa. Tot timpul poartă o mască de lemn, pentru a semăna cu copacii.

– Unde e crângul sacru? întrebă Torak.

– În Valea Cailor, răspunse Durrain.

– Şi unde e asta? întrebă şi Renn.

– Nu le spunem niciodată străinilor.

– Pe teritoriul cui se află, întrebă Torak, pe al Bizonilor sau pe al Cailor Pădurii?

– Crângul sacru e în inima Codrului, răspunse Durrain. Nu aparţine nimănui. Toţi pot să meargă acolo, deşi numai când au cea mai mare nevoie. Cel puţin aşa a fost, până când magul Cailor Pădurii l-a interzis total.

Renn inspiră adânc.

– Ce se întâmplă dacă îţi vom spune că magul Cailor Pădurii e Thiazzi deghizat?

Durrain îi aruncă o privire plină de milă, pe când ceilalţi zâmbiră neîncrezători.

– Dar, dacă ar fi adevărat, începu Torak, ne-aţi ajuta? M-aţi ajuta pe mine, ruda voastră de sânge, să mă lupt cu Devoratorul-de-Suflete?

– Cerbii Roşii nu se luptă niciodată, repetă Durrain.

– Dar nu se poate să nu faceţi nimic! strigă Renn.

– Ne rugăm să înceteze luptele, replică Durrain. Îl rugăm pe Spiritul Pământului să vină.

– Acesta e răspunsul vostru? se miră Torak. Vă rugaţi?

Durrain se ridică în picioare.

– Am să vă arăt de ce nu luptăm, zise ea, scuipând cuvintele ca pe nişte pietricele.

Apucându-i pe Torak şi pe Renn de încheietură, îi scoase afară din tabără.

Se îndreptară în sus, pe deal, şi în curând ajunseră la un luminiş mic unde soarele serii strălucea trimiţându-şi razele din loc în loc. Nu se auzea cântec de păsări. Luminişul era înfiorător de tăcut. În mijloc, Renn văzu îngrămădite nişte oase albite: scheletele a doi cerbi roşii.

Era teribil de uşor să ghiceşti ce s-a întâmplat. În timpul rutului din toamna trecută, cerbii s-au luptat pentru femele. Renn parcă vedea capetele mari izbindu-se, coarnele încâlcindu-se. S-au luptat

să se desprindă. Dar n-au mai putut. Erau prinşi în capcană.

– *Acesta* e semnul pe care ni l-a trimis Spiritul, rosti Durrain. Vedeţi ce li s-a întâmplat creaturilor clanului nostru! S-au luptat. N-au putut să se elibereze. Au flămânzit până au murit. *Asta* se întâmplă când lupţi. *De aceea* Cerbii Roşii n-o vor face niciodată!

۱۵

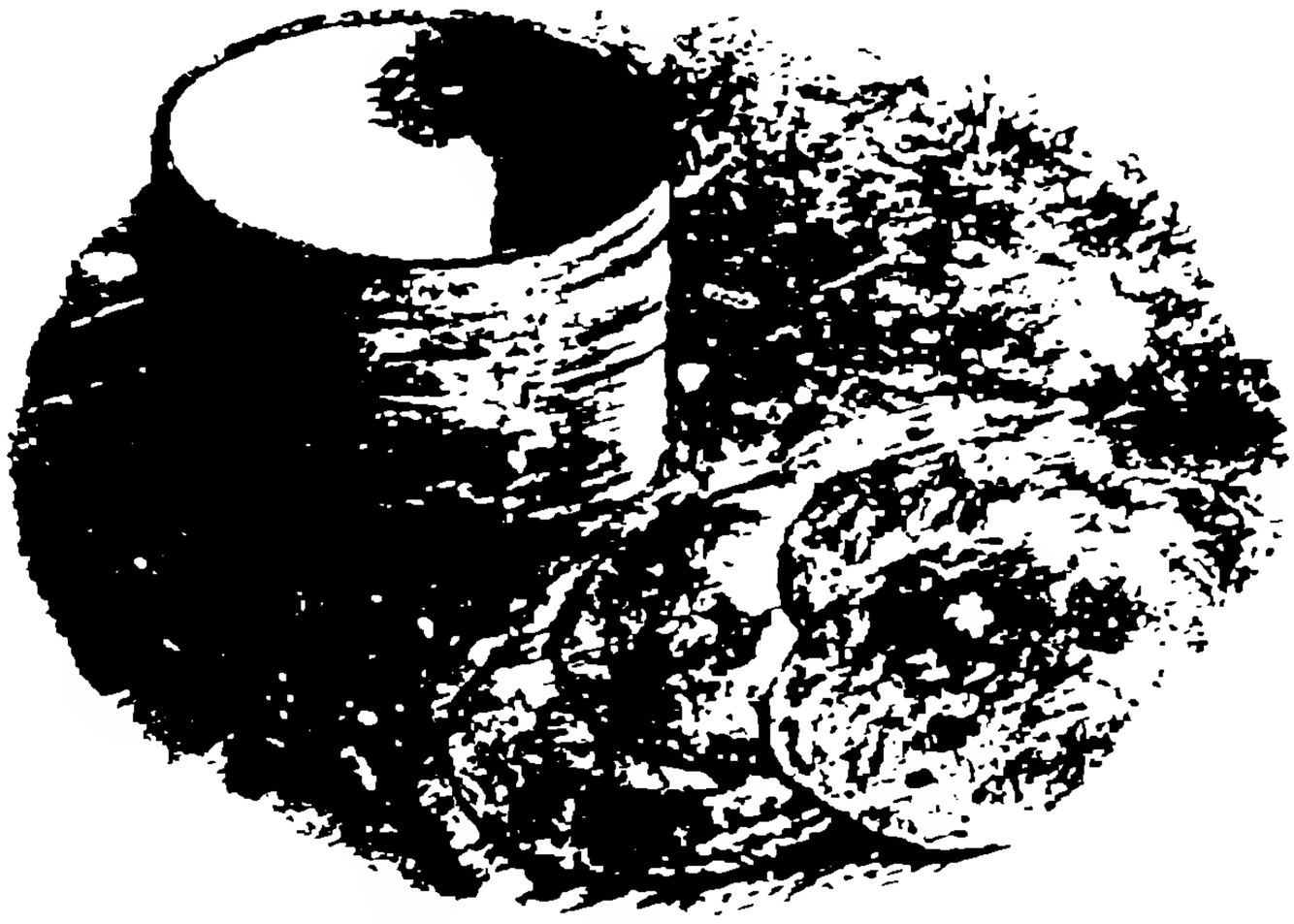

În timp ce Durrain îi conducea înapoi în tabără, Torak rămase în urmă şi Renn i se alătură.

– Totul e în regulă? întrebă ea.

– Da, e bine.

Ea îi atinse mâna.

– Ştiu că ai sperat mai mult din partea lor.

Torak ridică din umeri aparent nepăsător. Deoarece ea era Renn, nu-l deranja dacă îl compătimea, dar pentru a o opri să mai spună ceva, zise:

– Cred că greşesc refuzând să lupte.

– Şi eu cred la fel.

– Cum se poate să nu lupţi împotriva Devoratorilor-de-Suflete? Dacă nimeni nu ar lupta cu ei, ar pune mâna pe Codru.

– Deşi, zise ea, imitând tonul semeţ al lui Durrain, cine suntem *noi* pentru a le pune întrebări Cerbilor Roşii?

El râNji.

– Mai ales tu, Corb ignorant ce eşti!

Ea îşi repezi cotul în coastele lui şi el ţipă. Durrain le aruncă o privire dezaprobatoare.

Când se apropiară de tabără, Torak rosti cu voce joasă:

– Dar ne-au spus ceva important.

Renn aprobă din cap.

– Trebuie să găsim crângul sacru!

Se lăsa seara şi majoritatea Cerbilor Roşii intraseră în adăpost. Durrain îi aştepta.

– Ne rugăm până în zori, anunţă ea. Voi vă veţi ruga cu noi.

Renn încercă să se arate supusă şi Torak se înclină, deşi nu avea intenţia să se roage. Nu voia să mai fie distras de la preocupările lui.

O femeie ieşi de pe o potecă alăturată, o văzu pe Durrain şi şovăi, ca şi cum se întreba unde să se ascundă.

Durrain scoase un oftat.

– Unde ai fost?

– Eu... eu am făcut o ofrandă cailor, se bâlbâi femeia.

– Ar fi trebut să-mi spui şi mie.

– Da, magule, rosti umilă femeia.

Torak prinse privirea lui Renn. *Caii*.

Pentru a-i oferi lui ocazia să o abordeze pe femeie, ea o rugă pe Durrain să-i explice cum cade un Cerb Roşu în transă. Magul îi aruncă o privire şi o trase în adăpost.

– Trebuie să intrăm, vorbi plângăreţ femeia. Avea o piele aspră, ce-i amintea lui Torak de carnea de ren uscată, şi continua să clipească, ca şi cum se aştepta să fie lovită. Scoarţa cu care îi era înfăşurat capul era murdară şi avea nevoie să fie înlocuită.

Pentru a o face să se simtă mai în largul ei, o întrebă pe cine jeleşte.

– P... pe copilul meu, mormăi ea. Trebuie *să intrăm*.

– Şi aduci ofrande cailor? În valea lor?

– Da, Râul Vântului. Arătă în spatele ei, apoi îşi duse mâna la gură. Trebuie să intrăm!

Cuprins de emoţie, Torak îşi lăsă securea şi arcul într-o ascunzătoare unde putea să le găsească după aceea şi o urmă înăuntru. Era aproape prea uşor!

Înăuntru era la fel de întuneric ca în Codru în miezul verii. Din grinzile încrucişate, mii de tulpini de urzici atârnau la uscat: îi mângâiară faţa ca un păr lung şi verde. Bărbaţii şi femeile stăteau faţă în faţă, cu Durrain la mijloc, legănând în braţe o pereche de copite de cerb zornăitoare. Foc nu exista. Singura sursă de căldură provenea din răsuflarea lor umedă.

Torak îi făcu un semn lui Renn, care îi zâmbi conspirativ. Se simţea vinovat, deoarece ea nu venea cu el. Nu putea să spună de ce; pur şi simplu ştia că, atunci când se va confrunta cu Thiazzi, ea nu trebuia să fie acolo să vadă.

Croindu-şi drum în spaţiul bărbaţilor, găsi un loc în faţa uneia dintre intrări.

Ultimul Cerb Roşu se târî înăuntru şi aşeză un bol şi un platou în faţa lui Durrain. Ea ridică bolul şi bău.

– Ploaia de pe urmele protectorului cu cap în formă de copac, invocă ea. Beţi înţelepciunea Codrului. Şi înmână bolul celorlalţi. De pe platou luă o bucată de plăcintă. Scoarţa pinului veşnic treaz! Mâncaţi înţelepciunea Codrului.

Când îi veni rândul, Torak ascunse plăcinta în mânecă şi se prefăcu doar că soarbe din bol. Pe furiş scoase mâna afară şi simţi aerul rece, pe sub perdeaua din piele.

Privirea lui Durrain scormoni mulţimea.

El îngheţă.

Ea începu să scuture urzicile într-un ritm constant, de incantaţie.

– Codrule, intonă ea. Tu vezi tot. Tu ştii tot. Nici o rândunică nu zboară, nici un liliac nu respiră, fără să ştii tu. Ascultă-ne.

– Ascultă-ne! repetară ceilalţi.

– Şi pune capăt neînţelegerilor dintre clanuri. Adu înapoi Spiritul cu cap de cerb în văile tale sacre.

Incantaţia continua iar şi iar şi copitele tropoteau, iar Durrain îşi privea poporul. Miezul nopţii sosi şi trecu. Torak aproape renunţase să mai spere, când, fără a încetini ritmul, ea îşi trase gluga peste faţă, şi la fel făcură şi ceilalţi.

Când Cerbii Roşii intrară şi mai profund în transă, Torak se retrase mai aproape de perdea. Oamenii din jurul lui erau pierduţi în întunericul reţelei de tulpini de pe cap. Nu-l văzură plecând.

Apucându-şi armele, o luă în sus pe potecă.

Nu ajunse prea departe, când Rip şi Rek ţâşniră de undeva scoţând un croncănit de bun venit. *Unde ai fost?*

Lupul se ivi ca o umbră cenuşie şi alergă alături de el. *Cel Muşcat. Nu e departe.*

Luna apunea, pe jumătate mâncată; zorile nu erau departe. Torak iuţi pasul. Emoţia vânătorii îi biciuia sângele. Se simţea rapid şi invincibil, un vânător apropiindu-se de pradă. Asta trebuia să fie.

Băiatul scapă. Asta trebuia să fie.

De trei zile şi trei nopţi, Cel Ales îi privea pe necredincioşi, aşa cum voia stăpânul. Fata extrăgea puterea dintr-un par blestemat la fel de uşor ca şi cum ar vărsa apă dintr-o găleată. Băiatul cheamă corbii din cer şi vorbeşte cu marele lup cenuşiu – şi spiritul lui călătoreşte. Băiatul crede că e viclean mergând pe urmele stăpânului spre crângul sacru. Nimeni nu-l urmăreşte pe stăpân. Acesta porunceşte şi ceilalţi se supun. Chiar şi focul i se supune. Voinţa stăpânului trebuie îndeplinită.

16

Zorile trecură şi nici Cerbii Roşii, nici Renn nu-l urmăriră. Torak aproape că ar fi dorit ca ea să vină. În curând, nimic nu o să mai stea între el şi răzbunarea lui.

Pe măsură ce ziua înainta, urmări poteca în susul Râului Vântului, deşi apa lui cafenie şi repede nu prea semăna cu ceea ce ar fi fost un râu în Codrul Deschis.

Lupul tropăia alături de el cu coada lăsată şi capul plecat. Chiar şi corbii încetaseră să mai alerge după fluturi. Fiorul vânătorii făcuse loc neliniştii.

Valea se îngusta până ajunse un defileu şi râul deveni un torent rapid. Toată ziua bătuse un vânt uscat dinspre sud, însă acum devenise doar o şoaptă. Torak simţi o furnicătură pe spinare. Ajunsese la poalele Munţilor Înalţi.

Lupul mirosi un bulgăre de pământ care sărise de sub copita unui cal. Torak se aplecă asupra unei şuviţe negre de păr din coadă. Deasupra lui, frunzele proaspete de fag şi de mesteacăn străluceau ca briliantele verzi. Florile porumbarului sclipeau ca zăpada. Aerul era proaspăt, mirosea a molid şi era animat de cântecele păsărilor: piţigoi, sturzi, pitulici. Chiar şi şopârliţele de pe potecă erau de un albastru nefiresc, ca nişte flori din vis. Ajunsese în Valea Cailor.

Lupul ridică semeţ capul.

Mergem mai departe?

Eu trebuie să merg, îi răspunse Torak. *Tu nu. E periculos.*

Dacă tu trebuie, şi eu trebuie.

Continuară să meargă în umbra pâlpâitoare.

Poteca, observă Torak, fusese bătătorită de multe copite şi labe, dar nu de încălţări. Prăzii nu-i era frică de el şi îşi dădu seama că aici le era interzis oamenilor să vâneze. O ciocănitoare neagră ţopăia înapoi de-a lungul unei ramuri căutând furnici. Era atât de aproape, încât Torak îi zări limba lungă şi cenuşie. Un căprior mesteca urzici uscate. Ar fi putut să-i atingă blana cafenie şi aspră. Dădu peste o femelă de mistreţ ce râma după rădăcini; îl privi trecând, fără să ridice râtul.

Valea se îngustă devenind o trecătoare strâmtă şi mestecenii făcură loc molizilor acoperiţi cu muşchi. Adierea se opri. Păsările tăcură. Zgomotul paşilor lui Torak răsuna puternic. Îşi atinse umărul

unde se afla de obicei pielea totemului lui. Inima i se făcu ghem de frică.

De la moartea lui Bale, singurul lui scop era să-l găsească pe Thiazzi. Nu se gândise la ce va urma după aceea. Dar acum o făcu. Trebuia să-l ucidă pe cel mai puternic om din Codru.

Trebuia să ucidă un om.

Poate că de aceea o lăsase pe Renn în urmă: pentru că nu voia să-l vadă făcând asta. Dar îi lipsea.

O zbatere de aripi în spatele lui, şi se întoarse sperând să fie Rip şi Rek. Dar era un uliu păsărar aşezat pe un ciot şi smulgând bucăţi din pieptul unui sturz fără cap.

„Poate, reflectă Torak, corbii au plecat pentru că ştiu ce intenţionez să fac.“

Dar Lupul, însă, era tot cu el. Îl privi pe Torak, şi ochii lui de ambră aveau acea pură şi constantă lumină de călăuză.

Nu merge mai departe.

Trebuie, răspunse Torak.

E rău.

Ştiu. Dar trebuie.

Soarele scăpăta şi copacii se îndesiseră. Râul dispăruse, dar Torak îl auzea stârnind ecou în subteran. Până la urmă nu se mai auzi.

În spatele lui o piatră hurui. Când încetă, liniştea reveni, parcă vie.

Poteca făcea o cotitură şi Munţii se înălţară în faţa lui, surprinzător de aproape. Pereţii văii se

înclinau, nepermiţând luminii scăzute să mai pătrundă printre ei. În faţă, cei mai înalţi lauri pe care-i văzuse vreodată îl respingeau. Ştia că în spatele lor se afla crângul sacru: inima Codrului.

Unele locuri încă mai păstrau ecoul întâmplărilor trecute; altele posedau propriul lor spirit. Torak simţi spiritul locului ca pe un bâzâit tăcut în oase. Din săculeţ scoase cornul cu leacuri al mamei lui. Scutură sângele pământului în palmă şi îşi mânji obrajii şi sprâncenele. Cornul parcă vibra, aducând cu bâzâitul din oasele lui.

Lupul îi atinse mâna cu botul. Ţinea urechile lipite de cap. Nu mai era călăuză. Era fratele de haită al lui Torak şi-l privea îngrozit.

Torak îngenunche şi îi atinse blând botul, simţind mângâierea mustăţilor şi inspirându-i mirosul dulce şi curat. Nu putea să-l lase pe Lup să meargă mai departe. Era prea periculos. Trebuia să facă asta singur. Urând neînţelegerea pe care o va provoca, îi spuse Lupului să plece.

Lupul refuză.

Torak repetă ordinul.

Lupul alergă în cerc.

Nu trebuie să-l vânezi pe Cel Muşcat!

Du-te, îi ceru Torak.

Lupul se căţără pe genunchii lui.

Pericol! Of!

Torak zise cu inima învârtoşată:

Pleacă!

Lupul scânci îngrijorat şi o luă la goană spre Codru.

„Deci, acum eşti singur, reflectă Torak.“ Simţi răcoarea nopţii furişându-se pe pământ. Se ridică şi pătrunse în întunericul de sub copaci.

Lupul fugi în sus pe colină, cuprins de îngrijorare şi frică. Acesta era un loc teribil. Laurii şopteau atenţionări pe care nu le înţelegea. Erau foarte bătrâni şi nu voiau ca el să fie aici.

Ajunse la o creastă deasupra copacilor şoptitori şi făcu o pauză. Adierea îi aduse la nas o undă de miros. Simţi mirosul Bestiei Strălucitoare-Ce-Muşcă-Fierbinte şi al Celui Muşcat, precum şi respiraţie de demon. Mirosi şi frica fratelui de haită şi setea lui de sânge. Nu era sete de vânătoare, era ceva mai profund, mai aprig. Nu era ceva propriu lupului. Lupul nu o înţelegea, dar o simţea. Şi îi era frică pentru Marele Făr-de-Coadă, deoarece simţea în blana lui că, dacă îl atacă pe Cel Muşcat, Marele Făr-de-Coadă va fi ucis.

Cel Muşcat era mai puternic ca un urs. Nici chiar Bestia Strălucitoare nu îndrăznea să-l atace. Ce ar putea să facă un lup?

Străbătu creasta pe care se afla în lung şi-n lat scâncind de supărare. Simţi o slabă trepidaţie în pământ. Îşi mişcă urechile. Sărind pe creastă, dădu peste un buştean. Prinse mirosul bogat al prăzii uriaşe ce seamănă cu un bizon – fără să fie.

Simţi că o cireadă din aceşti ne-bizoni se hrănea în valea următoare. Erau nişte creaturi enorme, dar timide, deşi puteau să fie întărâtate şi urau să fie vânate, aşa cum aflase Lupul în Întunericul anterior.

Alergă într-acolo să-i găsească.

Laurii miroseau a praf şi a păianjeni. Vigilenţa lor îl copleşea pe Torak, tăindu-i răsuflarea, aşa cum vântul risipeşte fumul din adăpost.

Până la urmă, tisele se împuţinară şi, printre trunchiurile lor negre şi drepte, zări sclipirea roşie a unui foc. Îşi scoase cuţitul. Când se apropie, auzi trosnetul flăcărilor şi prinse mirosul de carne arsă.

Ajunse la ultimul copac şi se piti în spatele lui. Scoarţa laurilor se simţea rece ca ardezia din palma lui.

Crângul sacru era scăldat în lumina albastră a lunii şi umbrit de umerii stâncoşi ai Munţilor. Un cerc de tăciuni incandescenţi ardeau pe solul pietros. În spatele cercului, estompaţi de fum, doi copaci uriaşi stăteau unul lângă altul, cu crengile de sus împletindu-se ca nişte mâini.

Marele Stejar se avânta spre cer într-o eternă confruntare. Trunchiul lui maiestuos era îmblănit ca un manşon de gheaţă, şi, în lumina nesigură, Torak văzu faţetele scoarţei noduroase privindu-l crunt. Nici o frunză nu îmblânzea degetele-crengi ale stejarului: mugurii lor fuseseră roşi de demoni.

Dar de unele ramuri atârnau nişte siluete mici şi noduroase. Torak nu putea să vadă ce sunt. Şi nu îndrăznea să caute răspunsul.

Marea Tisă era mai veche decât orice îţi puteai imagina. Torak ştia, deoarece călătorise în sufletele ei profunde şi verzi. Ramurile răsucite luceau argintii şi sub scoarţa lor pulsa albumul auriu. Crăcile ei veşnic treze supravieţuiseră focului şi inundaţiei, fulgerului şi secetei. Rădăcinile erau mai dure ca piatra şi susţineau Munţii. Marea Tisă nu se temea de nimic, nici chiar de demoni.

De nicăieri, o pală de vânt împrăştie fumul şi dădu viaţă focului. Torak văzu că în inima lui fusese înfipt un par, de care atârna un cadavru subţire şi înnegrit.

Lui Torak îi veni să verse. Acum înţelegea ce atârna de ramurile Marelui Stejar. Cadavre. Prea mici pentru a fi de oameni, prea carbonizate pentru a fi recunoscute.

Să ucizi un vânător! Îşi aminti sacrificiile oribile ale Devoratorilor-de-Suflete din grotele din Nordul Îndepărtat. Îşi aminti de povestirile lui Fin-Kedinn despre vremurile grele de demult, când clanurile ucideau vânători, inclusiv oameni.

„Aceasta, gândi el, e ceva îngrozitor.“ O putea simţi în aer: o boală putredă, sufocantă, paralizând inima Codrului.

Mâna de pe teaca cuţitului era alunecoasă de transpiraţie. Nu mai exista drum de întoarcere.

Trebuia să părăsească adăpostul laurilor şi să-l găsească pe Thiazzi.

Era gata să facă primul pas, când unul dintre bolovanii din spatele focului se ridică, întinse braţele şi deveni om.

17

Magul apăru chiar din mijlocul crângului sacru. Purta o mantie fluturândă de piele de cal, o mască lungă gravată şi o coamă, ca o coadă de cal. Ochii vopsiţi străluceau purpurii şi gaura din dreptul gurii era înconjurată de pene negre, ce se mişcau cu fiecare respiraţie.

Răsuflarea Spiritului, îi spusese cândva Renn lui Torak. *O mască e faţa unui spirit. Când îţi pui o mască, devii acel spirit. Penele arată că spiritul trăieşte.*

Masca şi mantia îl indicau ca fiind magul Cailor Pădurii, dar pe piept purta o ghirlandă din ghinde şi vâsc, simbolul adevăratului său clan, şi de ea atârna o pungă mică şi grea. Opalul de foc.

În spatele laurului, Torak îşi băgă cu stângăcie cuţitul în teacă. Ar fi nefolositor împotriva unei astfel de forţe. Îşi luă arcul de pe umăr şi scotoci în

tolbă după o săgeată. Inima îi bătea atât de tare, încât îl durea. Se simţea ca un şoricel gata să atace un bizon.

Stând în faţa focului, Magul începu să gâfâie, foţând aerul din piept să iasă cu zgomot. Pfu-pfu-pfu. Se apropie mai mult de foc. Păşi *în* el. Prin fierbinţeala pâlpâitoare, Torak îi vedea picioarele goale mergând pe jăraticul încins. „Nu poate fi posibil“, gândi el.

Gâfâind mai repede, magul smulse cadavrul din par şi se întoarse pe terenul solid.

Lui Torak i se învârtea capul. Dacă nici focul nu putea să-l rănească... Nu putea să facă asta. Nu putea să o facă.

Îl privi pe mag ridicând molidul căzut ca pe o crenguţă sprijinindu-l de trunchiul Marelui Stejar. Molidul era crestat în aşa fel încât forma o scară. Magul urcă şi atârnă cadavrul de o ramură. Coborând, luă un sac dintre rădăcinile Marelui Stejar şi scoase afară un şoim.

Stomacul lui Torak se întoarse. Şoimul era viu. Se zbătea sălbatic, în timp ce magul îi legă unul din picioare de un par.

Şi iar se auzi răsuflarea aspră şi gâfâită a magului. Dar de data aceasta, el ridică parul şi mantia îi căzu de pe braţe, aşa că Torak îi văzu mâna cu trei degete şi tatuajul clanului Stejar. Pielea era acoperită de cruste inflamate. Torak şi-l închipui pe Bale

zgâriindu-l pe atacator, în lupta pentru supravieţuire. Sufletele i se îndârjiră. Era timpul să-şi îndeplinească legământul.

Ştergându-şi palmele de pantaloni, fixă săgeata în arc. Trebuia să iasă de după copac sub ochii magului. Îi va lansa o provocare, îi va da lui Thiazzi şansa de a-şi lua armele. Şi apoi...

Devoratorul-de-Suflete cără în foc sarcina ce se zbătea, înfipse parul acolo şi plecă.

Torak nu putu să suporte. Ochi şi trase. Şoimul atârna mort; săgeata îi perforase pieptul.

Încet, magul îşi scoase masca şi o puse pe pământ. Se întoarse şi, în sfârşit, Torak îl văzu. Coama roşcovană, barba încâlcită. Faţa aspră ca pământul crăpat de soare. Ochii verzi nemiloşi.

– Aşa, Spirit Călător. Ai dat curs invitaţiei mele.

Torak ieşi din spatele copacului.

– Pune mâna pe arme, Thiazzi. Mi-ai ucis ruda. Acum eu am să te ucid eu pe tine.

18

Torak îl înfrunta pe Thiazzi la o depărtare de zece paşi de fumul ce se ridica.

– De data asta n-ai să-mi scapi, rosti el, punând o altă săgeată în arc.

Magul Stejar îşi aruncă capul pe spate şi râse.

– *Eu,* să nu scap de tine? Eşti aici pentru că eu am vrut să fii aici!

Aruncându-şi mantia pe spate, agita un bici într-o mână şi o secure în cealaltă. Biciul se răsucea ca un şarpe. Securea era cea mai mare pe care o văzuse Torak vreodată.

– Mă întrebam cine îndrăzneşte să mă urmărească la plecarea din insule, continuă Thiazzi, tăind aerul cu mişcări abile din încheietura mâinii, aşa că mi-am trimis favoritul să afle. De când ai intrat în Codrul meu, am ştiut de fiecare pas al tău,

fiecare mişcare pe care ai făcut-o. Acum s-a terminat.

– Ai să afli că nu e chiar aşa uşor, răspunse Torak, trecând de partea cealaltă a focului. Aş fi putut să te ucid în Nordul Indepărtat. Iţi aminteşti?

Biciul plesni, smulgând arcul din mâna lui Torak.

– Puterea mea e mai mare decât a ta! scuipă cuvintele Thiazzi, aruncând arcul în foc. Vezi, şi focul mi se supune!

Fumul se ridică în faţa ochilor lui Torak. Când se risipi, Thiazzi stătea nu mai departe de doi paşi de el.

– Dar pentru că Spiritul Pământului mi te-a dăruit, mai zise magul Stejar, am să adaug puterea ta forţei mele.

Smulgându-şi securea de la brâu, Torak puse încă o dată focul între ei.

– Cum poate fi Spiritul Pământului de partea ta? Când ucizi vânători? Cum s-ar putea să-i placă asta Spiritului?

– A oferi focului un vânător înseamnă să-i dai cea mai nobilă dintre morţi. Aceasta e Calea.

Biciul plesni din nou. Torak îl evită şi pielea crudă izbi piatra.

– Aceasta nu e calea urmată de clanuri, zise el cu răsuflarea tăiată, şi nici Codrul nu e al tău.

– Eu sunt stăpânul! bubui Thiazzi. Am luat Codrul Adânc în stăpânirea mea. De pe buze îi zbura spumă şi ochii verzi îi străluceau.

În timp ce Torak îl privea, totul îi deveni clar.

– Războiul dintre clanuri. Tu l-ai iscat. Tu i-ai aţâţat unul împotriva celuilalt.

Dinţii galbeni sclipiră în barba roşcovană.

– Ai sădit pari blestemaţi, continuă Torak, retrăgându-se şi aproape pierzându-şi echilibrul. L-ai ucis pe magul Cailor Pădurii şi l-ai ponegrit în faţa Bizonilor. Tu i-ai aţâţat să se lupte.

– Au vrut să se lupte! Au *avut nevoie* să se lupte!

Biciul lovi încheietura lui Torak şi cu un ţipăt acesta dădu drumul securii. Se aplecă să o recupereze, dar Thiazzi fu mai rapid şi o apucă aruncând-o în foc.

– Clanurile sunt *slabe*, mârâi el. Au uitat Calea Adevărată, dar eu îi voi uni. De aceea Spiritul Pământului mi-a dat acest teritoriu: pentru a şterge diferenţele şi a întoarce clanurile pe Calea Adevărată! Fără protectori, fără magi. O singură cale. Un Codru. Un conducător!

Ştergându-şi sudoarea din ochi, Torak îşi trase cuţitul din teacă.

Din nou, rânji cu dinţii lui galbeni.

– *Nu pot* fi rănit! Îi arătă vâscul de pe piept. Inima nemuritoare a stejarului mă apără de răni! Sunt invincibil!

Lui Torak îi tremură cuţitul în mână.

– Dar vino, îl ironiză magul Stejar. Încearcă-ţi norocul. Să vedem dacă poţi să mă distrugi. Sau

poate te voi distruge eu, la fel de uşor cum i-am distrus pe mama şi pe tatăl tău?

Pe Torak îl orbi o ceaţă roşie. Îl privea pe Thiazzi prin aburul sângelui...

– Aşa cum am distrus-o şi pe ruda ta, se lăudă magul Stejar. Când l-am aruncat de pe Pisc şi i-am împrăştiat creierii pe stânci...

Torak răcni şi se aruncă asupra lui Thiazzi.

Lupul se apropie de ne-bizoni cu vântul bătându-i din faţă, ceea ce nu făcea în mod obişnuit niciodată. Dar de această dată chiar *voia* să-l simtă.

O femelă îi prinse mirosul şi se întoarse. Lupul îşi plecă uşor capul pentru a-i da de înţeles că vâna. Femela scoase un fornăit nervos şi izbi pământul cu copita. Lupul continuă să înainteze. Ea şarjă. Dar Lupul o evită cu vioiciune şi se duse să necăjească un mascul. Acesta se întoarse spre el. Lupul sări ferindu-se de coarnele lui la milimetru şi se îndepărtă în salturi. Se distra de minune.

Acum întreaga cireadă era îngrijorată. Se opri din mestecatul răscoagelor şi începu să urce colina. Lupul urmă un grup de femele tinere terorizate, care îşi arătau albul ochilor. Alese una din margine şi o apucă de chişiţă. Femela scoase un ţipăt ascuţit, îşi ridică rapid coada şi o luă la goană. Îngrozită, restul cirezii o urmă.

Se urcară pe creastă, cu Lupul fugind în urma lor, sărind dintr-o parte în alta, astfel încât să creadă

că erau vânaţi de o mulţime de lupi flămânzi. Pietrele se rostogoleau şi ramurile se zbuciumau când ajunseră în următoarea vale, mai departe spre Marele Făr-de-Coadă şi spre Cel Muşcat.

Pământul se cutremură când Lupul îi determină să alerge mai departe şi lui îi sări inima din piept. *Asta* era ceea ce putea să facă un lup!

19

La început, Torak crezu că e o avalanşă de pietre.

Pământul se cutremura ca şi cum Munţii se prăvăleau. Îngheţă, cu cuţitul în mână. Tunetul se transformă în muget. Un zimbru pătrunse în crâng. Torak alergă să-şi salveze viaţa.

Ajunse la tisă, se apucă de cea mai apropiată ramură şi se săltă în sus, în timp ce crângul fu năpădit de un torent greu de copite şi coarne.

Ca un fluviu de carne, zimbrii trecură mai departe şi Torak stătu agăţat de copacul ce tremura. Larma îl asurzi. Nu se va sfârşi niciodată.

Totuşi, se termină. Liniştea care urmă era asurzitoare. Un strat de fum şi de praf atârna în aer mirosind a zimbri. Marele Stejar şi Marea Tisă se înălţau deasupra tuturor: inviolabili, cu ramurile străpungând cerul nopţii.

Când praful se aşeză, Torak văzu scânteile focului călcat în picioare ca pe nişte stele risipite pe pământ. Se lăsă în jos şi alergă să cerceteze crângul. Thiazzi plecase.

Dezamăgit, Torak se bălăbăni prin întuneric, cercetând colinele stâncoase. Nimic. Copitele puternice şterseseră orice urmă de potecă. Thiazzi se evaporase în fum.

– Nu! strigă Torak.

Ecourile îi răspunseră. Pietricelele căzură cu un răpăit, parcă hohotind.

Se prăbuşi pe un bolovan. Ratase ocazia de a se răzbuna.

Lupul sări din întuneric şi îl împunse vesel. Blana lui era plină de scaieţi şi se înfoia de emoţie. Torak n-avea idee de ce.

O mulţime de pradă, se adresă Torak epuizat Lupului. *Aproape am fost călcat în picioare. Bine că n-ai fost aici.*

Spre uluirea lui, Lupul îşi lăsă urechile pe spate, scoase un căscat stânjenit şi se răstumă pe spate, spunând că regretă.

Torak îl întrebă dacă Cel Muşcat era aproape.

Plecat, era tot ce putea să-i spună Lupul.

Torak îşi frecă faţa. Nu reuşise nimic. Singurul lucru de făcut acum era să reia drumul obositor înapoi spre tabăra Cerbului Roşu şi să încerce să-i convingă că magul Cailor Pădurii e într-adevăr Thiazzi. Şi să pornească din nou în căutarea lui.

Îl doborî epuizarea. Îi lipsea Renn. Era probabil furioasă că o părăsise; dar indiferent ce ar fi spus, nu putea fi la fel de rău ca ceea ce-şi spunea el însuşi.

Când luna apuse, ajunsese la capătul Văii Cailor şi nu putu să meargă mai departe. Găsi un copac căzut, câţiva paşi mai sus pe Râul Vântului, şi îl amenajă ca un adăpost destul de nereuşit, cu ramuri şi crengi mucegăite. Lăsase sacul de dormit la Cerbii Roşii, dar era prea obosit pentru a-i mai păsa; cără înăuntru mai multe tufişuri, pentru a încropi un culcuş. După ce mestecă o felie de carne de cal uscată şi puse ultima bucăţică într-un mes-teacăn, pentru Codru, îşi înfăşură mantia din tul-pini de urzici în jurul lui şi adormi.

De data aceasta, ştia că visează. Se afla întins pe spate în adăpost, iar deasupra lui cerul era un vâr-tej de stele. Era acoperit de sudoarea rece a groazei, dar nu putea să se mişte. O umbră întunecă stelele, ca şi cum cineva se apleca asupra lui. Păr ud îi atin-se faţa. Auzi foşnetul blând al pieii de focă. Carnea lui se contractă de la respiraţia îngheţată.

E mare singurătate pe fundul Mării... Peştele îmi devorează carnea. Marea Mamă îmi rostogo-leşte oasele. E frig. Aşa de frig.

Torak încercă să vorbească. Buzele nu i se mişcau.

De ce n-ai venit cu mine pe Pisc? Eram singur, aşteptându-te. Acum sunt şi mai singur. Şi e aşa de frig...

Torak se trezi cu o smucitură.

Zorile nu sosiseră încă. Nu dormise prea mult. Lupul plecase, dar Rip şi Rek ţopăiau în jurul adăpostului cârâind: *Trezeşte-te, trezeşte-te!*

Torak îşi frecă ochii cu mâinile.

– Îmi pare rău, tu cel din neamul meu. Am pierdut ocazia. Dar am să-l găsesc din nou, îţi jur. Te voi răzbuna.

Corbii îl vegheau pe Marele Făr-de-Coadă, iar Lupul nu va pleca prea departe. Dar nu putea să ignore urletele acelea.

Le auzise în somn. Blană Întunecată coborâse de pe Munte, încerca să-l găsească! Apoi se trezi şi îl cuprinse dezamăgirea. Fusese în *alt* Acum, nu în acesta.

Totuşi, o auzi din nou. Foarte slab şi foarte departe, dar era ea. Ar fi recunoscut oriunde urletul ei.

Gâfâind de dor, fugi în salturi prin Codru. Când apăru Lumina, sări peste un mic Torent Rapid şi se aruncă în altul mai mare. Marele Făr-de-Coadă va fi bine alături de corbi. Şi Lupul nu va fi plecat prea multă vreme.

Corbii zburau din copac în copac, înfoindu-şi penele de pe cap şi scoţând strigăte de atenţionare: cra-cra-cra.

„Împotriva a ce îl avertizau?“, se întrebă Torak.

Zorile sosiseră când părăsi Râul Vântului şi se îndreptă spre nord, spre tabăra Cerbilor Roşii. Vântul bătea în rafale, copacii gemeau. Presimţirile lui creşteau: o apăsare în piept, ce îl făcea să respire cu greutate.

Şi ceilalţi simţiseră. Păsările zburau străbătând cerul – gaiţe, coţofene, corbi. Renul trecu pe alături în galop mic, depărtându-se brusc pentru a-l evita, ca şi cum ar fi scăpat de o ameninţare mai mare. Torak se gândi la Renn şi fugi mai repede.

În faţă, din spatele unui scoruş apăru o siluetă şi o recunoscu pe femeia Cerb Roşu cu capul înfăşurat în scoarţă. Ea şovăi, apoi îşi învinse sfiala şi alergă spre el.

– În sfârşit! rosti ea cu un zâmbet timid. Te-am căutat pretutindeni!

– Ce nu e în regulă? întrebă el brusc. Renn e bine?

– E în siguranţă alături de ceilalţi. Pentru tine eram îngrijoraţi. Nu ştiam unde ai plecat.

Se îndreptară în sus pe potecă, femeia rămânând în urmă, Torak alergând înainte. Auzi bubuitul îndepărtat al tunetului. Primele picături de ploaie se izbeau de frunze şi îşi trase gluga pe cap. Ceva îl apucă de gleznă şi îl smulse ridicându-l în aer.

Pământul se mişca ameţindu-l. Când ameţeala dispăru, realiză că era atârnat de un picior într-un scoruş, care cu câteva clipe înainte stătea foarte înclinat.

„*Prostule*, se dojeni el. O simplă capcană şi tu ai căzut în ea!“

Cuţitul nu se afla în teacă. Zăcea acolo unde căzuse, într-un pâlc de spanac sălbatic, departe de el. Furios, strigă la femeie să vină şi să taie legătura.

Ea sosi alergând pe potecă.

– Ai căzut într-o capcană, zise ea.

– E clar! o repezi el. Eliberează-mă!

Braţele ei atârnau fără vlagă de ambele părţi ale trupului.

Oare o părăsise de tot inteligenţa? Mârâind supărat, Torak se apucă de frânghia strânsă în jurul gleznei lui stângi. Însă căzu înapoi cu un mormăit.

– *Taie funia!*

– Nu, răspunse femeia.

– *Ce?!?*

Funia trosni. Ploaia cădea pe frunze.

Numai că nu era ploaie, observă el. Era cenuşă. Pulbere de cenuşă, învârtindu-se ca nişte fulgi de zăpadă murdari. Şi lumina aceea din cer se afla în loc greşit pentru nişte zori. Nu era la est, ci la vest.

– Foc, zise el. Există foc în Codru.

– Da, răspunse femeia cu voce schimbată.

Cu capul în jos, Torak o văzu trăgând de scoarţa ce-i acoperea capul şi scuturându-şi părul lung, de culoarea cenuşii.

– Focul a scăpat, zise ea. Mănâncă Codrul. Cea Aleasă a pus focul.

20

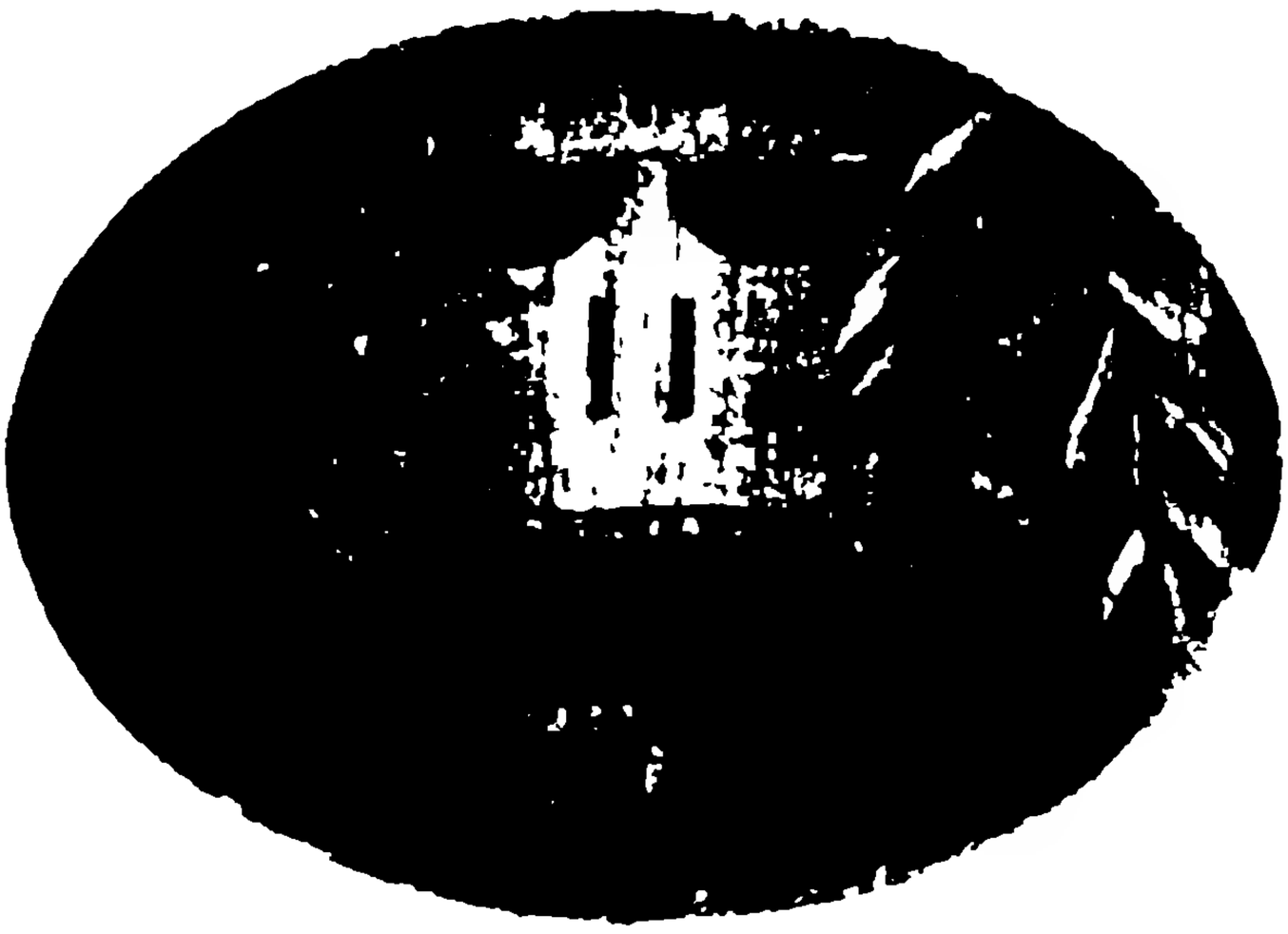

Ca un peşte în cârligul undiţei, Torak se bălăbănea atârnat în copac, iar cerul se înnegura ca într-un amurg portocaliu şi furios, care nu avea nici o legătură cu soarele.

– Nu poţi să mă laşi aici, să iau foc! strigă el.

– Eşti un necredincios, răspunse femeia. Eşti sortit focului.

– De ce? Ce am făcut? Îndoindu-se în două şi trăgându-se în sus, pe funie, se apucă de cea mai apropiată ramură. Aceasta se frânse. Căzu înapoi, lovindu-se la picior. Ce am *făcut?*

Aşezându-se pe vine, femeia îl privea fix. Faţa ei era buboasă şi plină de coji, iar în ochii fără gene, în spatele nebuniei se vedea viclenia.

– Cea Aleasă îl supraveghează, şuieră ea. L-a văzut trezind focul cu o piatră, l-a văzut dezonorându-l. Ştie asta.

– Ce vrei?

Îşi umezi buzele crăpate şi el văzu cenuşa întărită la colţuri.

– Să-l slujesc pe stăpân şi prin el să cunosc încă o dată focul. Roşul lui atât de pur face ca totul în jur să fie cenuşiu...

– Dar stăpânul vrea să *conducă* Codrul, zise el cu răsuflarea tăiată. Nu poate dori ca tu să-l distrugi!

Ea zâmbi.

– Stăpânul spune să-l supraveghez pe necredincios, dar Cea Aleasă va face şi mai mult. Îl va da focului.

– Stai, zise el, disperat să nu plece. Stăpânul a făcut din tine Cea Aleasă?

Trăsăturile ei se luminară ca nişte tăciuni aprinşi.

– A fost focul, şopti ea. Intr-o zi cu cer senin şi albastru, fulgerul a smuls-o de pe cer. Fără tunet, fără s-o anunţe. Doar o lumină înflăcărată, mai strălucitoare ca soarele – şi ea era chiar în inima lui. Se aplecă mai aproape şi el simţi mirosul răsuflării ei acre. În acel moment, ea vedea *totul*. Oasele din carnea ei, venele din frunze, focul care doarme în fiecare copac. Ea vedea adevărul. *Totul arde.*

Mugetul focului deveni mai puternic. Fumul se strecura printre copaci.

– Dar ai supravieţuit, zise el. Fulgerul te-a lăsat să trăieşti. Şi tu trebuie să mă laşi pe mine să trăiesc. Taie frânghia!

În mod evident, era pierdută în povestirea ei.

– Focul a luat-o cu el. I-a transformat părul în cenuşă. I-a pârjolit copilul din pântec. A *preschimbat-o*... Degetele ei arse îi atinseră obrazul şi zâmbetul ei era delicat, dar nemilos. Te va transforma şi pe tine.

Se gândi la jertfele carbonizate ale lui Thiazzi, din copac.

– Nu poţi să mă laşi aici să ard, zise el.

– Ascultă cum creşte! Cu braţele ridicate salută focul. Cu cât mănâncă mai mult, cu atât e mai flămând! Eşti onorat. Focul te va lua la el.

Şi apoi plecă.

– Nu mă lăsa aici! strigă Torak după ea. Nu mă lăsa, o imploră el.

O bucată de scoarţă aprinsă lovi pământul în apropierea capului său. În jur copacii se zvârcoleau în respiraţia dogoritoare a focului. Cerul se transformase în ambră sângerie. Spre apus, îl văzu venind după el. Îşi aduse aminte ce spunea Fin-Kedinn. „Poate să urce într-un copac mai repede decât un linx şi, când ajunge să facă asta – când pătrunde printre ramuri –, se duce unde vrea. De necrezut cu ce viteză!“

Bestia Strălucitoare avansa mugind prin Codru mai repede decât îşi închipuise Lupul că ar fi posibil. Devora tot: copaci, vânători, vânat. Unde era Marele Făr-de-Coadă?

N-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată. Pe Blană Întunecată nu o găsise şi acum nu putea să-l găsească nici pe fratele de haită.

Disperat, Lupul înainta în salturi prin răsuflarea amară a Bestiei Strălucitoare. Prada panicată fugea tropăind pe lângă el, aşa că trebuia să evite copitele lor zdrobitoare. Trecu stropindu-se printr-o mică Apă Repede. Depăşi o viroagă adâncă – Bestia Strălucitoare se ridica în spatele lui, mare ca un Munte. Blana îi fu pârlită, ochii îl usturau. Nu putea să meargă mai departe, nu putea să-şi caute fratele de haită chiar în fălcile lui. Mânca tot şi, dacă l-ar prinde, l-ar mânca şi pe el.

Întorcându-se, alergă înapoi prin viroagă, în sus, cu Bestia Strălucitoare după el. Aruncă în el cu o gheară strălucitoare. Lupul sări în sus pentru a o evita. Aceasta se izbi de un copac şi-l înghiţi. Alt copăcel urlă – Lupul fugi de sub el exact înainte de a fi doborât, iar puii Bestiei Strălucitoare zburau prin aer, devorând din ce în ce mai mulţi copaci.

Pietrele fierbinţi îl muşcau pe Lup de labe şi alerga cum nu mai alergase niciodată înainte, cu Bestia Strălucitoare după el. Aceasta zbura, sărea din copac în copac, se avânta peste Apă. Devora Codrul. Nimic nu putea scăpa.

Gemând de efort, Torak se trase în sus, în încercarea de a se apuca de scoruş. Degetele zgâriară

scoarţa, dar nu putu să se prindă de nici o ramură. Căzu iar cu capul în jos.

Apoi mai făcu o încercare. De data aceasta reuşi să se apuce de o creangă. Stătea agăţat de ea. Trebuia să funcţioneze! Dacă nu, era terminat.

Scuturându-şi gheata şi scoţând-o de pe piciorul liber, îşi lipi talpa goală de trunchiul scorușului şi, pe jumătate împingându-se, pe jumătate trăgându-se, se ridică pe o creangă ramificată. Rămase acolo gâfâind, cu copacul împungându-l în burtă. În sfârşit, stătea cu capul în sus.

Dar nu era timp de odihnă. Se zvârcoli şi se răsuci, până când ajunse să se ghemuiasca pe creangă, sprijinit pe piciorul drept. Piciorul stâng încerca să se agaţe de trunchi, lovindu-l orbeşte.

Bucăţi de scoarţă aprinsă bufneau ca o grindină arzândă, în timp ce smucea de laţul din jurul glezнei; dar din cauza propriei greutăţi laţul i se strânsese foarte tare în jurul ghetei şi nu se clintea din loc. Ca ieşit din minţi, încercă să dezlege nodul. Pulpa dreaptă tremura din cauza efortului de a-l susţine.

Laţul cedă uşor. Continuă să acţioneze asupra lui. Îl mai lărgi puţin. Era tot ce avea nevoie. Zvârcolindu-se şi trăgând, scoase piciorul din gheată, scăpă de laţ şi sări pe pământ.

După ce se târî disperat prin lăstăriş, găsi cuţitul şi se ridică în picioare. Ochii îi lăcrimau, pielea îl ustura de fierbinţeală. Fumul transformase ziua în noapte.

Un căprior trecu în fugă pe lângă el. Bănui că se îndrepta spre un teren mai umed şi alergă după el. Tălpile îl usturau de la tăciuni. Era în picioarele goale. N-avusese vreme să se întoarcă după ghete.

In timp ce alerga, aruncă o privire peste umăr. Flăcările, mai înalte decât copacii, măturau cerul. Zgomotul era aşa cum nu mai auzise el niciodată: era ca tunetul a mii şi mii de zimbri, îi apucă inima şi o strânse parcă storcând-o, îi supse aerul din plămâni.

Se ghemui cât putu şi înghiţi avid aerul curat de jos, dar când se ridică din nou, fumul era atât de gros încât nu putea să-şi vadă mâna în faţa ochilor. Nu ştia unde se află, ştia doar că trebuie să hotărască acum, în acest moment, în ce direcţie să meargă – altfel va muri.

Un croncănit puternic!

Nu putea să-i vadă pe corbi, dar îi auzi chemându-l, în timp ce zburau sus, deasupra fumului. Le urmări ţipetele orbeşte. De sus plouau crengi aprinse. Alerga chiar în mijlocul răsuflării focului şi de jur împrejur copacii pocneau şi gemeau.

Mai aruncă o privire în spate. Un râu de flăcări alunecă în sus pe un pin, care explodă într-un şuvoi de scântei. Un cocoş de munte zbură spre cer, apoi căzu atras de moartea aflată în curentul aprins.

Cra! Cra! strigau Rip şi Rek. *Urmează-ne!*

Brusc pământul îi fugi lui Torak de sub picioare şi el se rostogoli la vale.

Se hurducă până se opri, după care se chinui să se ridice în genunchi. Mâinile şi picioarele îi intrară în noroi: rece, ud, binecuvântat noroi. Corbii îl conduseseră la un lac. Se azvârli în apa de la mal şi se izbi cu capul de un bolovan.

Bolovanul scânci jalnic. Era un mânz, un mânz mic şi negru, înfundat în noroi până la chişiţa noduroasă şi tremurând înspăimântat. Era prea îngrozit pentru a se mişca, dar Torak nu putea să se oprească să-l ajute. Trecu pe lângă el.

In faţa lui, întunericul se risipi o clipă şi în lac descoperi capetele negre legănate de valuri ale cailor ce înotau să-şi salveze viaţa, iar dincolo de ei o vizuină de castori, la fel de mare ca un adăpost de Corbi.

Un alt scâncet îndurerat al mânzului – şi în lac un cap negru se întoarse. Mama pesemne că îl aşteptase cât putuse, dar pentru că mânzul n-o urmase, se văzuse nevoită să-l abandoneze. Acum înota fără tragere de inimă alături de herghelie, silită să-şi lase puiul în braţele morţii.

Asta trebuia să facă şi Torak: să înoate spre vizuina castorilor şi să-l lase pe mânz pradă focului.

Dar, mârâind, se întoarse, îl apucă cu mâna de coama aspră şi trase.

Mânzul îşi roti ochii înconjuraţi cu alb şi refuză să se mişte.

– Haide! strigă Torak. *Înoată!* E singura ta şansă!

Dar asta făcu lucrurile şi mai rele. Mânzul nu înţelegea graiul omenesc, atunci Torak ce trebuia să facă? Dacă vorbea în graiul lupilor, căluţul murea de groază.

Retrăgându-se în spatele micii fiinţe, îşi băgă capul sub burta lui şi îl săltă pe umeri. Se zbătea uşor, aşa că îl apucă de picioare, pentru a rămâne liniştit, şi înaintă în lac.

Când apa îi ajunse la piept, dădu drumul mânzului în apă.

– Acum eşti pe contul tău! strigă el pentru a acoperi zgomotul focului. Înoată!

Şi porni la rândul lui înot spre vizuina castorilor.

Ajunsese aproape şi continuă să înainteze şi mai repede. Valuri de fum negru se rostogoleau spre el. Nu putea să respire. Intenţionase să se caţere pe vizuină şi să stea adăpostit acolo, până ce focul va trece dincolo de lac, dar acum îşi dădu seama că dacă ar face asta, s-ar sufoca din cauza fumului. Trebuia să intre înăuntru. Vizuinele castorilor aveau locurile de dormit mai sus de nivelul apei, la care ajungeau prin tunele subacvatice. Torak trase adânc aer în piept şi se scufundă.

Ţinându-se de ramuri, zări gura unui tunel. Pieptul îl ardea. Nu putu să-l găsească, nu putea să vadă nimic, era ca şi cum înotai în noroi.

Apoi găsi o deschidere. Pătrunse prin ea, ţâşni afară din apă şi se izbi cu capul de un copăcel.

De abia putea să vadă în strălucirea aceea roşie, dar zgomotul focului nu mai era atât de asurzitor.

Prin pâcla fumului, prinse mirosul de mosc al castorilor, dar nu văzu nici unul: poate că focul i-a făcut să se ducă la mal.

Îşi construiseră minunat vizuina. Platforma pentru dormit era pardosită cu bucăţele de lemn, pentru a o menţine confortabilă şi uscată, în timp ce deasupra ramurile erau aşezate astfel încât să permită trecerea aerului. Platforma de dormit era doar de înălţimea unui castor şi, cum Torak nu voia să rămână înţepenit în ea, hotărî să stea afară în apă şi să aştepte focul.

Gâfâind după aer, mulţumi castorilor şi lui Rip şi Rek, ca şi Codrului, pentru adăpostul pe care îl găsise.

– Vă rog, gâfâi el, *vă rog*, ţineţi-i în siguranţă pe Lup şi pe Renn.

Cuvintele se pierdură în mugetul focului, iar în inima lui simţea că nu există nici o speranţă. Focul devora Codrul. Nimeni nu putea supravieţui.

Nici Lupul. Nici Renn.

21

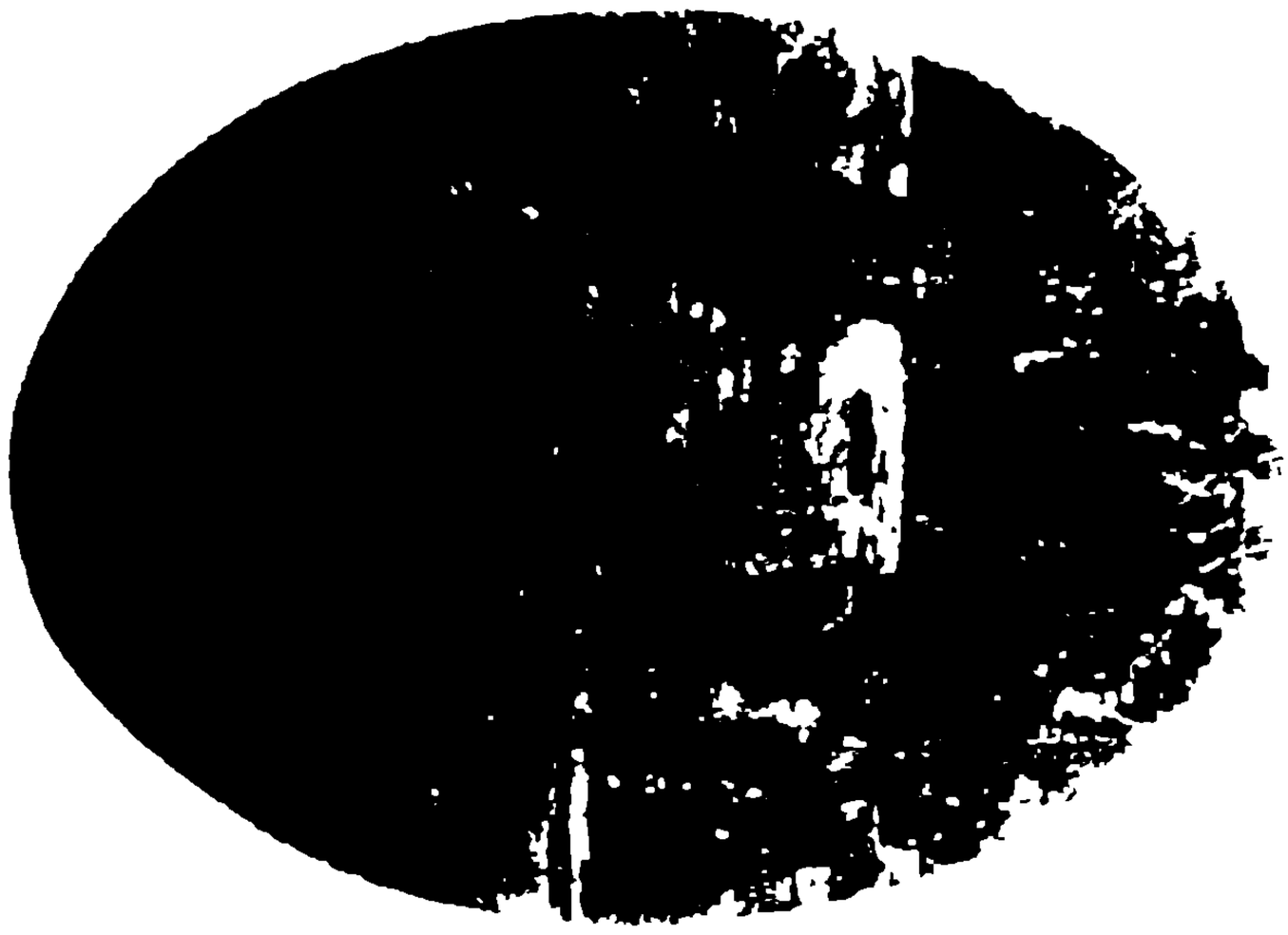

Renn mergea poticnindu-se printr-o lume neagră.

Codrul dispăruse. Pur şi simplu nu se mai afla acolo. Hoinărea printre siluetele carbonizate ale copacilor. Simţea sufletele lor tulburate, suspendate în aerul încărcat de funingine, dar era prea deznădăjduită pentru a simţi milă de ele. Chiar şi soarele dispăruse, înghiţit de o semilumină cenuşie nepământeană. Oare focul înhăţase tot Codrul? Atât Codrul Deschis, cât şi pe cel Adânc?

Mirosul o făcu să tuşească şi sunetul stârni un ecou sinistru. Când încetă, tot ce putu să audă era câte un trosnet întâmplător de tăciuni sau zgomotul ocazional al unui copac ce cădea.

„Moarte, gândi ea, moarte peste tot. Unde e Torak? E oare viu? Sau...

Nu. Nu gândi aşa. E împreună cu Lupul. Amândoi sunt în viaţă şi la fel şi Fin-Kedinn, şi Rip, şi Rek."

Masându-şi faţa, simţi asprimea funinginii. Era acoperită de funingine. O gustă pe limbă. Ochii îi erau umflaţi şi o dureau. Înghiţise atât de mult fum încât se simţea bolnavă.

Îi era şi sete, dar nu avea burduf de apă. Doar securea şi cuţitul, ca şi tolba din împletitură de vreji, pe care i-o dăduseră Cerbii Roşii, cu ultimele ei trei săgeţi înăuntru. Şi, desigur, arcul.

Pentru a-şi face curaj, îl dădu jos de pe umăr şi şterse funinginea de pe el. Lemnul galben din mijloc sclipi şi ea se gândi la Fin-Kedinn, care îl făcuse pentru ea cu multe veri în urmă, şi astfel se simţi mai puţin singură.

Dar setea devenea chinuitoare. Era multă vreme de când părăsise lacul. Nu avea idee pe ce drum venise. Unse se afla?

N-ar fi trebuit să fugă niciodată de la Cerbii Roşii.

Durrain simţise focul chiar înainte de pradă şi întregul clan se îndreptase spre lac, căutându-şi refugiul în canoele ancorate lângă o insuliţă din mijloc. Acolo, Renn făcuse ceea ce au făcut şi ei, îşi umezise mantia şi se ghemuise sub ea.

Nu i-a fost frică; nu atunci. Era atât de furioasă pe Torak pentru că o părăsise! O zi întreagă tot întrebase: *Unde a plecat? Nu ştiu. Unde a plecat?* Era uimită că Cerbii Roşii nu ghiceau, mai curând

părеau că îşi închipuie că e imposibil ca cineva să aibă curaj să meargă singur în crângul sacru. Nu i-ar fi stricat, gândi ea furioasă, dacă l-ar fi dat de gol.

Dar, în timp ce stătea în întunericul nesigur, cu focul zgomotos îndreptându-se spre ei, uită complet de furie. Un copil plângea cu sughiţuri. O femeie şoptea descântece. Renn închise ochii şi se rugă pentru Torak şi pentru Lup. „Te rog, te rog, lasă-i să trăiască."

Apoi focul apăru deasupra lor, canoele se rotiră sălbatic, iar oamenii spuneau rugăciuni.

Şi nu după mult timp Renn băgă de seamă că focul sărise peste lac şi se îndreptase mai departe, fără să-i devoreze şi pe ei. După care, Spiritul Pământului dădu naştere la nişte nori şi dezlănţui o ploaie torenţială şi, în confuzia generală, ea sări peste bord şi înotă de acolo.

Credea că se îndrepta spre sud, dar în fum şi ploaie era greu de spus. Acum, după ce o adiere risipise ceaţa, văzu că se afla într-o viroagă îngustă, pe unde odată cursese un torent. Poate că aceasta conducea la un râu.

Nu ajunse prea departe, când o ramură trosni în spatele ei. Se întoarse. Copacii morţi arătau ca şi cum nişte vânători se apropiau de ea.

Unul dintre ei se mişcă.

O luă la fugă, dibuind drumul în josul viroagei. Alergă până când fu nevoită să se oprească, cu mâinile pe genunchi, gâfâind după aer.

În jurul ei, viroaga era liniştită. Indiferent ce se mişcase, nu venise după ea. Poate că la urma urmei nu fusese decât un copac.

Se împletici printre cioturile fumegânde. După un pinten, văzu verde. Clipi. „Da, *verde!*“

Gemând, ocoli pintenul şi verdele Codrului o orbi. Scoruşi, fagi şi alte lemne albe se ridicau în faţa ei, cu mugurii plini de funingine, dar vii.

Gâfâind de uşurare, căzu în genunchi printre ferigi şi rostopască. Alături de mâna ei se afla o bucăţică albastră ca cerul dintr-un ou de sturz, aruncat din cuib de cloşcă. Pe un buştean văzu un pui de molid înalt cât un deget, ieşind vitejeşte dintre muşchi. „Codrul e veşnic, gândi ea. Nimic nu-l poate supune.“

Dar nu exista nici urmă de râu. Încordându-şi auzul să audă zgomotul apei, hoinări printre copaci.

In sfârşit, se opri într-un crâng de pini înalţi, ce fuseseră doborâţi de furtună. Trunchiurile moarte şi rădăcini pline de pământ îi blocau drumul, într-o încâlceală de nedescris. Se gândi să se întoarcă, asta trebuie făcut când te rătăceşti. Dar nu mai putea să dea ochii cu pământul pârjolit de unde venise.

Pinii nu o voiau în terenul rămăşiţelor lor. Trunchiurile pline de muşchi încercau să o doboare, ramurile răsăreau ca nişte suliţe. A fost o uşurare să ajungă în partea cealaltă, din nou printre stejari şi tei vii.

Dar nici aceştia nu o voiau. Feţele brăzdate ale scoarţei copacilor se uitau fix la ea şi degetele

rămurelelor o trăgeau de păr. Unele dintre trunchiuri erau scorburoase. Se gândi cum ar fi să fii prins înăuntru ca într-o capcană şi dus departe.

Vântul se înteţi, aruncându-i în faţă funingine. Continuă să tuşească, îndoită din mijloc şi sprijinită de un copac.

Sub degete simţi ochi.

Cu un ţipăt îşi smuci mâna.

Da, ochi. O privire roşie feroce fusese săpată în trunchi şi o gură pătrată, înconjurată de dinţi adevăraţi, omeneşti.

Renn nu văzuse niciodată aşa ceva. Ghici că fusese făcută pentru a da glas spiritului copacului. Dar cine dăduse copacului dinţii?

Neliniştită, scrută împrejurimile. Tei, urzici, o îngrămădire de bolovani.

Plecă mai departe.

Când îşi aruncă privirea în urmă, copacii se mişcaseră. Erau mult mai aproape de bolovanul acela, era sigură de asta. Şi acum erau mult mai împrăştiaţi.

Începu să alerge.

O rădăcină îi puse piedică şi căzu, astfel că ajunse chiar în faţa măştii unui alt trunchi, cu ochii strâns închişi pe faţa acoperită cu o crustă de licheni.

Gâfâind, se ridică în picioare.

Ochii se deschiseră. Fâşii de scoarţă se detaşară de pe trunchi. Mâini de scoarţă se întinseră să o apuce.

Scâncind, fugi mai departe.

În stânga ei, o altă creatură din scoarţă se desprinse dintr-un trunchi. Apoi alta şi alta. Oamenii de scoarţă se mişcară pentru a o înconjura, întinzând după ea mâini striate şi feţe fisurate şi goale.

În timp ce alerga, securea pe care o avea la ea o lovea peste coapse. O scoase de la centură, dar ştia că nu va îndrăzni să o folosească niciodată.

Respiraţia îi zgâria gâtul. Înainta greoi cu o încetineală de coşmar printre grămezile de frunze foşnitoare. Coborî o colină şi apoi intră iar pe un teren cu rămăşiţe de copaci, unde se împiedică de nişte trunchiuri căzute, cu oamenii de scoarţă ce alergau de-a lungul lor ca nişte flăcări, vânând-o într-o linişte înfiorătoare.

Ceva o apucă de umăr, trăgând-o înapoi. Arcul i se agăţase de o creangă. Se luptă să îl elibereze.

Mâini de scoarţă o apucară şi o traseră în jos.

22

– Unde mă duceţi? întrebă Renn.

Oamenii de scoarţă nu răspunseră.

– Vă rog! De ce nu vorbiţi? Ce am făcut?

Unul dintre ei o împinse cu o suliţă. Nu voia să o facă din nou.

Toată ziua merse în ceata tăcută a vânătorilor. Îi luară armele, dar nu o mai atinseră. Păreau că o privesc ca pe ceva necurat.

Îi implorase în van să-i dea apă. O ignorară. Merse împleticindu-se printr-o ceaţă provocată de sete şi printr-o pădure de suliţe otrăvite.

Nu avea idee unde se află. Marele foc nu atinsese această parte a Codrului, dar duhoarea lui atârna în aer, aşa că ghici că pământul pârjolit de el nu era departe.

După bentiţele verzi de pe fruntea capturatorilor şi după amuletele lor din corn, bănui că sunt Bizoni,

dar în mintea ei nu erau decât poporul de scoarţă. Hainele lor erau din împletitură de scoarţă cafeniu-gălbuie şi rulouri de scoarţă le străpungeau lobii urechilor. Ţestele rase le erau unse cu lut galben pentru a semăna cu scoarţa şi bărbile bărbaţilor erau năclăite de lut, ca nişte rădăcini de pomi încâlcite. Dar, spre deosebire de Bizonii pe care îi văzuse ea la întrunirile clanurilor, nu se opriseră aici. Îşi crestaseră propriul corp ca pe o scoarţă, desfigurându-şi mâinile şi feţele cu cicatrice grosolane, striate.

Renn ştia câte ceva despre astfel de cicatrice. Unii din propriul ei clan, inclusiv Fin-Kedinn, purtau un zigzag de cicatrice pe fiecare braţ, pentru a îndepărta demonii. Obţinerea lor era foarte dureroasă. După ce tăiai pielea cu o cremene argintie, frecai rana cu o pastă din cenuşă şi licheni şi apoi o înfăşurai strâns. Renn se gândi cum ar fi fost ca faţa ei să fie ciopârţită în felul acesta şi simţi că-i vine rău.

Ajunseră la un pârâu şi ea imploră din nou să-i fie permis să bea. Vânătorii o priviră neînduplecaţi. *Nimic de băut.*

Lumina zilei se stingea când în sfârşit ajunseră în tabără. În acel moment era ameţită de sete.

Tabăra Bizonilor se afla într-o groapă păzită de molizi atenţi.

Cioturi de pin arzând înăbuşit răspândeau o lumină portocalie fumegândă şi un miros de sânge de copac înţepa ochii. Adăposturile din scoarţă de mesteacăn erau dispuse în jurul unui pin central. În

afara fiecărui adăpost se afla un maldăr de scuturi din lemn, ca un cuib de bondari uriaşi, şi un foc înconjurat de pietre. De trunchiul pinului atârna o ţeastă de bizon, cu coarne.

Dedesubt, un grup de copii tăcuţi răsuceau grămezi de rădăcini de molid într-o împletitură. Toţi o priveau pe Renn total inexpresivi. Ca şi adulţii, feţele lor erau desfigurate de cicatrice, multe dintre ele mai având încă o crustă din sânge.

Renn nu putu să vadă pe nimeni care să aducă a căpetenie sau a mag, dar observă că nu toţi erau Bizoni. Mai era şi alt clan aici. Părul de culoare închisă era împletit strâns, în două cozi la femei şi una la bărbaţi, iar feţele nu purtau cicatrice, dar erau roşii de la praf de pin. De fapt, totul era vopsit în roşu: buzele, membrele, chiar şi unghiile. Femeile erau îmbrăcate în piele netedă de ţap, dar bărbaţii purtau centuri splendide dintr-o blană neagră cu auriu. Clanul Linxului.

Bizoni sau Lincşi, toţi îi adresau acea privire lipsită de sentimente. Nu ştiau ce înseamnă mila.

Când se apropiară de focuri, capturatorii ei se aşezară pe vine în fum, lăsându-se învăluiţi de acesta. O împinseră şi pe Renn în fum, ca şi cum trebuia să fie curăţată, apoi o traseră spre pinul central şi o forţară să îngenuncheze.

Din adăposturi apărură femeile. Ca şi bărbaţii, feţele lor erau cicatrizate ca o scoarţă, dar ţestele unse erau presărate cu conuri de arin şi purtau tunici, nu pantaloni.

Una căra un burduf de apă.

– Te rog, murmură Renn, mi-e aşa de sete!

Femeia o privi. Neputincioasă, Renn izbi cu pumnii în pământ.

– Te rog!

Un bătrân se aplecă spre ea şi o privi fix. Era cel mai urât şi cel mai păros bătrân pe care-l văzuse ea vreodată. Deşi era Bizon, nu-şi răsese ţeasta, ci pur şi simplu îşi unsese cu lut coama şi barba, ce atârnau acum în ghemotoace. Din urechi şi din nări îi ieşeau ţepi şi sprâncenele înţesate de păduchi îi atârnau peste găurile ochilor.

Cu un deget cornos împunse apărătoarea din piatră verde de la încheietura mâinii ei.

Ea sări înapoi.

El scuipă dezgustat şi plecă şchiopătând.

Un tânăr ieşi dintr-un adăpost. Faţa lui era brăzdată de cicatrice.

Renn arătă spre burduful de apă.

– Te rog, imploră ea.

Folosindu-se de semne cu mâna, omul dădu o poruncă şi femeia puse burduful de apă în faţa lui Renn.

Ea se năpusti asupra lui şi bău cu lăcomie. Aproape imediat bubuiturile din capul ei se diminuară şi puterea i se strecură iar în membre.

– Mulţumesc, zise ea.

O altă femeie aduse un bol mare din scoarţă, pe care îl puse în faţa vânătorilor. Renn simţi o undă

de speranţă. Mâncarea mirosea bine şi îi făcea pe Bizoni să pară puţin mai umani.

Femeia scoase puţin într-un bol mai mic şi îl puse într-o încrucişare de ramuri din pin, drept ofrandă. Apoi mai scoase o porţie şi o aşeză în faţa lui Renn.

Era o friptură apetisantă din urzici şi bucăţi de carne, probabil de veveriţă, şi stomacul ei ţipa de foame.

Femeia îşi îndesă degetele în gură şi dădu din cap. *Mănâncă.*

Omul care îi permisese să bea îşi drese glasul.

– Tu, i se adresă lui Renn cu o voce înăsprită de neutilizare. Trebuie să te odihneşti! Şi mănâncă!

Renn se uită de la el la bol şi înapoi.

„Mi-au spus să mă odihnesc, spusese Gaup. Mi-au dat de mâncare. Apoi mi-au tăiat mâna.“

23

Frica e sentimentul care te însingurează cel mai mult. Te poţi afla într-o mare de oameni, dar dacă ţi-e frică, rămâi doar singur.

Renn se simţea ca o ofrandă pregătită pentru sacrificiu. Când refuză să mănânce, fu dusă la un bazin cu apă şi obligată să se spele, în timp ce femeile îi ştergeau cu muşchi funinginea de pe haine. Pitindu-se printre trestii, reuşi sa nu i se vadă cuţitul din dinte de castor legat de gleznă şi nici fluierul din os de cocoş de munte de la gât; dar când îi restituiră hainele, penele totemului ei nu mai erau.

Înapoi în tabără, o cuprinse foamea şi se forţă să dea pe gât puţină friptură, sub privirea atentă a ambelor clanuri. Mâinile lor pline de cicatrice se mişcau într-o conversaţie tăcută şi un tânăr cu o

gură ca o aşchie de cremene ascuţea o secure aruncând priviri fugare spre încheieturile ei.

Bătrânul păros stătea cu picioarele încrucişate, netezind nişte cozi de săgeţi luate dintr-o grămadă. Renn îl văzu trecând fiecare coadă printr-o bucată de corn de cerb crestată. Şi clanul ei folosea aceeaşi metodă. Din când în când, bătrânul izbea o labă păroasă cu un mănunchi de urzici, pentru a înlătura boala care face articulaţiile inflexibile. Şi Corbii mai bătrâni făceau asta.

Se apropie mai mult de el.

– Ce o să-mi facă? întrebă ea cu voce scăzută.

El se încruntă şi puse săgeţile deoparte.

Ea îl întrebă dacă nu era căpetenia clanului.

El scutură din cap şi îndreptă o coadă de săgeată spre omul care poruncise să i se dea apă.

– Atunci eşti mag?

O altă mişcare din cap.

– Eu fac cele mai bune arcuri din Codrul Adânc, mormăi el.

– Nu vorbi cu ea, îl atenţionă tânărul cu securea. Apoi îşi duse mâna la gură. Uite cum m-a făcut şi pe mine să vorbesc! E spionul Cailor Pădurii!

– Nici măcar n-am întâlnit vreodată un Cal al Pădurii, protestă Renn.

– Îi *urâm*, mormăi tânărul.

– De ce? întrebă ea. Toţi urmaţi Calea.

– Noi o urmăm mai bine, o repezi el. Ei folosesc un arc pentru a trezi focul. Noi folosim beţe. Iată dovada.

– Numai *noi* urmăm *Calea Adevărată*, rosti o femeie cu capul acoperit de lut. De aceea purtăm şi cicatrice. Pentru a ne pedepsi dacă am părăsit-o vreodată.

– Toate celelalte clanuri sunt rele, declară tânărul, presărând nisip pe piatra de ascuţit.

Lui Renn îi trecu prin cap că, dacă ar putea să-i facă să vorbească tot timpul, poate că nu o vor răni. Aşa că îl întrebă de ce.

El o privi.

– Clanurile Muntelui sunt rele pentru că folosesc piatra pentru a trezi focul şi se închină la spiritul focului. Spiritul focului nu *există*, există doar copacul! Clanurile Gheţii şi ale Mării sunt rele pentru că trăiesc pe nişte terenuri îngrozitoare, fără copaci, şi trezesc focuri false din grăsime de peşte. Voi din Codrul Deschis sunteţi cei mai răi, deoarece voi *cunoaşteţi* Calea, dar i-aţi întors spatele.

O femeie Bizon îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Nu vorbi cu ea, e diavol. Mi-a furat copilul!

– Nu, eu n-am făcut aşa ceva, striga Renn.

– Gata cu vorba! ordonă căpetenia clanului Bizonilor.

După aceea, o făcură să se ghemuiască printre rădăcinile pinului. Bărbaţii se încruntau la ea. O fată o scuipă în faţă. Îşi îndreptă mâna spre fluierul din os de cocoş de munte, dar îl văzu pe tânăr privind-o fix şi-l ascunse din nou în pieptar.

Tabăra devenise din nou tăcută, dar mâinile se mişcau fluturând înţelesuri ascunse. Renn se gândi la tabăra Corbilor, cu copiii ei certăreţi, cu câinii făcând gălăgie după rămăşiţe de mâncat şi Fin-Kedinn spunând poveşti lângă foc. Inima i se strânse de dor. „Fin-Kedinn, ajută-mă. Ce să fac?“

Îşi aminti cu claritate de o dimineaţă strălucitoare şi îngheţată de acum multe ierni, când el o dusese în Codru pentru a-şi încerca arcul cel nou. Nu voise să meargă. Tatăl ei de abia murise, şi ceilalţi copii se ţineau după ea; ar fi vrut să rămână în sacul de dormit şi să nu iasă niciodată afară. Dar era unchiul ei, care îşi încălzea mâinile la foc aşteptând-o.

Respiraţia lor scotea aburi. Se ghemuiseră în zăpadă. Fin-Kedinn găsise urme şi îi arăta cum să le citească.

„Când cerbul roşu îşi dă seama că îl urmăresc lupii, tropăie mândru, ridicându-şi copitele în sus. *Vedeţi ce puternic sunt*, le comunică el lupilor. *Nu mă atacaţi, aş putea să ripostez!*“

Ochii lui albaştri îi întâlniseră pe ai ei. Nu se referise doar la cerb.

Renn apucă rădăcinile pinului cu ambele mâini. Fin-Kedinn avea dreptate. Nu va sta supusă, în timp ce ceilalţi îi hotărăsc soarta.

– Ce vorbiţi despre mine? strigă ea cu o voce care umplu tabăra.

Capetele se întoarseră. Mâinile se opriră.

– Dacă hotărâţi ce să faceţi cu mine, spuneţi-mi. Nu e drept să ţineţi asta secret faţă de mine.

Căpetenia Bizon se ridică.

– Bizonii sunt întotdeauna drepţi.

– Atunci vorbiţi cu mine, zise Renn.

Pentru prima oară, căpetenia Linx luă cuvântul.

– Cine eşti tu?

Ea se ridică în picioare.

– Eu sunt Renn din clanul Corbilor. Sunt mag.

În momentul acela, îşi dădu seama că într-adevăr aşa era.

– Femeile nu pot fi magi, formăi tânărul cu securea. E împotriva Căii. Am să vă arăt cât de mag e! Alergă să-i smulgă fluierul din os de cocoş de munte.

– Stai departe! îl atenţionă ea. Acesta e un os cu care magul supune spiritele! Nimeni nu-l poate atinge, numai eu!

El se dădu înapoi, ca ars. Ducându-şi fluierul la buze, ea suflă.

– Nimeni dintre voi nu-i poate auzi vocea, continuă ea, numai eu! Acest os vobeşte doar magilor şi spiritelor.

Acum reuşise să atragă atenţia întregii tabere. Ridicând capul, scoase spre stele un ţipăt de corb. Apoi ridică mâinile şi le arătă tatuajul în zigzag de la încheieturi. Vedeţi ce urme port! Sunt de la fulger: suliţele Spiritului Pământului, care a alungat demonii în pietre şi a trezit focul din copaci. Oricine va încerca să mă distrugă va fi distrus!

Era ecoul înfiorător al spuselor mamei ei, dar nu-i păsa; indiferent ce atribuţii mai avea, Seshru fusese în primul rând un mag puternic.

Deasupra copacilor, văzu luna rotundă ridicându-se. Fusese moartă în noaptea morţii lui Bale, dar acum era mai puternică. Şi la fel şi ea.

– Dacă e mag, rosti căpetenia Linx, e un mag din Codrul Deschis. Spiritul Pământului nu o vrea aici. De aceea stă şi el departe de noi.

Capetele aprobară şi mâinile fluturară.

– Mi-a furat copilul, repetă femeia Bizon. L-a luat să-l facă tokorot!

– Nu, răspunse Renn. Eu îl vânez pe cel care a făcut asta.

– Şi cine e acesta? întrebă suspicios căpetenia Bizon.

– Thiazzi, răspunse ea. Thiazzi, magul Stejar.

Lumea se încruntă neîncrezătoare şi bătrânul păru dezamăgit, ca şi cum ar fi prins-o pe Renn minţind.

– N-a mai rămas nimeni din clanul Stejarului, afirmă el. Au murit toţi.

– Devoratorul-de-Suflete nu, răspunse Renn. Duceţi-mă la magul vostru şi îi voi dovedi.

– Magul nostru stă în adăpostul lui de rugăciune, rosti căpetenia Bizon, nu primeşte străini.

– Dacă ai fi într-adevăr mag, mârâi tânărul, ai fi ştiut asta.

Oamenii aprobară dând din cap. Se apropiară şi mai mult de ea. Feţele pline de cicatrice o priveau

cu răutate. Mâini roşii strângeau sulițe otrăvite. Genunchii ei tremurau, dar rămase pe loc. Ezitarea ar fi însemnat sfârşitul.

Un croncănit aspru stârni ecoul în Codru.

Privirile se îndreptară spre cer.

O umbră trecu peste stele şi Rip fu zărit pe o ramură a pinului, cu ochii lui negri fixați asupra lui Renn.

La rândul ei, ea croncăni un salut şi el se năpusti, aterizând cu o bufnitură pe umărul ei. Ghearele i se înfipseră în hanorac, penele aspre îi mângâiau obrazul. Ea scoase un sunet gâlgâit şi Rip ridică ciocul şi îşi desfăcu aripile pe jumătate, în semn de răspuns.

Oamenii se retraseră, atingându-şi amuletele cu totemul lor.

La marginea taberei apăru un lup.

Uşurarea se revărsă asupra lui Renn. Dacă Lupul a supraviețuit focului, poate că şi Torak a reuşit.

Ochii de ambră ai Lupului străbătură tabăra, apoi se întoarseră la Renn. Blana de la ceafă era zbârlită. Picioarele lungi erau încordate. Un singur semn din partea ei şi i-ar fi sărit în ajutor.

Dar o ajutase doar apărând. Ar fi fost periculos pentru el să facă mai mult.

– Uf! îl avertiză ea.

El dădu din cap, uimit.

– Uff! mai zise ea o dată.

Lupul se întoarse şi dispăru printre copaci.

Clanurile respirară uşurate. Tânărul rămăsese mut de uimire, cu securea atârnându-i în mână.

Bătrânul îşi drese glasul.

– Cred, zise el, că ar fi mai bine să nu-i facem încă nici un rău.

Lupul era speriat şi confuz. Labele îl dureau de la pământul fierbinte şi nu putuse să-l găsească pe Marele Făr-de-Coadă pentru că Bestia Strălucitoare înghiţise toate mirosurile. Şi acum, sora de haită l-a chemat, apoi i-a spus să plece.

Dar nu o ascultă. Rămase lângă Vizuină.

Cei făr-de-coadă duhneau a frică şi a ură. O urau pe sora de haită, dar erau prea speriaţi pentru a-i face vreun rău. Şi sora de haită era speriată, dar o ascundea extrem de bine. Aceasta era ceva ce celor făr-de-coadă le reuşea mult mai bine decât lupii obişnuiţi.

Nu departe de Vizuină, Lupul găsi o mică Apă Liniştită şi-şi răcori labele inflamate în noroi. Apoi intră şi mai adânc în apă spălându-şi mirosul Bestiei Strălucitoare de pe blană.

Când se întoarse la Vizuină, adulmecă o schimbare. Cei făr-de-coadă erau gata de plecare. Lupul hotărî să-i urmeze şi să-şi ţină nasul în preajma surorii de haită.

Şi poate că va apărea şi Marele Făr-de-Coadă.

Doi vânători Lincşi sosiră în tabără alergând, cu respiraţia tăiată şi transpiraţi, şi se adresară căpeteniilor într-o cascadă de mişcări ale mâinilor. Renn încercă, dar nu reuşi să-şi dea seama ce se întâmplă.

Lupul plecase, însă corbii se jucau în pin, agăţându-se cu ghearele de coarnele bizonului, apoi dându-şi drumul până aproape de pământ, după care se ridicau din nou, pentru a se avânta într-o nouă repriză.

Tânărul le arunca priviri ostile, dar bătrânul ridică din umeri.

– Sunt corbi, le place să se joace. Şi să trişeze.

Renn se întreba dacă asta nu o privea şi pe ea.

– Fii atentă, mai zise el, trebuie să iei ăsta, deşi alte săgeţi nu pot să-ţi dau.

Spre marea sa mirare, îi întinse arcul ei. Fusese curăţat şi uns, şi coarda ceruită de curând.

– Mulţumesc, zise ea.

El hârâi.

– E un arc bun şi ai avut grijă de el. Spre deosebire de alţii. Îl străbătu un fior de simpatie pentru toate arcurile prost întreţinute. Dar coarda e uzată. Dă-mi una de rezervă, să o înlocuiesc.

Renn ezita.

– *Aceasta* e coarda de rezervă, minţi ea.

O privi pe sub franjurii sprâncenelor.

Oare îi întinsese o capcană? Sau voia să-i spună să folosească ceea ce avea? Era gata să întrebe de ce îi înapoiase arcul, când tânărul alergă spre ei.

– S-a hotărât, i se adresă bătrânului. Ridicăm tabăra.

– Unde ne ducem? întrebă Renn.

El o ignoră, dar bătrânul îi aruncă o privire plină de regret.

– Îmi pare rău, murmură el în timp ce se depărta şchiopătând.

Renn abia avu timp să-şi atârne arcul pe umăr, că încheieturile mâinilor îi fură legate şi ochii de asemenea.

24

După întunericul din vizuina castorilor, lumina zilei îl orbi pe Torak.

Clipind şi scuipând apa lacului, se agăţă de o ramură. Era plină de funingine; mâna îi alunecă de pe ea neagră. Aerul era înceţoşat de fumul cafeniu şi amar.

Căţărându-se pe grămada de ramuri a vizuinii, îşi aruncă privirea în jur. Abia deslușit, descoperi grămezi de copaci arşi. Nimic altceva.

Căzu în genunchi. Renn. Lupul. Cum ar fi putut supravieţui?

Dacă ar fi existat măcar o pasăre pe cer, şi-ar fi încălcat legământul făcut vântului şi ar fi devenit spirit călător pentru a-i găsi. Dacă ar fi rămas măcar un singur copac în viaţă pe coline...

În spatele lui, cineva strănută.

Mânzul stătea înţepenit, cu picioarele subţiri desfăcute. Arăta tot atât de uimit ca şi Torak, din cauza strănutului.

Cu blândeţe, îl apucă de coamă şi el clipi din genele lui lungi. Simţi o scânteie de speranţă. Dacă un mânz a putut supravieţui focului, poate că şi Lupul, şi Renn.

Vorbindu-i mânzului cu ton scăzut, îşi desfăcu centura şi o înnodă de gâtul lui. Căluţul se clătina pe picioare şi se legăna încoace şi încolo. Apoi îşi lăsă capul în jos şi tuşi.

Nu fără efort, Torak îl duse în apă şi împreună se îndreptară spre celălalt ţărm.

De-abia intraseră în apa de la mal, când se auzi un nechezat strident. Mânzul scoase un nechezat de răspuns surprinzător de puternic şi smuci de pielea netăbăcită a centurii. Torak îi dădu drumul şi el se îndreptă şchiopătând spre o formă neagră ce se mişca printre copaci. Mama şi puiul îşi atinseră boturile; apoi mânzul se aplecă sub burta ei pentru a suge.

Torak descoperi şi alţi cai. Iapa dominantă se întoarse şi îi aruncă o privire pătrunzătoare – şi în acel moment, ştiu ce are de făcut.

Febril, scoase din săculeţul cu leacuri ultima bucăţică de rădăcină dată de Saeunn şi o îndesă în gură. Dacă Lupul şi Renn se aflau undeva pe pământul pârjolit, cine ar fi putut să-i simtă mai bine decât o pradă?

Ceilalţi cai se dădură deoparte şi-şi aplecară capetele, deranjaţi de apropierea lui, dar iapa dominantă rămase pe loc. Mişcându-şi urechile îi ascultă gemetele când îl apucară crampele. Aplecă puţin capul şi-l privi cum se ţine de burtă şi cade la pământ într-un nor de cenuşă...

... Dar Torak privea cu ochii lui de cal trupul ce se zvârcolea în spasme, cu spume la gură.

Pentru prima oară în viaţa lui, simţi vigilenţa neobosită a unei prăzi. Mişcă o ureche, pentru a asculta paşi omeneşti scârţâind pe tăciuni, iar pe cealaltă o lăsă pe spate pentru a prinde sunetele scoase de iapa care-şi alăpta mânzul. Un ochi scruta malul apei după vânători, celălalt privea colina de deasupra, în timp ce nasul de cal îi comunica mişcarea fiecărui membru al hergheliei.

Sufletele iepei erau surprinzător de puternice, dar temătoare, şi, cu toate că Torak voia să urce dealul în galop, ea refuză. Era un cal înţelept, ştia că cel mai bine era să evite tot ce părea ciudat şi, pentru că *totul în jur* era ciudat, mai bine nu se mişca. Herghelia ei trecuse prin teroarea focului şi acum se găseau în acest Codru negru, unde nu exista iarbă şi doar apa mai mirosea la fel, aşa că va rămâne lângă apă.

Însă sufletele străine din măduva ei o nelinişteau. Fornăi şi îşi roti ochii, iar herghelia îngrijorată făcu la fel.

În lupta dintre suflete, Torak învinse. Izbind cu copitele dinapoi, o luă la galop. Cu putere şi fără

efort, cele patru picioare ale lui izbeau pământul. Ce putere, ce viteză! Simţi o undă de bucurie sălbatică, în timp ce urca dealul tropăind, cu herghelia ropotind pe urmele lui.

În vârf se opri fornăind. Vântul plin de cenuşă se juca în coama lui, răcorindu-i gâtul asudat. Îşi flutură nările, pentru a prinde mirosurile.

Şi aproape imediat sesiză miros de lup.

Iapa se înfioră, amintindu-şi colţii ascuţiţi ce o muşcaseră odată de coaste. Dar Torak o forţă să rămână pe loc. Apoi se auzi: un urlet prelung, vibrant. *Te caut…*

Dar nu era Lupul.

Dezamăgirea fu atât de mare încât pierdu controlul asupra spiritelor iepei şi ea o luă la goană în josul colinei. Dibuindu-şi drumul prin herghelia năucită, alergă înapoi la siguranţa oferită de apă.

Se opri într-un nor de cenuşă. Mirosise respiraţia de carne omenească. Mirosise că unii purtau piei de lilieci, alţii cozi de cal. Era uimită, dar nu îngrozită. Dintre toţi vânătorii Codrului, oamenii nu reprezentaseră niciodată o ameninţare pentru ea.

Dar lui Torak îi era frică. Îşi văzu trupul de om zăcând pe pământ lipsit de apărare. Îl văzuseră şi vânătorii.

Apoi îi auzi venind scrâşnind spre el pe pământul sfărâmicios, cu feţele tatuate şi nemiloase. Văzu un vânător din clanul Calului Pădurii împungându-i trupul cu vârful unei suliţe. Altul îl izbi cu piciorul în coaste. Simţi vag izbitura.

Şi îl înconjurară, izbindu-l, lovindu-l. Cu o săritură, se afla înapoi în trupul lui, iar durerea deveni mai puternică. Gemu. Ceva îl lovi în cap.

Cu ultima sclipire de conştiinţă, îi trimise Lupului un urlet tăcut. „Regret, frate de haită, regret că n-am putut să te găsesc. Regret, Renn.“

Renn fu împinsă şi trasă până pierdu noţiunea timpului. Uneori o cărară pe sus, alteori o înghesuiră într-o pirogă. O dată îi dădură mâncare şi apă.

Apoi simţi miros de cadavre arse şi ştiu că intraseră pe pământul pârjolit. Păru că nu se mai termină, dar până la urmă se aflau din nou într-un loc unde se auzeau buhăitul bufniţelor şi foşnetul frunzelor.

Deodată, mâinile îi fură eliberate şi ochii dezlegaţi şi rămase clipind de strălucirea unui foc.

Era noapte. Văzu torţe înfipte într-un cerc vast. Prinse miros de pin, murmur de pârâu. Bizonii şi Lincşii îşi înălţaseră tabăra într-o parte a cercului de foc. În mijlocul lui se ridica un copac purpuriu. Rădăcină, trunchi, ramură, frunză – toate fuseseră vopsite în roşu, cu sângele pământului. Un întreg

copac viu fusese făcut ofrandă pentru a atrage Spiritul Pământului în Codrul Adânc.

Cineva o împinse în faţă şi se trezi alături de o torţă ce trosnea. Spre surpriza ei, nu văzu adunaţi doar Bizoni şi Lincşi. De cealaltă parte a cercului de foc, era o *a doua* tabără şi o mulţime umbrită, înarmată cu securi şi suliţe. Unul dintre aceştia se apropie mai mult de lumină şi Renn văzu că barba şi buzele îi erau vopsite în verde, iar faţa tatuată cu frunze. Părul lui lung şi verde era împletit cu cozi de cal, iar bentiţa de pe frunte era cafenie. Lui Renn nu-i venea să-şi creadă ochilor. Clanul Cailor Pădurii era campat la nici un zbor de săgeată depărtare de duşmanii lor de moarte.

Printre Caii Pădurii, mai erau şi alţii ce de-abia se zăreau în lumina lunii. Mantiile lor erau de culoarea nopţii; o reţea de linii de cărbune le umbrea feţele. Renn văzu tatuaje negre ţepoase pe bărbii. Clanul Liliacului.

Cele două părţi stăteau faţă în faţă la nici douăzeci de paşi, în lumina torţelor fumegânde. Săgeţile erau fixate în arcuri. Bărbaţii îşi ţineau mâinile încleştate pe securi şi pe suliţe.

La rădăcina copacului purpuriu, Renn descoperi o siluetă uriaşă într-o mantie fluturândă şi cu o mască feroce, sculptată cu cozi de cal. Pielea i se înfioră. Thiazzi.

Mâneca lui lungă îi ascundea mâna mutilată, dar în cealaltă ţinea un obiect greu sculptat cu spirale arse.

– Vedeţi ce am aici, se adresă clanurilor cu vocea sonoră pe care Renn o auzise ultima dată în Nordul Îndepărtat. Eu, magul Cailor Pădurii, am acest obiect grăitor ce aparţine clanului Bizonului.

Bizonii se agitară alarmaţi.

– Magul Bizon, continuă Thiazzi, este recunoscut ca fiind înţelept şi drept. Am discutat cu el în adăpostul lui de rugăciune. Ca semn al încrederii lui, mi-a dat mie acest obiect.

Capete neîncrezătoare se mişcară în tabăra Bizonilor. Ce şmecherie era asta? Când magul Cailor Pădurii se apropie de căpetenia Bizon, războinicii Bizoni îndreptară spre pieptul lui un desiş de suliţe. Thiazzi nu se mişcă.

– Pentru a onora această încredere, adăugă el, returnez obiectul clanului său. Cu o plecăciune i-l oferi căpeteniei.

Chiar şi Renn trebui să-i recunoască curajul. Dacă lucrurile nu mergeau bine, ar fi căzut străpuns de douăzeci de suliţe.

Cu o plecăciune precaută, căpetenia Bizonilor luă obiectul şi Thiazzi se dădu înapoi. Încet, Bizonii coborâră suliţele.

Renn îl privi întorcându-se la copacul purpuriu, de unde se adresă ambelor părţi.

– Timp de o lună, le spuse el, m-am închis în crângul sacru şi magul Bizon s-a închis în adăpostul lui de rugăciune. Şi amândoi am avut aceeaşi viziune. Ridică braţele. Nu *mai* trebuie să ne

luptăm! Bizoni, Caii Pădurii, Lincşi, Lilieci, Cerbi Roşii. Trebuie să ne *unim!*

Suspine de uimire. Mâinile fluturară într-o convorbire urgentă. Oare ce urmărea? se întrebă Renn. Putea să înţeleagă de ce un Devorator de Suflete putea dori rivalitatea, dar de ce...?

– Trebuie să ne unim, repetă magul, împotriva unui *duşman mai mare!*

În tăcerea care urmă, cineva ar fi putut să audă până şi fâlfâitul aripilor unei molii. Toţi ochii erau îndreptaţi spre magul mascat de lângă copacul purpuriu.

– Cu multe ierni în urmă, începu el, clanurile au întors spatele Căii Adevărate.

Oamenii îşi lăsară capetele în jos. Unii dintre Bizoni îşi zgâriară feţele, pentru a-şi redeschide rănile.

– Au fost pedepsite, zise magul. Clanuri întregi au murit. Cerbii. Castorii. Stejarii. De atunci, şi mai multe rele au lovit poporul Codrului Adânc. *Toate* au fost provocate de străini, de necredincioşii care refuză cu dispreţ Calea.

„Asta nu e adevărat“, reflectă Renn.

– Acum trei ierni, continuă Thiazzi cu vocea ridicându-se ca vântul printre pini, un ticălos din Codrul Deschis i-a înduplecat pe Cerbii Roşii să-l găzduiască, apoi i-a răsplătit creând ursul-demon.

Oamenii şuierară şi-şi agitară pumnii.

– Acum două veri, oamenii Codrului Deschis au trimis boala şi tokoroţii.

„Nu, nu-i adevărat, gândi Renn. Devoratorii-de-Suflete au făcut-o!“

– Numai vigilenţa noastră i-a ţinut departe de Codrul Adevărat.

Războinicii îşi agitară triumfători securile şi izbiră cu sulițele în scuturi. Feţe vopsite şi fascinate savurau bucuria.

– Acum două ierni, clanurile Gheţii au trimis hoarde de demoni să ne invadeze. În ultima primăvară, alţii au încercat să ne înece într-o viitură.

„Toate astea sunt minciuni!“ strigă Renn în mintea ei.

– În primăvara aceasta, străinii ne-au furat copiii şi au trimis marele foc să ne distrugă. N-au reuşit!

Bătaia în scuturi se intensifică. Până acum, a trebuit doar *să rezistăm!* Acum însă... Făcu încon-jurul cercului de torţe. Acum trebuie *să luptăm!* Tot răul vine de la străini! Ei încearcă să ne distrugă deoarece noi urmăm Calea; dar noi cei din Codrul Adânc – *Adevăratul* Codru – ne vom uni! Ne vom ridica şi vom distruge Codrul Deschis!

Răcnetul care izbucni din fiecare gură zgudui pinii şi izbi stelele.

– Daţi-vă jos bentiţele de pe frunte! mugi magul. Îmbrăţişaţi-vă fraţii din Codrul Adânc şi uniţi-vă împotriva străinilor!

Oamenii îşi scoaseră cu frenezie bentiţele de pe frunţi. Bizonii alergară să-i îmbrăţişeze pe Lilieci,

Caii Pădurii îşi atinseră frunţile de cele ale Lincşilor. Sub copacul purpuriu, magul privea din spatele măştii vopsite.

Deodată, ridică ambele braţe pentru a face linişte.

Oamenii se retraseră în spatele torţelor.

– Să nu uitaţi niciodată, rosti Thiazzi cu vocea încărcată de o subtilă ameninţare, că răutatea străinilor este neostoită. Făcu o pauză. Vă aduc o dovadă. Vă aduc chiar ameninţarea: spionul Codrului Deschis, care visează să ne distrugă prin eliberarea marelui foc.

Trei bărbaţi aduseră în cerc o legătură şi o aruncară la picioarele magului.

Renn zări o siluetă care se zbătea înlănţuită într-o plasă. Îşi înăbuşi un strigăt.

Captivul gemu.

Era Torak.

26

Plasa fu desfăcută şi Torak se ridică în picioare bălăbănindu-se. Stătea cu picioarele împiedicate şi mâinile legate la spate. Renn văzu sânge pe faţa lui şi răni pe piept. Băiatul se clătina.

Ridicând capul, Torak se uită direct la ea. Ochii lui se deschiseră mari.

Ea îi rosti numele fără glas şi el se încruntă. *Nu te băga în asta.*

– În genunchi. O femeie Cal al Pădurii îşi înăsă sulița în spatele lui şi-l forţă să se execute. Avea faţa bănuitoare tatuată cu frunze de laur şi buzele verzi strânse de furie. O coadă de cal se revărsa din părul ei şi Renn ghici că ea e căpetenia Cailor Pădurii. Se aplecă adânc în faţa magului.

Thiazzi îi acceptă în tăcere omagiul, dar Renn prinse strălucirea ochilor în spatele măştii şi se gândi cât de mult îi place.

– Magule, rosti căpetenia. Iată-l pe cel rău, care a încercat să distrugă Codrul Adevărat. L-am mai văzut şi înainte. Acum două veri, l-am prins că încerca să ne otrăvească dându-ne boala.

– Căutam leacul împotriva bolii, zise stins Torak. Suna terminat.

– Ar fi trebuit să-l spânzurăm atunci, continuă căpetenia. Ar trebui să îndreptăm acum greşeala.

Oamenii bătură cu sulițele în scuturi, într-o aprobare violentă.

Renn se aruncă înainte, dar două labe păroase o reţinură.

– Stai liniştită, îi şuieră bătrânul Bizon la ureche. Nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Îi dădu drumul, luă toiagul de vorbitor de la căpetenia lui şi înaintă târându-şi picioarele.

– Dar dacă îl ucidem, zise el, încălcăm legea clanurilor. Magul *nostru*, magul Bizon, n-ar fi aprobat asta.

– A ucide un necredincios înseamnă să faci bine. Vocea puternică a lui Thiazzi umplu luminişul. Şi acesta nu e un necredincios oarecare. Vedeţi cicatricea de pe pieptul lui, acolo unde a încercat să-şi ascundă natura diavolească. Vedeţi tatuajul de pe sprânceană. Simbolul proscrisului.

Asta era prea mult pentru Renn.

– Nu mai e proscris! strigă ea. Fin-Kedinn l-a primit înapoi. Toate clanurile au fost de acord.

– Codrul Adânc n-a aprobat niciodată, răspunse masca vopsită. Căpetenia Corb a căutat să schimbe legea clanurilor. Legea clanurilor nu poate fi schimbată.

– Numai tu poţi s-o faci! interveni Torak.

– Taci din gură! şuieră căpetenia Cailor Pădurii.

Torak ridică mânios capul şi-l privi pe Thiazzi.

– Tu ai încălcat legea clanurilor de câte ori ai vrut. Nu-i aşa, Thiazzi? Feţe uimite se întoarseră spre mag. Masacrând vânători, continuă Torak. Ucigându-l pe tatăl meu. Pe ruda mea de sânge...

– Linişte! ţipă strident căpetenia Cailor Pădurii. Cum îndrăzneşti să-l insulţi pe magul nostru?

– Nu e magul vostru. Când se zbătu să se ridice în picioare, Torak fu azvârlit înapoi. E un Devorator-de-Suflete!

Urlete jignite din partea mulţimii, dar Thiazzi triumfă.

– S-a condamnat cu propria lui gură! Iată dovada ticăloşiei lui!

– Ce nu e în regulă cu voi toţi? tună Torak.

Copacii se clătinară. Torţele clipiră. Chiar şi căpetenia Cailor Pădurii făcu un pas înapoi.

Cu pieptul rănit şi ochii strălucitori, Torak arăta înspăimântător – şi era exact cum spusese Thiazzi.

– Aţi uitat să mai *gândiţi?* zbieră el la mulţime. Nu vi se pare ciudat că noul vostru mag a devenit

deodată un susţinător al războiului? Nu puteţi *să vedeţi* că nu este cineva ca voi?

Renn nu-l văzuse niciodată atât de furios. Furia lui era ca furia albă de gheaţă a ursului polar şi o înspăimânta. Şi îi înspăimântă şi pe ceilalţi.

Dar hohotul lui Thiazzi rupse vraja.

– Vedeţi cât de disperat e! Ştie că e condamnat!

Mulţimea fu cuprinsă de uşurare. Magul le restabilise certitudinile.

– Am auzit destule pentru a judeca, declară Thiazzi. Un proscris în Codrul Adevărat e o insultă adusă Spiritului Pământului. De aceea Spiritul stă departe de noi. Proscrisul trebuie să moară.

Se stârni vântul. Copacul roşu suspină.

Renn stătea înfricoşată.

Torak se uită rece la Thiazzi.

– Totuşi, zise bătrânul, ţinând încă toiagul de vorbitor, ca să rămână aşa trebuie să fie de acord şi magul Bizon.

Aceasta făcu clanul să-şi revină în simţiri şi toţi aşteptau să vadă cum va răspunde magul Cailor Pădurii.

Lumina torţelor se juca pe faţa de lemn. În spatele măştii, Renn simţi cum lui Thiazzi îi zboară gândurile. Îl voia pe Torak mort, şi asta repede. Dar dacă dădea astfel peste nas Bizonilor, risca o răzmeriţă şi eşuarea planurilor sale.

– Sigur că trebuie să fie de acord, rosti Thiazzi printre dinţi. În noaptea aceasta magul Bizon rămâne în adăpostul lui de rugăciune, iar eu voi

rămâne în crângul sacru. Fiecare clan va vopsi un copac cu sângele pământului. Când amândoi magii vor reveni şi vor fi de acord, proscrisul va muri.

Torak se trezi, pentru că-i era îngrozitor de sete.

Funiile din păr de cal îi strângeau încheieturile mâinilor şi gleznele. Rănile pulsau, capul îl durea. Încă adormit, încercă să descopere unde se află. Un adăpost strâmt. Rădăcini pe obrazul lui...

Sări în sus complet treaz. Il înghesuiră sub copacul purpuriu. În curând îl vor spânzura de el.

Nu putea să-şi dea seama cum va reuşi să iasă din asta. Cât de mult timp trebuie pentru a vopsi un copac în roşu? Atât îi mai rămăsese.

Se gândi la Renn. Nu arăta ca şi cum ar fi fost bătută, aşa că poate o vor lăsa în viaţă. Dacă nu va încerca să-l ajute.

Dar Lupul? Parcă îl vedea pe Lup – dacă mai era în viaţă – căutându-l prin Codrul carbonizat. Pierdut, tulburat, urlând după fratele de haită. Fără să primească nici un răspuns.

Neajutorat, Torak alunecă într-o mare arzătoare de sete.

Cineva îi ţinea capul, turnându-i apă în gură.

Tuşi şi scuipă. Limba îi era umflată, nu putea să înghită.

– Nu te opri! imploră el.

Dar nu era decât un mormăit de neînţeles.

Scoarţa de mesteacăn era aspră pe buzele lui şi o mână rece îi sprijinea ceafa. Apa îi curse în jos pe gât, umezindu-l ca un şuvoi ce îmbiba pământul crăpat de soare.

– Cum te simţi? şopti Renn.

– Mai bine, scrâşni el.

Nu era adevărat, dar va fi în curând. Închizând ochii, simţi puterea cum îi pătrunde în membre, în timp ce Renn tăia funiile de la încheieturi cu cuţitul ei din dinte de castor.

– Lupul? murmură el.

– L-am văzut ieri. E bine.

– Mulţumesc Spiritului. Dar ce e cu...

– Corbii sunt şi ei bine. Încearcă să te ridici, trebuie să ne mişcăm rapid.

– Cum ai reuşit? întrebă el, în timp ce ea trecuse la dezlegarea gleznelor.

– Nu eu am reuşit, răspunse ea scurt. Dar toată lumea doarme, nu ştiu de ce. E ca şi cum ar fi băut o poţiune de dormit. Asta nu poate dura prea mult.

Înăbuşindu-şi durerea, Torak îşi frecă încheieturile pentru a le pune în mişcare, în timp ce Renn îi spăla sângele de pe faţă şi îi povestea cum a stabilit Thiazzi armistiţiul dintre clanuri.

– Pesemne că l-a înşelat pe magul Bizon şi acum îi are pe toţi în puterea lui. Făcu o pauză, apoi continuă: Torak, asta e ceva mult mai rău decât ne-am închipuit noi. I-a întors pe toţi împotriva Codrului Deschis.

El încerca să înţeleagă, când afară se auzi un zgomot. Un murmur somnoros, oribil de aproape. Un foşnet de ţesături din scoarţă de copac, ce se transformă într-un sforăit.

Când se instală din nou liniştea, Torak dădu drumul aerului din piept.

– De ce nu te-au legat şi pe tine?

Renn îşi legă cuţitul la gambă şi trase pantalonii peste el.

– Le e frică de mine... Pentru că sunt mag.

El îi întâlni ochii, în întunericul roşcat. Faţa ei era aspră, dar frumoasă, şi un fior îi coborî pe spinare. Deci era din nou prietena lui! Căutând în spate, îi întinse o pereche de ghete din piele de ţap.

– Le-am furat de la un Linx. Cred că ţi se potrivesc.

În timp ce şi le punea în picioare, ea privi afară.

– Poţi să mergi?

– Va trebui.

Luna apusese şi torţele se stinseseră; ambele tabere erau în întuneric şi linişte. În jurul adăpostului, patru vânători dormeau alături de armele lor. Respiraţia lor era aşa de uşoară încât la început Torak crezu că sunt morţi. Apucă un arc şi o tolbă şi-şi fixă la cingătoare o secure.

Traversarea terenului deschis până la torţe păru că durează o veşnicie. Capul îi pulsa. Cu fiecare pas, durerea îi străbătea membrele rănite. Renn dispăruse în umbră şi crezu că a pierdut-o. Apoi

reapăru cu arcul ei şi o tolbă şi îi puse ceva în mână. Era cuţitul lui.

– Cum ai reuşit...?

– Ţi-am spus, toţi dorm!

În sfârşit trecură de tabăra Bizonilor şi se ghemuiră în spatele unui pâlc de ienuperi. Renn se aplecă mai aproape, cu părul gâdilându-i obrazul.

– M-au adus aici cu ochii legaţi, nu ştiu unde suntem. Tu ştii?

El încuviinţă din cap.

– Am venit în pirogi. Apa Neagră e la aproximativ douăzeci de paşi de aici. Vom lua o ambarcaţiune şi vom înainta în amonte. Apoi vom lăsa barca şi vom traversa valea următoare, care e Valea Cailor. De acolo drumul până la crângul sacru e drept.

Ea se încruntă.

– Să mergem la bărci, adăugă el.

Ajunseră la râu fără nici un obstacol şi găsiră un şir de pirogi trase pe mal. Repede, împinseră ultima ambarcaţiune în apă şi Torak se urcă în ea. Durerea rănilor trecuse, amorţită de emoţia vânătorii.

– Curentul nu e puternic, rosti el încet. Totuşi, va trebui să vâslim din greu şi poate chiar îl vom depăşi.

Renn stătea în apa de la mal cu ghetele agăţate de gât, dar nu făcu nici o mişcare pentru a urca.

– Torak! Întoarce barca!

– Ce?!? rosti el plin de nerăbdare.

– Nu putem să mergem după Thiazzi. Nu acum.

El o privea fix.

– Dacă îl ucizi acum, şopti ea, vei confirma fiecare minciună pe care a spus-o despre Codrul Deschis.

– Dar... Renn. Ce spui tu acolo?

– Trebuie să ne ducem înapoi, în Codrul Deschis. Să-l găsim pe Fin-Kedinn. Să anunţăm clanurile despre ceea ce se întâmplă.

– Nu se poate să vorbeşti serios!

Renn se apropie păşind prin apă şi apucă piroga cu ambele mâini.

– Torak, eu i-am *văzut* pe oamenii aceştia! Fac tot ce spune el. Îşi desfigurează feţele, tăie mâini. Vor ataca Codrul Deschis!

Furia puse stăpânire pe el.

– Am făcut un legământ, Renn. Am jurat să-mi răzbun ruda.

– Ce se întâmplă acum e mai mult decât o răzbunare. Nu vezi? Dacă Thiazzi moare, ei vor crede că e un complot al Codrului Deschis.

– Dar nu e magul lor! Odată mort, îşi vor da seama!

– *Nu le pasă!* Torak, *gândeşte-te!* Dacă îl ucizi, vor considera asta o dovadă a tot ce a spus el. Şi vor ataca. Codrul Deschis va riposta. Şi războiul nu va mai putea fi oprit!

Voia să o apuce de umeri şi să o scuture.

– Ai spus că mă ajuţi. Acum mă părăseşti?

Ea tresări ca şi cum ar fi lovit-o.

– Dacă tu te duci după Thiazzi, va trebui să merg eu la ei. Cineva trebuie să avertizeze Codrul Deschis.

În vocea ei auzi ecoul vorbelor lui Fin-Kedinn. Aceeaşi cremene aduce dreptate, indiferent de preţ.

– Renn, rosti el. Nu pot să mă întorc acum. Am nevoie să vii cu mine. Fă asta pentru mine!

– Torak, *nu pot!*

O privi stând acolo, cu apa neagră mângâindu-i gleznele.

– Atunci asta este, rosti el.

Cufundându-şi vâsla în apă, porni în amonte.

27

Renn stătea în apa rece de la mal, privind absentă în întuneric.

Nu putea să creadă că Torak plecase cu adevărat. Era o greşeală. Trebuia să fie aşa. În orice clipă va apărea şi-i va spune că-i pare rău. „Ai dreptate. Trebuie să mergem înapoi în Codrul Deschis.“ Nu putea să o părăsească pur şi simplu.

Dar acesta era adevărul. O aştepta o călătorie lungă şi primejdioasă, fără el.

Şi era aproape sigură că el nu va reuşi să se apropie niciodată de Thiazzi. Cum ar fi putut, când magul Stejar ţinea Codrul Adânc în palmă? Thiazzi îl va ucide. Nu-l va mai vedea niciodată pe Torak.

O trestie o bătu pe umăr şi sălciile şoptiră un avertisment. *E mai bine să pleci de aici, repede.*

Muşcându-şi cu putere buza de jos, lipăi prin apă spre cea mai apropiată pirogă. Se duse în spatele ei şi o împinse, dar pinul greu nu se clinti. Înotând prin noroi, îi mai dădu un brânci şi barca se eliberă plescăind.

Aruncă repede înăuntru tolba, arcul şi ghetele şi sări după ele. Dar când băgă pentru prima oară vâsla în apă, piroga se învârti puternic, aproape aruncând-o afară. Vâsli din răsputeri.

Însă vânătorii din umbră o traseră spre mal.

– L-ai ajutat pe proscris să fugă, zise căpetenia Cailor Pădurii.

– Da.

– Unde s-a dus?

– În... înapoi în Codrul Deschis.

– Eşti aliata lui.

– E prietenul meu.

– Eşti aliată cu el împotriva Codrului Adânc.

– N-nu.

Dinţii îi clănţăneau – răceala apei îi pătrundea în măduva oaselor – dar ei nu-i dădură voie să iasă pe mal. Feţe cicatrizate se aplecau spre ea, înă-buşind-o într-o duhoare de seu, scoarţă de copac şi ură.

– Ne-ai otrăvit cu ştiinţa magiei, rosti căpetenia Cailor Pădurii.

– Nu.

– Ai pus în apă o băutură de dormit.

Deci a presupus corect. Dar cine a făcut-o şi de ce?

– Ne-ai vrăjit!

Renn ezita. Să tragă foloase din acţiunile altora fusese măiestria mamei ei.

– V-am avertizat că sunt mag, zise ea rece. Nimeni dintre voi n-a fost rănit. Şi nimeni nu va fi – dacă mă duceţi la magul Bizon.

În aer plutea frica şi ura lor. Renn se ruga ca frica să se dovedească mai puternică.

– Şi de ce am face asta? întrebă căpetenia Cailor Pădurii.

– Magul Bizon e respectat de toţi, rosti Renn cu măreţie. Voi vorbi doar cu el.

– Nu eşti în situaţia de a pune condiţii, şuieră căpetenia.

Renn gândi rapid.

– Acesta e modul în care Caii Pădurii respectă armistiţiul? întrebă ea. Dispreţuindu-l pe magul Bizon? Ce spun Bizonii despre asta?

Era rândul căpeteniei Cailor Pădurii să ezite.

Adăpostul magului Bizon aducea cu o broască râioasă şi era protejat de un molid doborât.

Bizonii o aduseseră aici cu ochii legaţi – pe lângă râu, apoi pe pământ – şi nu avea nici o idee unde se află, deşi ştia după miros că e în apropierea pământului pârjolit.

– Magul nostru e bătrân şi slăbit, o avertizară ei când i-au scos legătura de pe ochi. Nu trebuie să-l oboseşti. Şi, aminteşte-ţi, îl vezi doar pentru că el doreşte asta.

Apoi dispărură în Codru, lăsând-o singură în faţa adăpostului.

Stătea cu mâinile legate la spate, pe o grămadă de urzici uscate, încă umede de rouă. Deasupra ei se vedea trunchiul din care porneau rădăcinile copacului, mirosind a pământ şi a lemn putred. Era străbătut de găurile cuiburilor de lilieci şi de bufniţe şi de el atârnau coarne de bizon sculptate în spirală. Din acestea, ca şi din pinii înconjurători, frânghii subţiri din scoarţă roşie duceau spre gura de fum a adăpostului. Renn ghici că erau scări pentru spirite, care îl ajutau pe mag să se caţere spre lumea lor.

Adăpostul părea ciudat de primitor. O ceaţă uşoară şi înmiresmată ieşea din gura de fum şi ţesătura din scoarţă de copac ce astupa uşa era brodată cu un chenar de bizoni alergători.

– Vino înăuntru, rosti o voce slabă.

Neîndemânatică, din cauza mâinilor legate, Renn se lăsă pe genunchi, îşi vârî nasul după scoarţa de copac şi se târî înăuntru.

Focul era mic, dar primitor. Deasupra lui, corzile roşii ale scărilor pentru spirite atârnau prin gura de fum, dansând în căldură. De cealaltă parte a focului, Renn îşi văzu arcul şi săgeţile furate zăcând alături de o grămadă de frunze.

Grămada se mişcă.

– Mi-am trimis oamenii de aici, hârâi o voce la fel de blândă ca o adiere de vară printre puieţi. Când doi magi se întâlnesc, e mai bine ca ei să nu audă.

Renn se aplecă plină de respect.

– Magule!

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu că magul era complet acoperit de frunze. Strat după strat de frunze proaspete – de lauri, mesteceni, molizi şi sălcii – acopereau mantia ca nişte pene, în toate nuanţele de verde. Pe piept îi atârnau bucăţi de ambră de culoarea ierbii, înşirate pe un şnur din tulpini de urzici. Gluga era trasă mult peste faţă – Renn nu putea să-i vadă ochii –, dar simţea cum o scrutau.

– De ce îmi tulburi rugăciunile? murmură el, totuşi fără reproş.

Renn se întreba cum să înceapă. Dacă magul Bizon era atât de cinstit cum spunea lumea, dacă nu a căzut complet sub vraja lui Thiazzi, avea o şansă. Dacă nu...

– Există un Devorator-de-Suflete în Codrul Adânc, începu ea.

– Un *Devorator-de-Suflete?*

– Numele lui e Thiazzi. I-a învrăjbit pe Bizoni împotriva Cailor Pădurii, iar acum îi convinge să atace Codrul Deschis.

Înghiţi. Era o imensă uşurare să spună în sfârşit asta.

Mantia verde foşni, când Magul se întinse după un băţ şi răscoli tăciunii. Frunzele de salcie de la tiv se răsuciră în căldură şi Renn văzu un gândac fugind la adăpost.

– Aceasta e o ştire gravă, şopti Magul. Cine e acest... Thiazzi?

O mărgică de ambră căzu dintr-o cută a mantiei lui şi se rostogoli până la marginea focului. Renn se întreba dacă ar avea curajul să o ridice.

– E magul clanului Stejarului, răspunse ea. L-a ucis pe magul Cailor Pădurii. I-a luat locul şi e noul lor mag. Magul cu care aţi vorbit... nu e cine aţi crezut Domnia Voastră.

– Nu? Părea că se amuză. Şi... tu ai aflat toate astea singură?

– Da, minţi Renn.

– Tu cine eşti?

– Eu sunt Renn. Un mag din clanul Corbilor. Am încercat să-i avertizez pe ceilalţi, dar nu m-au ascultat.

– Şi ai venit aici să-l înfrângi pe Devoratorul-de-Suflete?

– Cu ajutorul Domniei Voastre, magule.

– Oho, oftă magul şi pieptul i se mişca uşor cu fiecare respiraţie.

Lângă foc, mărgica de ambră şuieră şi se aprinse. Renn simţi un miros familiar. „Nu e ambră, reflectă ea. E sânge de molid."

– Să-l înfrângi pe Devoratorul-de-Suflete, rosti magul, ce părea că ia proporţii, umplând adăpostul.

Pieptul i se înălţă hohotind când îşi dădu gluga pe spate şi îşi scutură coama roşcovană. Şi cum intenţionezi să faci asta? întrebă Thiazzi.

28

Magul Stejar nu se grăbea să o ucidă.

Scotocindu-se în mâneca haniei, scoase un pumn de granule din sânge de molid şi îşi aruncă şi câteva în gură. Renn îi văzu dinţii galbeni sfărâmându-le ca pe nimic. Văzu o mică pată galbenă ce se prelinsese pe barba încâlcită. Adevărul o copleşi ca o pătură de zăpadă. Thiazzi era şi magul Bizon *şi* magul Cailor Pădurii. Îi ucisese pe amândoi şi le luase locul, folosindu-se de masca purtată de magul Cailor Pădurii şi de obiceiul magului Bizon de a veghea în singurătate. În curând unul din ei va dispărea şi celălalt va prelua singur conducerea.

Şi doar Renn îi cunoştea secretul. Iar el ştia că ea ştie.

Dinţii galbeni continuară să ronţăie. Ochii verzi o priveau nepăsători.

Îngenuncheată în faţa lui cu mâinile legate la spate, era cu desăvârşire în puterea lui. Thiazzi scuipă în foc şi zâmbi când o văzu cum se face mică.

– Presupun că intenţionezi să juri că n-o să spui nimănui nimic.

Ea încercă să se oprească din tremurat.

– Nici o şansă, răspunse apoi.

Ochii lui străluciră.

– Şi nici o şansă să pretinzi că nu eşti îngrozită.

Nu-i răspunse.

Cu o viteză teribilă pentru un om aşa de mare, traversă locul venind în partea focului dinspre ea, înăbuşind-o în frunzele foşnitoare şi în putoarea molidului. Mâna lui o prinse de gât: mâna cu trei degete. Ciotul aspru îi pipăi carnea până găsi vena. Rânji când simţi cum îi pulsează groaza sub piele. Putea să-i frângă gâtul ca pe o surcea. O răsucire şi gata.

Gândurile ei alergau ca nişte peştişori. „Spune ceva! Orice.“

– Opalul de foc, gâfâi ea.

Cu coada ochiului văzu cum îşi duce mâna liberă la piept. Şi-a imaginat, sau o umbră i-a trecut peste faţă? Dar, de ce ar putea să-i fie frică magului Stejar?

Făcu o încercare în beznă.

– Nu i-ai spus, rosti ea.

– Cui să-i spun? întrebă el puţin cam prea repede.

– Lui *Eostra,* şopti ea şi numele îi schimbă vocea, făcând-o tot atât de rece ca respiraţia unei movile de oase. Nu i-ai spus că-l ai. Dar ea ştie. O, da. Magul Bufniţă-Mare ştie întotdeauna. Şi va veni după tine.

Îşi scoase limba roşie şi-şi umezi buzele.

– N-ai cum să ştii aşa ceva.

– Totuşi ştiu. Am darul mamei mele.

– Mama... ta?

– Nu ştii? Îi întâlni privirea. Magul Viperă! Port în oase măduva ei... Ştiu ce intenţionează Eostra.

– Cum ai putea să ştii? Nu eşti mag!

– Ştiu că spiritul călător a scăpat, continuă ea, hrănindu-se din neliniştea lui. Ştiu că planurile tale nu mai sunt pe calea cea bună. Ce n-a mers? Cine s-a întors împotriva ta?

El o aruncă cât colo şi ea se lovi cu capul de stâlpul uşii. Ameţită, se strădui să se ridice. Îl auzi râzând.

– Da, cugetă el, poate că această cale e mai bună. Poate că o momeală vie e mai eficientă decât una moartă.

Din mânecă scoase un cuţit de cremene zimţat, la fel de lung ca braţul lui Renn. Ea se depărtă, dar el nici nu observă. Acum nu mai avea timp de delectare, se concentra asupra trebii sale. Trăgând un pumn dintre scările spiritelor, prin gaura de fum, le reteză şi folosi sfoara astfel formată pentru a-i lega gleznele, apoi îi îndesă un căluş în gură, cu o forţă ce o răni.

Îşi aduse faţa aproape de a ei.

– Am ceva de făcut înainte ca tu să mori, zise el răsuflând spre ea. Va trebui să mi-l dai pe spiritul călător.

Ea scutură sălbatic din cap.

O, ba da. Ai să mi-l aduci chiar aici, în Crângul Sacru.

După ce o scotoci rapid şi brutal, găsi cuţitul din dinte de castor şi fluierul din os de cocoş de munte, tăie de la brâu săculeţul cu leacuri şi le aruncă pe toate trei în foc. Ultimul lucru pe care-l făcu, înainte de a-şi trage gluga peste faţă, fu să-i ia arcul în mână şi să-l frângă în două.

Lui Torak i se păru că-l vede pe Lup pe mal, dar, când îl chemă, acesta nu veni. Nici corbii. Era ca şi cum ar fi ştiut ce făcuse şi-l condamnau pentru asta.

– Dar n-am abandonat-o eu. *Ea* m-a părăsit pe *mine*.

O pală de vânt încreţi apa râului şi arinii se clătinau încărcaţi de reproş. Un stejar noduros îl privi chiorş când trecu cu barca pe lângă el.

Nu-i venea să creadă că Renn l-a lăsat şi a plecat înapoi în Codrul Deschis. Sigur îşi va schimba hotărârea şi va veni după el! Dar când ascultă dacă se aude zgomotul unei pirogi, nu auzi decât clipocitul apei şi suspinul copacilor somnoroşi.

„Va fi bine, îşi zise el. Poate să aibă grijă de ea."

O, sigur că poate, Torak. De ce ar avea nevoie de ajutorul tău, care eşti urmărit de clanuri ostile în

miezul Codrului Adânc, cu un Devorator-de-Suflete liber să-şi facă de cap?

Când se crăpă de ziuă, se opri să se odihnească şi să mănânce ceva. Totul îi amintea de Renn. Soarele de dimineaţă tremura pe o tufă de fragi de pădure. Dacă ar fi cu el, ar săpa după câteva rădăcini şi le-ar mesteca, pentru a-şi curăţa dinţii. Când bâjbâi în apa de la mal după tulpini de trestie pe care le ronţăi crude, îşi aminti o zi din vara trecută când ea încercase să-i dea aşa ceva Lupului şi totul se transformase într-o joacă de-a leapşa. Apoi toţi trei au sfârşit în apă, Torak şi Renn sufocându-se de râs, în timp ce Lupul stropea cu apă în toate direcţiile căutând să prindă rădăcina şi mârâind în joacă, ca şi cum ar fi fost un leming.

– *Destul!* îşi spuse Torak.

Pe malul opus, o vidră ridică speriată capul lucios şi îl privi, apoi se întoarse la clefăitul zgomotos al păstrăvului pe care-l ţinea în labele dinainte.

Rek coborî în picaj, apucă coada vidrei cu ciocul şi trase. Indignată, vidra se întoarse arătându-i intrusului colţii, dar în timp ce se întorcea cu spatele, Rip se repezi şi smulse peştele din labele ei.

Ambii corbi aterizară lângă Torak şi începură să sfâşie peştele. Îl împart între ei, observă Torak, exact aşa cum el şi Renn împărţeau totul. Izbi cu pumnul în pământ.

Când din păstrăv nu mai rămase nimic decât oasele, Rek veni în zbor şi se aşează pe umărul lui Torak trăgându-l blând de ureche. Rip veni la

rândul lui şi privi săculeţul cu leacuri de la cingătoare: săculeţul din picior de lebădă, ce fusese al lui Renn, până când i-o dăduse lui, primăvara trecută.

– Nu şi voi! se adresă iritat corbilor.

Rip îşi legănă coada şi continuă să se uite la săculeţ.

Fără să ştie de ce, Torak îl deschise şi scoase dinăuntru cornul cu leacuri. Ambii corbi clătinară din cap, parcă ascultând ceva.

Indispus, Torak răsuci cornul între degete. Era sculptat cu nişte forme cu ţepi, ce semănau cu nişte molizi. Fin-Kedinn îi spusese odată că acesta era semnul mamei lui, care reprezenta Codrul, de aceea îşi dăduse seama că a fost al ei. Acum, Torak îşi dădea seama că uitase. Răsucită în vârfului cornului era o şuviţă din părul lui Renn, pe care o găsise în sacul ei de dormit pe vremea când era proscris.

Încet, o desfăcu şi Rip îi sări pe genunchi, luă părul în cioc şi îl plimbă prin plisc atât de delicat ca şi cum ar fi curăţat o pană.

Torak suspină din greu. Vara trecută, Renn îi trimisese corbii să-l ajute când avea sufletul bolnav. Şi el o părăsise.

Exact cum îl lăsase singur pe Bale.

Gândul îl făcu să îngheţe. Se întâmplase din nou. Se certase cu Bale şi acesta murise. Acum Renn...

Strânse şuviţa de păr în pumn. Se va întoarce şi o va găsi. O va *determina* să vină cu el. Răzbunarea va trebui să mai aştepte puţin.

Sări în pirogă, o întoarse şi o luă în josul râului. De data aceasta, corbii zburară alături de el.

Lupul era pe cât de nedumerit, pe atât de îngrijorat. Ce făcea Marele Făr-de-Coadă?

Chiar de când Bestia Strălucitoare devorase Codrul, Lupul îl urmase fără să-l înţeleagă. Colindase prin marile Vizuine ale celor făr-de-coadă şi îi văzuse mârâind unul la altul şi apoi scoţându-şi fâşiile de piele de pe cap. După care îl căraseră pe fratele de haită şi Lupul era gata să sară în ajutorul lui, când Marele Făr-de-Coadă mârâise la *ei*. Acel teribil mârâit înfometat de sânge... Nu era ceva de lup. Lupul nu înţelegea. Îl înspăimânta.

Apoi îi urmase pe Marele Făr-de-Coadă şi pe sora de haită spre Torentul Rapid, unde mârâiseră unul la altul, după care – *Marele Făr-de-Coadă o părăsise*. Un lup nu-şi părăseşte sora de haită. Oare Marele Făr-de-Coadă e bolnav? O avea mintea distrusă?

Cu toate acestea, Lupul continuase să meargă în Întuneric urmându-şi fratele de haită în sus pe Apă. Marele Făr-de-Coadă îl chemase, dar Lupul nu-i răspunsese. Îi era *urât* că trebuia să se ascundă de fratele de haită, dar ştia – cu acea siguranţă care

venea din când în când la el – că nu trebuia să se ducă după acesta.

Deşi, încă nu ştia de ce.

30

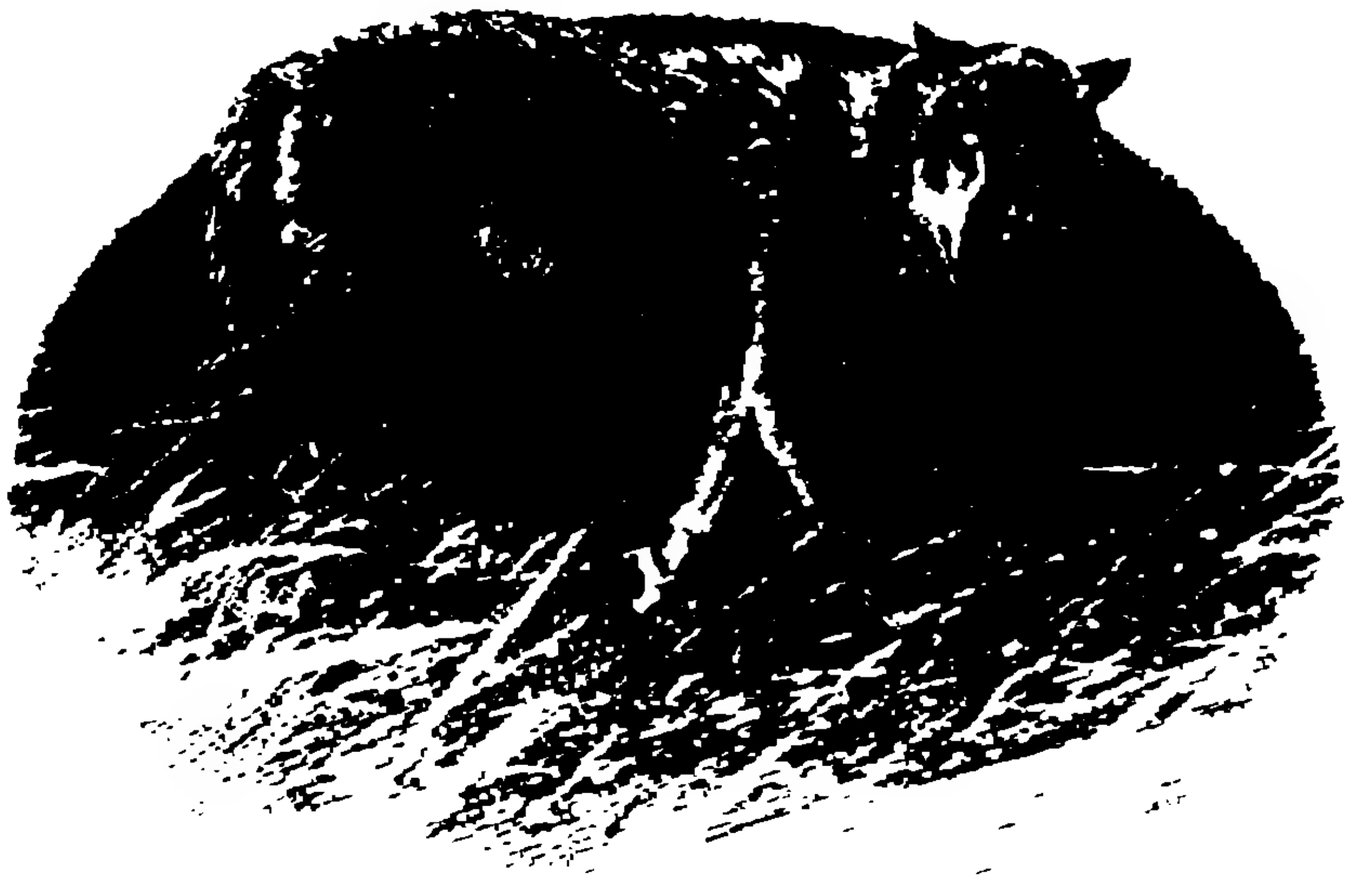

Pesemne că în Munţi avusese loc o furtună, deoarece Apa Neagră îl purtă repede pe Torak înapoi în tabăra din Codrul Adânc.

Ascunzându-şi piroga cu ramuri înfrunzite, rămase întins în speranţa că trestiile îl vor putea ascunde. Şi a avut noroc. Toată lumea muncea din greu, vopsind copaci. Văzu femei, bărbaţi şi copii mânjind plini de râvnă copacii cu sângele pământului.

„Ce nebunie, se întrebă el, îi face să urmeze orbeşte ordinele? Nu sunt în stare să vadă că Thiazzi le-a răpit libertatea, ca o vulpe ce se repede la un cadavru?“

Când tabăra dispăru din vedere, ridică vâsla. După-amiaza înainta. Vântul de apus aducea mirosul pământului pârjolit. Şi încă nu descoperise nici un semn de la Renn.

Când coti după o meandră, văzu că malul de nord era răvăşit ca şi cum acolo ar fi tras nişte pirogi. Ambarcaţiunile plecaseră, dar ceva flutura într-o ramură de salcie. O şuviţă de păr roşu închis.

Oprindu-şi piroga, Torak urcă cu prudenţă pe mal.

O mulţime de urme de bărbaţi duceau în Codru. Printre ele o găsi şi pe a lui Renn. Fusese capturată. „De ce au adus-o aici?“

Făcând efort să se concentreze, îşi dădu seama că imediat după aceea bărbaţii se întorseseră şi plecaseră pe apă. O mai aveau cu ei pe Renn? Nu credea.

Mai departe, găsi o altă şuviţă din părul ei legată de o crenguţă. Apoi alta. Încordarea lui cedă puţin. Pesemne că totul era în regulă dacă ea putuse să facă aşa ceva. Şi voia să o urmeze.

Scoţându-şi cuţitul, pătrunse mai adânc în Codru.

Se lăsase înserarea când ajunse la un mic adăpost pitit lângă un molid căzut. Văzu sfori subţiri purpurii agăţate de copaci şi un corn de bizon sculptat cu spiralele sacre. Ghici că e adăpostul de rugăciune al magului Bizon. Dar păstra acea linişte ciudată a unei tabere abandonate.

Uşa era barată cu două ramuri încrucişate: una de stejar, una de tisă. Cuprins de presimţiri rele, Torak păşi peste ele şi intră înăuntru. Focul se stinsese, în urma lui rămânând doar tăciuni albi stinşi, sfărâmaţi ca nişte oase, şi între ei zăcea ceva.

Stomacul i se întoarse. Erau rămăşiţele arcului lui Renn.

Nevenindu-i să creadă, privi bucăţile frânte şi negre de tisă, pe care ea le curăţa cu atâta grijă. Îşi aminti o zi din vara trecută când o găsise pisând alune de pădure pentru a-l unge cu ulei. Soarele strălucea în părul ei roşu şi el se întrebase cum s-ar simţi dacă ar pune mâna pe el. Atunci ea se întorsese, îi întâlnise privirea şi faţa îi luase foc. Lupul tocmai amuşina pe lângă ea după alune şi Renn îi împinsese botul deoparte.

– Nu, Lupule, nu sunt pentru tine!

Dar în curând se oprise şi îi dăduse un pumn întreg.

Îngenunchind în tăciuni, Torak apucă rămăşiţele arcului. Miroseau a cenuşă şi puţin a molid. Lângă genunchiul lui văzu o granulă de ambră. O ridică. Da, sângele molidului. Alături, amprenta unei mâini. Mâna unui om mare. Cu două degete lipsă.

Cu moralul la pământ, Torak îşi dădu seama de tot. Thiazzi era magul Bizon, dar şi magul Cailor Pădurii. Cei doi magi era unul şi acelaşi om.

Şi Thiazzi o răpise pe Renn.

Clătinându-se, Torak se târî afară din adăpost. Lumina lunii scălda luminişul într-un albastru de gheaţă. Se gândi la Renn, forţată să privească cum Thiazzi îi rupe arcul în două. Ce mult trebuie să-i fi plăcut situaţia Devoratorului-de-Suflete! Şi a vrut ca şi Torak să afle. Lăsase arcul ca un semn,

cu amprenta celor trei degete alături. „*Thiazzi a făcut asta.*“

Thiazzi, şi nu Renn lăsase şuviţele acelea din părul ei pe tot parcursul: pentru a-l conduce pe Torak aici, pentru a fi sigur că va înghiţi momeala. Şi ramurile acelea încrucişate... care spuneau unde o duce.

Crângul sacru, unde cadavrele atârnă în stejar.

Torak se bălăbăni până la un copac şi vomită.

Şi asta din cauza lui. În setea lui de răzbunare, o dăduse pe Renn în puterea magului Stejar.

Marele Făr-de-Coadă era la numai un salt depărtare, dar Lupul nu putea să meargă la el. Ceva îl reţinea, ca un mare Torent Rapid ce ar fi curs între ei.

Marele Făr-de-Coadă ţinuse Gheara Lungă-care-Zboară a surorii de haită în labele lui dinainte şi acum îl agăţa cu grijă într-un copac. Lupul îi simţi frica şi sub aceasta teribila lui sete de sânge.

Setea de sânge l-a oprit pe lup să meargă la el. *Trebuie să-l ucid pe Cel Muşcat,* îi spusese odată Marele Făr-de-Coadă Lupului. *Nu pentru că e pradă sau în lupta pentru supremaţie, ci pentru că l-a omorât pe făr-de-coadă cu plete palide.*

Dar de ce? Un lup nu face aşa ceva. Asta... asta nu era ceva lupesc.

Îngrijorarea îl muşcă pe Lup de pântece. Sfâşie cu sălbăticie o ramură. Aleargă în cerc.

Marele Făr-de-Coadă îl auzi. Se oprise şi urla: *Vino la mine, frate de haită. Am nevoie de tine!*

Lupul se smiorcăi. Apoi se întoarse.

Îşi aminti de timpul din Marele Frig când i-a găsit pe lupii aceia albi şi a încercat să-i spună căpeteniei lor despre Marele Făr-de-Coadă. *Nu are coadă*, spusese Lupul, *şi merge pe picioarele dinapoi, dar e...*

Atunci nu e lup, replicase cu asprime lupul dominant.

Lupul ştia că greşeşte, dar nu îndrăznise să protesteze.

Acum însă...

Marele Făr-de-Coadă se ridicase pe labele dinapoi şi venea spre Lup, cu o figură nedumerită. *De ce n-ai vrut să vii la mine?*

Faţa lui...

De la început, Lupul iubise faţa fratelui de haită, netedă, fără blană; dar acum, aşa cum stătea în Întuneric, privind în sus spre el, văzu ce diferită era de cea a unui lup. Ochii Marelui Făr-de-Coadă nu reflectau lumina Ochiului Alb Strălucitor, aşa cum fac ochii de lup.

Nu ca un lup.

Realitatea îl izbi pe Lup cu forţa unui copac în cădere, certitudinea ce-l urmărea de multe Lumini şi Întunecimi. Marele Făr-de-Coadă era ne-lup.

O durere cum Lupul nu cunoscuse niciodată îl muşcă profund de inimă. Nici chiar când fusese pui

pe Munte şi îi lipsise teribil Marele Făr-de-Coadă, nici chiar atunci nu simţise o astfel de durere.

Marele Făr-de-Coadă era ne-lup.

Nu era lup.

Marele Făr-de-Coadă nu era lup.

Am crezut că ştii, rosti Torak pe limba lupului.

Acesta se retrase, cu ochii de ambră înnouraţi de nefericire.

Vai, Lupule! Am crezut că ştii.

Scâncind, Lupul îşi răsuci coada şi o luă la goană.

Torak fugi după el, izbindu-se de copaci. Era ceva lipsit de speranţă. Oprindu-se pentru a-şi trage sufletul, se îndoi din mijloc gâfâind după aer. În jurul lui trunchiuri albe îşi desfăşurau frunzele argintii pentru a capta lumina lunii pline. Urlă. Lupul nu-i răspunse. Urletul lui Torak se transformă într-un suspin. „Lupul a plecat. A plecat pentru totdeauna?“

Copacii se mişcau în vânt, şoptind. *Repede, repede*. S-ar fi putut ca Thiazzi să fi ajuns deja la crângul sacru. Poate că a trezit alt foc şi a înfipt un

ţăruş în inima lui. Poate că o trăgea pe Renn spre el...

Torak trecu alergând pe lângă adăpost înapoi spre locul unde îşi lăsase piroga. Sări în ea şi se îndreptă în amonte, izbind râul cu vâslele, ca şi cum ar fi fost Thiazzi. Se afla într-un tunel nesfârşit de copaci întunecaţi şi de gânduri fără speranţă. Din cauza lui, Lupul era atât de nefericit. Din cauza lui, Renn se afla în puterea magului Stejar.

Apa Neagră era neîndurătoare. Muşchii îl ardeau. Merita.

Printre copaci, zări luminile taberei Codrului Adânc. Dar între ei curgea râul. O plasă din împletitură de scoarţă era întinsă de la un mal la altul.

Proptindu-se în vâslă, Torak conduse piroga înapoi. Când nu mai putea fi văzut, îşi lăsă piroga într-un pâlc de arini şi se căţără pe mal. Era imposibil să ajungă mai departe pe râu, trebuia să meargă pe jos. Nu va ajunge la timp în crângul sacru.

Deodată înţepeni. Prin tălpile încălţărilor sesiză tremurul uşor al pământului.

Căzu în genunchi şi-şi puse ambele palme pe pământ. Simţise cu adevărat? Se îndrepta spre el? Poate că, la urma urmei, *exista* o cale.

Lupul simţi pământul tremurând sub labele lui, dar continuă să fugă. Mirosi că se îndrepta

spre terenul muşcat de Bestia Strălucitoare. Dar nu-i păsa.

Până la urmă setea îi uscă gâtul şi trebui să se oprească. Găsi o mică Apă Liniştită şi înghiţi puţină. Apoi ridică botul şi-şi urlă nefericirea către Codru.

Marele Făr-de-Coadă nu e lup.

Marele Făr-de-Coadă nu e fratele de haită al Lupului.

Lupul nu mai *avea* frate de haită.

Lupul era singur.

Cutremurarea de sub labele lui deveni mai puternică. Cu indiferenţă, Lupul o recunoscu ca fiind bubuitul unei mulţimi de copite.

Pentru a pleca din calea lor, se duse tropăind sus pe o înălţime, de unde privi trecând caii în galop. Mirosul lor bogat se înălţă la nasul lui, dar era prea nefericit pentru a fi tentat sau pentru a se întreba ce anume îi făcea să alerge.

Când dispărură, coborî din nou la mica Apă Liniştită.

Pământul din jur fusese răscolit de copitele cailor şi se agăţa de labele lui, în grămezi reci şi ude. Nu-i păsa. Se întreba dacă Marele Făr-de-Coadă auzise caii la timp, pentru a pleca din calea lor. Marele Făr-de-Coadă, care de-abia putea să audă sau să miroasă şi care nu mai era fratele lui de haită, pe care să-l atenţioneze.

În timp ce Lupul stătea cu coada lăsată, pe malul Apei Liniştite, văzu lupul care trăieşte în

Apă privindu-l. Acesta era un lup foarte ciudat, care nu avea miros. Asta îl îngrozise pe Lup când era pui, dar învăţase în curând că lupul ciudat nu constituia o primejdie şi întotdeauna se retrăgea, atunci când se retrăgea şi el.

Şi acum, lupul din Apă arăta aproape la fel de nefericit cum se simţea şi Lupul. Aşa că, pentru a-l înveseli, Lupul dădu uşor din coadă, iar lupul din Apă dădu şi el din coadă.

Apoi se întâmplă un lucru foarte ciudat. În Apă apăru *alt* lup alături de primul.

Numai că acesta era negru.

Blană Întunecată stătea foarte liniştită, aşteptând să vadă ce face Lupul.

Şi Lupul rămase liniştit. Ghearele i se înfipseseră în noroi. Blana îi era înfiorată de emoţie.

Blană Întunecată dădu din coadă.

Lupul ridică botul şi adulmecă.

Încet, Blană Întunecată ridică laba dinainte şi îl atinse pe umăr.

Apoi îşi atinseră boturile.

Lupul îi apucă ceafa în fălci. Ea îşi lăsă coada în jos şi scheună, arătându-şi burtica. El îi dădu drumul şi acum se rostogoleau amândoi şi săltau într-un amestec noroios de blană şi colţi. Se alergau unul pe altul, în apă şi afară, lupul aplicându-i în coaste mici şi rapide muşcături de bun sosit, Blană Întunecată smiorcăindu-se de plăcere şi muşcându-l la rândul ei. Sărea în sus, cu blana ei neagră sclipind

de Apă, apoi se răsucea şi îl izbea cu trupul, iar el o alerga în sus şi-n jos pe înălţimea de alături, adulmecând mirosul ei sălbatic şi puternic, cel mai minunat miros pe care îl simţise vreodată.

Acum ea scoase cu laba din Apă nişte frunze, pe care le înşfăcară amândoi, apoi căzură la pământ pentru a se odihni. Gâfâind ea îi spuse ce mult i-a lipsit, aşa încât a părăsit haita pentru a-l găsi. După multe Lumini şi Întunecimi şi multe adulmecări şi ascultări, urlase după el şi crezuse că îi va urla şi el un răspuns, dar după aceea Bestia Strălucitoare înghiţise toate mirosurile.

Lupul închise ochii şi ascultă vântul blând cum îi răscoleşte blana.

Se simţea surprins, fericit şi trist.

Blană Întunecată era deşteaptă şi sesiză repede tot ce simţea. *De ce eşti trist?* întrebă ea. *Unde e cel făr-de-coadă?*

Lupul sări în picioare şi se scutură. *Nu e lup. Nu e frate de haită.*

Blană Întunecată îşi mişcă uimită o ureche. *Dar ne-am jucat împreună. Era fratele tău de haită. Nu se poate să fie ce spui.*

Lupul tropăi în sus şi-n jos. Găsi un băţ interesant şi-l depuse în faţa ei drept cadou.

Blană Întunecată îl ignoră. Se ridică şi îl împunse cu botul în umăr. *Îţi aminteşti când puiuţii au încercat să-i mănânce pielea de deasupra şi tu i-ai oprit? Iar eu i-am dat un cap de peşte?*

Durerea era atât de cumplită, încât Lupul scheună. Sigur că-şi amintea ziua aceea luminoasă când el şi Marele Făr-de-Coadă făceau parte din haita Muntelui şi când înotaseră împreună şi fuseseră fericiţi.

Blană Întunecată îşi atinse crupa de umărul lui şi îşi băgă botul în ceafa lui. *Am urmărit nişte cai. Era acolo un mânz mic şi suculent. Aproape l-am prins, dar mama lui l-a apărat cu copitele. Hai să vânăm!*

Lupul îşi întoarse botul în vânt şi mirosul de cai îi ajunse plutind la nas. Herghelia pesemne că se oprise, imediat ce Blană Întunecată încetase să o mai urmărească. Nu era prea departe.

Blană Întunecată intră printre copaci, dând din coadă. *Vino!* Apoi o luă la goană în urmărirea cailor, un lup negru şi lucios zburând printre urzici.

Foamea trezi burta Lupului. Uită de durere şi alergă după ea.

Torak simţise vibraţia copitelor prin pământ. Caii se îndreptau spre el. Ceva trebuie că i-a speriat, poate un linx sau un urs. Bine, gândi el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Acum putea chiar să-i audă. Când se apropiară, prinse furia, explozia şi trosnetul crengilor. Ieşi de pe potecă, lipindu-se strâns de un fag.

Câteva clipe mai târziu, iapa dominantă ţâşni în faţa lui. Ţinea capul sus şi coada fluturând. Trecu

în viteză pe lângă el şi herghelia alergă după ea, un fluviu negru şi lucios de cefe întinse şi pulpe puternice.

Imediat ce trecură, Torak scoase un scheunat pătrunzător.

Auzi sunetul izbirii unui cal de altul; apoi un scheunat de răspuns.

Torak păşi pe potecă şi aşteptă.

Tufişurile se mişcară. Se auzi un fornăit. O lovitură de picior. Un cap negru şi lucios apăru dintre tufişuri.

Iapa dominantă se opri la douăzeci de paşi de el. Coastele ei se mişcau convulsiv, nările fremătau.

El se făcu mai mic, pentru a o linişti.

Ea scutură din cap.

Cu un glas scăzut şi blând, începu să-i vorbească.

– M-ai mirosit şi înainte, îţi aminteşti? Eu am ajutat un mânz să se întoarcă la herghelie. Ştii că eu nu însemn pericol.

Urechile ei se mişcară pentru a-i prinde vocea, dar capul îi rămase ridicat cu nervozitate şi îşi aruncă picioarele din spate spre el. *Retrage-te! Lovesc!*

Încet, el se îndreptă spre ea vorbind, neluându-şi ochii de la ea, dar fără să o alarmeze cu o privire prea directă.

Coastele îi abureau. Ochii mari şi negri erau larg deschişi, dar nu mai erau înconjuraţi de alb. Pentru o clipă, Torak îi întâlni privirea şi un curent

de recunoaştere se stabili între ei. Sufletele lui se ascunseseră în fiinţa ei. Aflase cum e să fii cal. Şi ea ştia că el ştie.

– Ştiu, zise el apropiindu-se. Ştiu.

Ea făcu un pas într-o parte şi-şi flutură coada. Nici un om nu fusese vreodată atât de aproape de ea.

El îi simţi căldura radiind din coaste. Se aplecă şi îi adulmecă nările, aşa cum văzuse ca fac caii în semn de salut şi ea îl lăsă, răsuflarea ei grasă încălzindu-i faţa. Punându-şi uşor mâna pe umărul ei, îşi împreună degetul mare de celelalte şi ciupi pielea asudată, imitând muşcăturile de salut ale cailor.

Un curent o străbătu de la greabăn până la coadă şi scoase un fornăit de plăcere.

– Sunt prietenul tău, i se adresă el. Ştii asta, nu-i aşa?

Continuând să o ciupească, se îndreptă spre grumazul ei şi ea întoarse capul şi-l muşcă uşor de umăr, răspunzându-i la salut.

Mâna i se îndreptă spre greabăn şi se apucă de coamă cu toată puterea.

Apoi făcu ceea ce nimeni din nici un clan nu făcuse vreodată.

Îi sări pe spate.

33

Iapa scoase un nechezat plin de indignare şi făcu tot ce putu pentru a-l arunca jos pe Torak. Dar el se agăţase de coama ei şi îşi încleştă strâns picioarele în partea din faţă a burţii ei.

Ea se cabră – poate *asta* o va scăpa de povara care o înfuria, dar el se trase şi mai în faţă şi o strânse cu putere între coapse.

Aşa că se lansă în galop, gata să-i smulgă lui braţele din încheieturi. Se clătina pe spatele ei lat şi alunecos, nereuşind altceva decât să rămână acolo.

Ea se îndreptă spre o creangă joasă. El se aplecă. Crenguţele îi zgâriară spatele. Dar continuă să stea aplecat, în caz că ea va încerca din nou.

Trecură cu zgomot prin desişuri şi herghelia, intrând la rândul ei în vrie, trecu şi ea. Printre copaci, Torak zări râul. Iapa se îndrepta în amonte, spre valea unde se simţea în siguranţă.

Pielea ei lipită de obrazul lui era aspră şi în timp ce simţea în nări mirosul transpiraţiei ei de cal şi îi auzea respiraţia bubuindu-i în piept, încercă o urmă de vinovăţie. Era prietena lui şi el o îngrozea. Destul de rău. Dar nimic nu conta în afară de salvarea lui Renn.

Fără să-l anunţe, iapa se ridică pe picioarele dinapoi, cu greabănul izbindu-se de pomeţii lui şi timp de o fracţiune de secundă trecură în zbor peste un copac doborât. Apoi iapa căzu cu picioarele pe pământ, lovindu-l din nou peste obraz.

Cu pete dansându-i în faţa ochilor, se ridică drept, în timp ce alergau în viteză spre lumina strălucitoare a unui foc, din centrul taberei Codrului Adânc. Răsturnând găleţi şi burdufuri de gătit, galopară printre copacii purpurii, iar în jur oamenii se împrăştiară, luându-şi copiii în braţe şi căscând gura uimiţi la Torak.

Le strigă peste umăr:

– Magul vostru e un Devorator-de-Suflete deghizat! Veniţi în crângul sacru şi convingeţi-vă!

Apoi tabăra fu lăsată în urmă şi acum alergau în susul dealului, spre coamă.

Numai atunci Torak băgă de seamă că nimeni n-a tras în el. Nici o săgeată, nici o suliţă otrăvită. Nu îndrăzneau să rişte să rănească herghelia sacră. Săculeţul cu leacuri se lovea de pulpa lui şi, fără să ştie de ce, îi mulţumi spiritului mamei lui că l-a ocrotit.

Un alt copac doborât se îndrepta în viteză spre ei, şi el se lipi de gâtul iepei exact înainte ca ea să sară. Şi noroiul îl împroşcă în faţă când ea ateriză într-o baltă şi se scufundă până la genunchii picioarelor dinapoi. Apoi luptă să se elibereze şi el se aplecă înainte, pentru a o ajuta. Picioarele zvâcniră într-o lovitură grozavă şi reuşiră să se elibereze, alungând potârnichile dintre trestii într-o rafală de aripi.

Luna se dusese la culcare, iar umbrele apăreau din Codru când se îndreptară spre Râul Vântului. Torak descoperi că se aflau mult mai departe spre est faţă de poteca pe care au urmat-o înainte: acest drum era mai râpos, mai năpădit de buruieni. Iapa şireată cunoştea o cale mai scurtă spre valea ei.

Crengile i se agăţau de păr, ţepii negri ai tufişurilor zburau prin aer ca fulgii de zăpadă. Deodată, iapa încetini până la trap, apoi se opri lăsându-şi brusc capul în jos şi aproape aruncându-l peste greabăn. În urma ei, caii se izbiră unii de alţii, apoi se scuturară şi începură să pască.

– Nu! gâfâi Torak, strângând picioarele şi izbind-o cu pumnii în ceafă. Nu te opri, încă n-am ajuns!

Dar fără nici un folos. Iapa de-abia îşi dădea seama ce făcea el. Şi pentru că Torak continuă să o lovească cu pumnii, iapa izbi din picior şi-şi flutură coada, apucându-l cu dinţii de obraz. Acum se afla pe propriul ei teren şi nu putea fi intimidată.

Nu de Torak.

Un „cra!“ familiar se auzi deasupra capului şi Rip şi Rek aterizară pe spatele iepei aproape străpungându-i crupa cu ghearele, după care zburară înapoi spre cer.

Uluită, îşi ridică brusc capul, iar în spatele ei herghelia formă alarmată.

Corbii se repeziră din nou. Iapa făcu un pas lateral, arătându-şi albul ochilor. Însă nu erau numai corbii, băgă de seamă Torak. Prinsese un miros de care îi era frică.

Din nou o luă la galop. Din nou îşi croiră cu zgomot drum printre sălcii. Iapa dădea semne de oboseală şi Torak la fel. Membrele îl dureau şi înainta printr-un vârtej de crengi negre şi de aripi de corb.

Râul Vântului dispăru sub pământ şi sălciile făcură loc molizilor. La est, Torak văzu geana roşie a zorilor, deschisă ca o rană.

Loviturile copitelor iepei răsunau puternic, în timp ce intrară printre lauri, şi Torak simţi puterea lui Thiazzi înconjurându-l. Iepei nu-i plăceau laurii. Dar indiferent ce simţea, el continuă să o îndemne să meargă mai departe.

Ea sesiză mirosul focului înaintea lui. Apoi Torak îl văzu: fum negru înălţându-se spre cerul sângeriu. Groaza deveni un pietroi în stomacul lui. A sosit prea târziu?

Îşi duse mâna la săculeţul de la cingătoare şi simţi cornul cu leacuri. Nu mai avea suflu pentru a se ruga cu voce tare, dar în minte se rugă mamei lui

să o salveze pe Renn. Se rugă şi Spiritului Pământului. Apoi îl strigă pe Lup.

În timp ce Lupul şi Blană Întunecată alergau după cai, Lupul simţi că vânătoarea îşi schimbă ţinta, deşi nu ştia în ce sens.

Încetini fuga până la un mers obişnuit şi Blană Întunecată încetini odată cu el. Ciuli urechile. Vântul îi aduse un scâncet slab, dar ascuţit: mai ascuţit decât cel mai ascuţit scheunat de lup sau cel mai ascuţit ţipăt de liliac.

Şi Blană Întunecată îl auzise, dar nu-l recunoscu. Lupul însă da. Era ţipătul îndelungat al osului de cerb, pe care Marele Făr-de-Coadă îl purta la brâu. Osul de cerb care de obicei era tăcut, dar care acum începuse să cânte.

Şi cu el, Lupul mai prinse un sunet, dar pe acesta Blană Întunecată nu-l putea auzi, deoarece era în capul Lupului: Marele Făr-de-Coadă urla după el; exact aşa cum urlase Lupul în minte după Marele Făr-de-Coadă, cu mult timp în urmă, în vremea aceea teribilă când cei făr-de-coadă răi îl prinseseră în cursa Vizuinei de piatră. *Frate de haită! Vino la mine! Sora de haită e în primejdie!*

Un nas rece îl împunse pe Lup în coaste. Blană Întunecată era uimită. *De ce ai încetinit?*

Lupul nu ştia ce să facă. *Nu e lup*, îi spuse el.

Privirea Blănii Întunecate deveni aspră. *Sunteţi fraţi de haită. Un lup nu-şi abandonează fratele de haită.*

Lupul stătea nenorocit pe potecă, ascultând urletul din capul lui, în timp ce Marele Ochi Strălucitor se ridica deasupra Munţilor şi mirosul Bestiei-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte ajunse la el, purtat de vânt.

Mirosul de carne arsă o îmbolnăvea pe Renn.

– Data viitoare e rândul tău, îi spuse Thiazzi.

Renn tăcu mâlc, totuşi el izbucni în râs.

După călătoria de coşmar din pirogă, o aruncase pe un umăr şi o purtase prin Codru. Se bălăbănea ca un sac, faţa izbindu-i-se de spatele lui, la fiecare pas.

Îşi dăduse seama imediat unde se află când ajunseseră în crângul sacru, deoarece copacii se simţeau grozav de conştienţi. Priveau, dar nu erau de nici un ajutor. Pentru ei, ea era tot atât de neînsemnată ca un fir de praf.

Devoratorul-de-Suflete o cărase printr-un perete de spini şi pe lângă tăciunii unui foc mare şi rotund. Apoi se căţărase pe un trunchi de pin, crestat cu găuri pentru picioare, ce era sprijinit de un copac uriaş. Renn văzuse scoarţa jupuită şi prinsese

miros de tisă. Încercase să nu se gândească la arcul ei. Thiazzi dăduse la o parte nişte crengi şi o aruncase în jos, iar ea căzuse în inima scorburoasă a Marii Tise.

Incheieturile şi gleznele îi pulsau, iar umerii o dureau, deoarece fusese legată cu mâinile la spate atât de mult timp. Gura o durea din cauza căluşului, dar nu putea să-l scuipe afară deoarece Thiazzi îl legase foarte strâns. Cel mai rău era că avea piciorul stâng îndoit sub ea şi, indiferent cum se mişca, durerea îi săgeta genunchiul.

Tot timpul nopţii acesteia fără sfârşit rămase ghemuită în întuneric, ascultându-şi răsuflarea în care răzbătea groaza. Pentru a-şi păstra curajul, îşi spuse că undeva deasupra luna plină strălucea. Apoi îşi dădu seama că în curând puterea ei va slăbi când ursul cerului o va prinde şi va începe să o devoreze.

Pentru prima oară în viaţă nu avea nimic ce să-şi dorească. Nu putea să dorească să vină Torak, deoarece în acest caz Thiazzi îl va ucide. Dar, dacă el nu venea, Thiazzi o va ucide cu siguranţă.

În jurul ei se ridicau pereţii subţiri ai Marii Tise; fisuraţi, solzoşi, dar extraordinar de vii. Se mişcă pentru a-şi alina crampele din membre şi zdrobi astfel sub ea ghemotoace şi oase de bufniţă, unele mari, altele sfărâmicioase şi delicate ca o peliculă de gheaţă. „Zac pe rămăşiţele a mii de ierni“, gândi ea.

Departe deasupra, intangibil de departe, un petic de cer se transforma încet din cenuşiu în roşu şi o ultimă stea strălucei în înălţimi. Întinse gâtul pentru a o vedea, şi de lângă genunchiul ei un păianjen o luă la goană pentru a se pune la adăpost. N-ar fi dorit să plece. Nu voia să rămână singură.

Tânjea după arcul ei. De atât de multe veri făcuse parcă parte din ea şi se dovedise un prieten tăcut ce n-ar fi trădat-o niciodată. În mintea ei auzi din nou acel teribil trosnet.

Acum nu mai avea nimic. Nici cuţit, nici secure, nici cornul cu leacuri. Şi nici fluierul pentru a-l chema pe Lup şi nici un mijloc de a-i chema pe Rip şi Rek. Va muri aici, singură. Nerăzbunată.

Se prăbuşi în tisă şi ceva o împunse în braţ. Era apărătoarea încheieturii. „Cel puţin, gândi ea, mai am încă asta.“

Era o placă de rocă verzuie lustruită, foarte netedă şi frumoasă. Fin-Kedinn o făcuse pentru ea când o învăţase să tragă cu arcul. Gândul la el fu ca o rază de lumină în întuneric. Nu va muri nerăzbunată. Fin-Kedinn va afla şi Thiazzi va trebui să se păzească. Când căpetenia Corb se mânia, era mai rău decât un Devorator-de-Suflete. Renn îşi imagină liniile feţei unchiului ei înăsprindu-se, ca o sculptură în piatră; privirea lui vie şi albastră, ce te îngheţa. Se aşeză mai dreaptă.

Fin-Kedinn spunea că cel mai preţios avut al unui vânător nu era amnarul, nici suliţele, ci cunoştinţele pe care le avea în minte.

„Gândeşte, îşi spuse Renn. Gândeşte."

Mirosul fumului o ameţi. Era greu să-şi ordoneze gândurile.

Fumul.

Nu venea de sus; peticul de cer era limpede. Totuşi, de undeva venea.

După ce făcu înconjurul scorburii tisei, descoperi mai multe crăpături; nici una mai mare decât grosimea unui deget, dar cel puţin putea să vadă prin ele ce se întâmplă.

Mica victorie a raţiunii asupra groazei o făcu să se simtă puţin mai bine. Ridicându-se neîndemânatică în picioare şi încercând să se sprijine mai ales pe piciorul sănătos, şchiopătă până la cea mai mare crăpătură şi privi afară.

Văzu focul şi teribilele lui ofrande. În spatele lui, foarte aproape, trunchiul unui stejar enorm. Scoarţa o privea chiorâş, dar ramurile erau distruse şi sterpe.

Lui Renn îi sări inima. De stejar stătea proptită scara din trunchi de pin. Thiazzi nu o lăsase sprijinită de tisă, aşa cum crezuse ea. Deci, chiar dacă printr-o acţiune extraordinară ar fi reuşit să-şi dezlege mâinile şi picioarele şi să se caţere spre peticul acela de cer, probabil că şi-ar frânge gâtul încercând să coboare.

Doar dacă nu... În spatele stejarului era peretele din spini. Crengi de ienuperi înalte până la piept înconjurau focul şi copacii sacri. Thiazzi închisese cercul, după ce o adusese pe ea înăuntru. Dacă

venea cineva, nu putea să ajungă la ea; şi nici ea n-ar fi putut să iasă.

În timp ce privea prin crăpătură, o umbră trecu peste ea. Se retrase brusc şi căzu, rănindu-se la genunchi şi scâncind de durere.

Thiazzi râse.

– Nu mai durează mult.

Înverşunată, se luptă să ajungă din nou la crăpătură.

Magul Stejar se mişca încoace şi încolo în raza ei de vedere, în timp ce ocolea focul. Încă mai purta mantia de frunze, dar gluga fusese dată pe spate, pentru a permite părului lui lung să fluture liber, iar pe piept purta ghirlanda totemului lui, formată din ghindă şi vâsc. Boabele aveau albul înceţoşat al unor ochi orbi. Dar cuibărită printre ele, Renn văzu o punguţă neagră.

Opalul de foc.

Ştia că Thiazzi simţise ce făcea ea şi savura situaţia, dar nu putu să plece de acolo. Îl văzu alimentând focul cu mai multe crengi. Se uită la carnea carbonizată ce atârna de ţăruş.

Îşi forţă privirea să se ridice. Steaua se stinsese. *Nu există nici un ajutor aici pentru tine*, o ironiza cerul pustiu.

Mintea ei alerga ca un păianjen. Unde erau Rip şi Rek? Şi Lupul? Şi Torak?

Nu. Nu te ruga ca el să vină, este exact ceea ce vrea Thiazzi. Tu eşti momeala. Dacă vine, va trebui să priveşti cum moare.

Şi Thiazzi ar învinge, n-avea nici o îndoială. Era cel mai puternic om din Codru şi avea viclenia unui mag.

Bubuitul din cap deveni şi mai puternic. Uluită, băgă de seamă că nu mai putea să-şi vadă încălţămintea. Fumul se furişase prin crăpături, acoperindu-i picioarele până la glezne.

Ochii începură să-i lăcrimeze. Încercă să tuşească, dar nu reuşi decât să bolborosească înăbuşit sub căluş.

– Nu mai durează mult, repetă Thiazzi.

Se uită din nou prin crăpătură. Magul Stejar stătea proptit pe picioare, izbind un bici din piele crudă dintr-o palmă în alta. Chipul lui aspru era încordat, la gândul celor ce vor urma. Oare ce auzise el ce ea nu auzise?

Zgomotul din cap crescu şi mai puternic.

Dar nu era în capul lui Renn, era afară, în spatele cercului de spini.

Tropăitul unor copite de cai.

35

Copitele bubuitoare se apropiau din ce în ce mai mult şi Renn îşi lipi faţa de crăpătură, străduindu-se să vadă.

Cu coada ochiului zări o umbră şi un cal negru zbură pe deasupra spinilor, cu Torak – *da, Torak* – pe spinarea lui. Cu o mână se ţinea ferm de coama calului, iar în cealaltă avea cuţitul de ardezie albastră. Părul negru îi flutura, iar faţa lui era neînduplecată şi avea ochii aţintiţi asupra lui Thiazzi.

Copitele iepii izbiră pământul, ridicând vălătuci de cenuşă, dar Torak continua să se ţină de coamă, fără să-l scape din ochi pe magul Stejar, care stătea tăcut şi se bătea uşor cu biciul peste coapse.

Iapa fornăi şi scutură din cap. Torak sări jos de pe spatele ei, se clătină, apoi rămase ferm în picioare. Iapa îşi flutură coada şi sări din nou peste spini şi zgomotul copitelor ei se stinse în depărtare.

Renn auzea trosnetul focului şi cum se depunea cenuşa. Îşi lipi obrazul de lemnul tare. „Nu, Torak, o să te omoare!“ ar fi vrut ea să strige.

Cu uşurinţă şi fără grabă, Thiazzi îşi dădu jos mantaua. Sub ea purta pieile mai multor vânători – de vulpe, linx, wolverină, urs – şi puterea lor devenise forţa lui, iar la cingătoare îi atârna cuţitul masiv, cu lama mânjită cu roşu de la atâtea omoruri. Era invincibil: nu mai era o creatură din frunze şi scoarţă, nu mai făcea parte *din* Codru, era stăpânul lui.

Torak stătea privindu-l.

– Unde e? strigă el. Unde e? gâfâi din nou.

Era epuizat. Picioarele îi tremurau. Era o adevărată încercare să rămână în picioare.

Magul Stejar îl înfrunta prin fum: uriaş, tăcut, în deplin control. Torak putea să vadă că nu era nici urmă de Renn. Doar scara din trunchi de pin sprijinită de stejarul distrus şi oroarea ţăruşului.

– Asta este ce ai vrut, nu-i aşa? continuă el. M-ai vrut pe mine. Ei bine, iată-mă! Ei dă-i drumul să plece!

– Dar *tu* ce vrei, Spirit Călător? întrebă şi Thiazzi. Să răzbuni moartea rudei tale? Ei bine, *iată-mă!* Nu trebuie decât să vii s-o faci şi astfel îţi vei ţine jurământul. Dezgolindu-şi dinţii galbeni, depărtă braţele, expunându-şi teribila forţă a umerilor şi pieptului.

Torak ezită.

– Dacă doar mă vei zgâria pe mână, Spirit Călător, fata Corb va muri. Dar dacă mi te vei preda tu însuţi în puterea mea, va pleca liberă.

Focul şuieră. Laurii, Marele Stejar şi Marea Tisă, toţi aşteptau să vadă ce va face Torak.

Fără să-şi ia privirea de pe Thiazzi, îşi scoase tolba şi arcul, trase braţul în spate şi le aruncă peste spini. Urmă securea. Ultimul fu cuţitul din gresie albastră ce fusese al tatălui lui, pe care-l aruncă după ele.

Fără arme, se întoarse spre Devoratorul-de-Suflete privindu-l prin căldura pâlpâitoare.

– Renunţ la răzbunare, zise el. Îmi calc legământul. Ia-mă! Şi pe ea elibereaz-o.

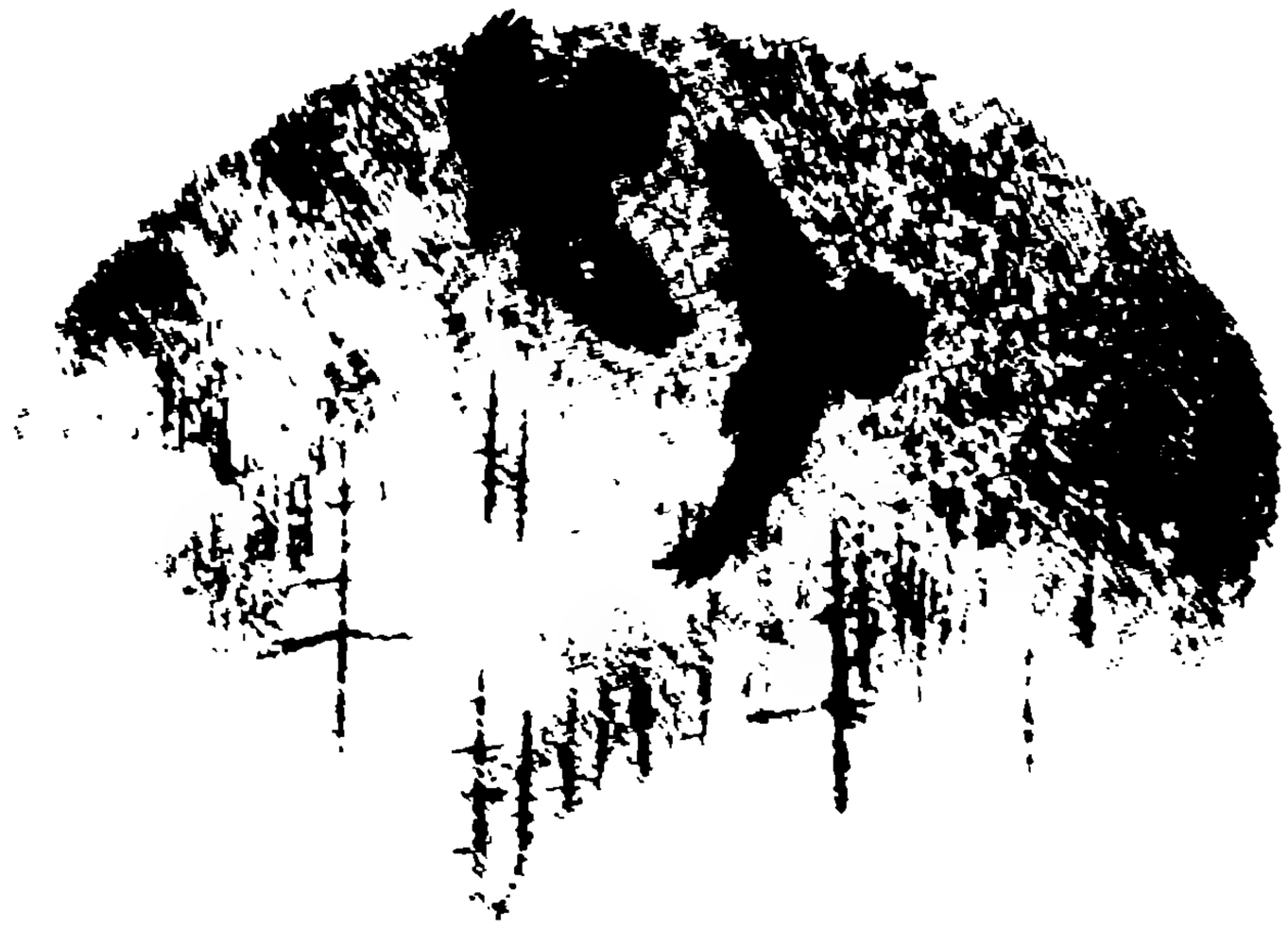

– Las-o să trăiască, repetă Torak; îl implora cu vocea redusă la o şoaptă de implorare.

Groaza îl cuprinse. Poate că Renn era deja moartă.

Thiazzi văzu asta pe faţa lui şi strânse buzele.

– Totul pentru nimic, Sperjurule. Nu-ţi vei mai vedea niciodată fata.

Pentru o clipă, pe Torak îl cuprinse disperarea.

Apoi, şi-o aminti, mică şi strălucitoare, stând la gura grotei şi trăgând cu ultimele săgeţi în ursul-demon. Ştia că nu putea să-l învingă, dar continua să lupte.

Ridică semeţ capul.

– Nu te cred.

Biciul Devoratorului-de-Suflete plesni, stârnind din foc un şuvoi de scântei.

– S-a terminat, Spirit Călător. Împotriva mea nu ai nici o putere.

– Încă n-am murit, răspunse Torak.

Thiazzi îşi scoase cuţitul şi se îndreptă spre el.

Torak ocoli focul pentru a scăpa.

Magul Stejar sâsâi.

– Am să-ţi rup spinarea. Am să-ţi strivesc ţeasta sub călcâi până îţi vor ieşi ochii. Să nu mai existe Spirit Călător, care să bâzâie în jurul meu, ca un ţânţar în jurul unui bizon. Sunt magul Stejar! Eu stăpânesc Codrul!

De pe buze îi ţâşni spumă. Vocea lui stârnea ecou în stânci.

Undeva urlă un lup. Două urlete scurte. *Unde eşti?*

Torak răspunse urlând. *Sunt aici? Unde e sora de haită?*

Dar Lupul nu ştia.

Mârâind, Thiazzi îşi scutură pumnul cu trei degete.

– Odată Lupul tău a luat o bucată din mine, dar de data aceasta nu!

Scoţându-şi cuţitul din teacă, apucă din foc o creangă pe jumătate arsă şi o vântură de jur împrejurul cercului de spini. Ienupărul se aprinse cu un fâşâit şi deveni un zid de flăcări. Thiazzi exulta.

– Chiar şi focul îmi îndeplineşte voinţa!

În spatele zidului de foc, Torak auzi zornăitul pietrelor, apoi mârâieli furioase şi un scâncet ce se

transformă în scheunat. Flăcările erau prea înalte. Lătră un avertisment. *Stai acolo! Nu poţi să mă ajuţi!*

Îşi duse mâna la săculeţul cu leacuri – săculeţul din piciorul de lebădă, pe care i-l dăduse Renn.

– Renn! strigă el. Renn, unde *eşti?*

Torak îi striga numele, iar ea nu reuşea să scoată decât un scâncet, care se transforma în tuse. Marea Tisă era plină de fum, şi dacă nu făcea ceva repede, va deveni copacul morţii ei.

Şi acum nu-şi putea lua ochii de la crăpătură. Simţea că privind îl menţinea pe Torak în viaţă; dacă s-ar fi uitat în altă parte, Thiazzi l-ar ucide.

„Proasto! Proasto!“ îşi spuse ea. Însă continuă să se uite, în timp ce Torak înconjura focul şi Thiazzi se ţinea după el: încet, pocnindu-şi biciul, jucându-se cu prada lui, cum se joacă un linx cu un leming. Torak era epuizat. Părul îi era îmbibat de transpiraţie şi se tot împleticea. Nu va reuşi să reziste prea mult.

Cu un uriaş efort de voinţă, Renn întoarse ochii. Trăgându-se şovăind spre spate, încălţările ei dădură peste mormanul de frunze şi oase, oase nefolositoare, fărâmicioase. Căzu, aterizând pe mâini şi julindu-şi palmele. Era ceva fără speranţă.

Căldura i se strecura printre degete. Se întoarse, dar nu putu să ajungă prea departe pentru a vedea.

Îşi tăiase mâna într-un os sau într-o rădăcină. Dacă ar fi putut să o găsească din nou...

Fumul era foarte gros. Nu putea să respire, nu putea să vadă. Bâjbâi în spatele ei. Unde *era?*

Aici. O muchie subţire, crestată. Oare nu cumva era cremene? Indiferent ce era, părea să fie bine înfiptă în tisă.

Târându-se mai aproape, începu să-şi frece legăturile de la încheieturi de ea.

Sunetele care veneau de afară erau înăbuşite şi îndepărtate. Oare ăsta nu era un scâncet de lup? Un croncănit de corb? Prin respiraţia ei scrâşnitoare, prinse tonul ironic al lui Thiazzi, dar dinspre Torak nimic.

Şi ea continuă să taie sfoara.

Corbii se rotiră în văzduh croncănind şi, preţ de o clipă, Thiazzi ridică privirea. Torak profită de ocazie, apucă o creangă din foc şi o aruncă.

Magul Stejar o prinse cu uşurinţă şi Torak văzu că ramura nu ardea; era un ciot cenuşiu, fără viaţă.

– Nu poţi folosi focul împotriva mea, râse dispreţuitor Thiazzi. Eu sunt stăpânul Codrului *şi* al focului!

Drept răspuns, o pală de vânt clătină copacii şi-l orbi pe Torak cu fum.

Rip se repezi din nou. Biciul lui Thiazzi îl prinse de o aripă şi, deşi Rip se avântă în sus pentru a scăpa, o pană neagră căzu în tăciuni.

Fumul îl făcu pe Torak să tuşească. Când încetă, tot se auzea cineva tuşind.

Thiazzi îl văzu clătinându-se şi ochii lui străluciră cu maliţiozitate.

– *Mie* focul nu poate să-mi facă rău, dar fumul îţi va ucide fata.

Cu sălbăticie, Torak se aruncă spre el. De unde se auzea tusea aceea? Dar vântul izbucni cu mai multă putere, aşa că nu putu să-şi dea seama.

Thiazzi îşi aruncă privirea spre Marele Stejar.

Asta era! Scara! Stejarul era scorburos. *Renn se afla în interiorul lui.*

Ocolind focul, Torak se apropie şi se repezi la scară.

Spre surpriza lui, Magul Stejar stătea doar şi privea. Când Torak fu la jumătatea scării, strigă:

– Nu eşti chiar aşa de deştept cum crezi, Spirit Călător. Acum te am la dispoziţia mea, ca o veveriţă în copac, unde poate fi sufocată de moarte.

Torak se ţinu strâns de scară. Thiazzi îl înşelase. Tusea nu era puternică, era slabă. Şi nu venea din stejar, ci din tisă.

Tremurând, îşi şterse sudoarea de pe faţă.

– N-o să ai prea mult timp, gâfâi el într-o încercare disperată de a-l sfida. Clanurile sunt pe

drum... Şi nu ai nici masca. Vor vedea cine eşti în realitate.

– Atunci am s-o fac repede, răspunse Thiazzi. Şi, îndreptându-se spre piciorul scării, începu să urce.

37

Sfoara de la încheieturi cedă. Renn îşi trase călușul în jos de-a lungul bărbiei, înghiţi o gură de fum şi tuşi până când îi veni să vomite. Tăie cât putu de repede şi sforile din jurul gleznelor, apoi se ridică cu greutate în picioare şi şchiopătă spre crăpătură.

Nu putea să vadă din cauza fumului şi nici să-l audă pe Lup sau pe corbi, sau pe Torak. „Dar nu te mai gândi la asta. Hai ieşi! Ieşi afară!“

Bâjbâind prin întuneric, căută găuri unde să-şi sprijine picioarele, găuri de care să se agaţe, orice ar fi putut să o ajute să se caţere. Deasupra capului, degetele găsiră ceva ce ieşea în afară. Parcă era un cui. Nu putea să fie aşa ceva! Şi totuşi asta era. Se săltă în sus, cu piciorul sănătos căutând un sprijin. Găsi o crestătură suficient de mare pentru degete.

Mâna liberă se agăţa de lemn. *Încă* un cui. Cineva le bătuse acolo, cineva mai înalt decât ea, trebuia să se întindă pentru a le ajunge; dar tisa părea că o ajută, conducând-o de la un cui la altul. Sau poate nu voia decât să o vadă plecată.

În vârf fu mai greu, deoarece cuiele ieşiseră şi marginea era putredă. Apucându-se de o creangă se săltă, rămânând jumătate înăuntru, jumătate afară. Îşi julise degetele până la carne şi o creangă ruptă o împungea în stomac, dar nu mai era sufocată de fum şi putea să inhaleze suflul rece şi verde al Codrului.

Se afla ameţitor de sus. Sub ea nu era nici o creangă şi de la aşa o înălţime nu putea sări. Încercând să nu se lovească la genunchi, dădu la o parte nişte ramuri. Reveniră, izbind-o peste faţă şi parcă spunându-i: *Te-am ajutat o dată, nu-ţi forţa noroc*. Apoi îl văzu pe Torak.

Era aproape la nivelul ei, pentru că plecase din vârful scării şi urcase pe unul din braţele ramificate ale stejarului. El n-o văzuse, se străduia să împingă scara, în timp ce Thiazzi se afla încă pe ea ţinându-se ferm şi de ea şi de copac.

Era o bătălie pe care Torak nu putea să o câştige. Renn privi neajutorată cum Thiazzi se săltă pe o creangă şi ajunse lângă trunchiul copacului. Torak se trase în lături şi o zări pe Renn. Gura lui îi schiţă numele, observând situaţia neplăcută în care se afla: prinsă în capcană, fără posibilitatea de a

coborî. Thiazzi se întoarse în partea cealaltă, pentru a pune mâna pe el. Torak se retrase, apucă scara şi o trase în sus. Renn văzu trunchiul pinului îndreptându-se spre ea, lovindu-se de tisă şi proptindu-se de trunchiul ei cam pe la jumătate. Torak îi oferise posibilitatea de a coborî.

Dar aproape îl costă viaţa. Ajungând la următoarea creangă, Thiazzi lovi. Torak se smuci într-o parte, o clipă prea târziu, şi lama lui Thiazzi îi străpunse coapsa. Mârâind de durere, băiatul îl izbi pe Thiazzi peste încheietură zburându-i cuţitul din mână.

Victorie deşartă. Renn putea să vadă că nu avea nici o şansă. Devoratorul-de-Suflete n-avea nevoie de arme, se va căţăra după Torak până va ajunge la cea mai înaltă creangă şi apoi...

Îşi smulse privirea de acolo. De unde era, nu putea să-l ajute, trebuia să coboare.

Scara din trunchiul de pin era mult prea jos. Trebuia să sară pe ea. Răsucindu-se se lăsă în jos peste marginea scorburii până ajunse să atârne agăţată doar de mâini şi apoi îşi dădu drumul. Când o atinse cu piciorul sănătos, pinul oscilă, dar ţinu. Nu-şi mai bătu capul cu treptele, pur şi simplu alunecă zgâriindu-şi mâinile şi aterizând pe genunchiul rănit săgetată de durere. Şi, când se uită, Torak dispăruse.

Nu, era acolo, atârnând de trunchiul conic al stejarului. Devoratorul-de-Suflete aproape îl ajun-

sese. Renn îl văzu pe Thiazzi întinzându-se pentru a-l apuca de picior. Îl rată doar cu un deget. Torak era aproape de coroană, unde copacul avea ultima ramificaţie. Întunecat pe cerul furtunos, Renn îl văzu întorcând capul şi întrebându-se ce să facă. Şi-l imaginä pe Magul Stejar apucându-l de gleznă şi azvârlindu-l ţipând spre moarte.

Strângând din dinţi, se târî spre foc trăgând după ea piciorul bolnav. Apucă un ciot de pin plin de sângele copacului, care ardea violent. Se târî apoi spre stejar.

– Torak! Vocea ei se auzise ca un gâfâit subţirel. *Torak!* strigă ea. *Prinde!*

Capul lui se întoarse brusc.

Îngenunchind pe piciorul sănătos, Renn îşi smuci braţul înapoi, pentru a ochi. Aceasta trebuia să fie cea mai frumoasă aruncare din viaţa ei.

Ciotul aprins se răsuci prin aer lansând un fluviu de scântei – şi Torak îl prinse.

Atârnând agăţat de mâna liberă, îl îndreptă spre Thiazzi. Devoratorul-de-Suflete se ascunse în spatele trunchiului stejarului, ocolindu-l, şi l-ar fi înhăţat pe Torak de picior, dacă ghirlanda ce reprezenta totemul lui nu s-ar fi agăţat de o creangă, trăgându-l înapoi. O rupse, făcând să plouă cu

ghindă şi vâsc, dar strângând punga cu opalul de foc la piept.

Aceasta îi oferi lui Torak o secundă pentru a urca mai sus. Ajunse în coroană şi se opri pe creanga cea mai robustă. Se îndoi sub el. Învârti ciotul în aer. Magul Stejar îşi aruncă pumnul înainte, aproape că îi rupse lui Torak încheietura şi-i zbură din mână ciotul aprins. Timpul parcă se opri când Torak privi ultima lui şansă coborând în spirală, într-un fluviu de scântei şi lovindu-se de pământ.

Thiazzi exulta.

– Eu sunt stăpânul! răcni el.

Dar în timp ce-şi zbiera triumful, suflul Codrului îi aruncă o scânteie în părul ce-i atârna. Torak văzuse. Magul Stejar, nu.

Disperat, Torak încercă să-i distragă atenţia.

– N-o să fii niciodată stăpân! îl ironiză el. Chiar dacă mă ucizi, n-o să primeşti niciodată ceea ce doreşti!

– Şi ce e asta? pufni Magul Stejar, urcând mai aproape de el.

– Motivul pentru care mi-ai ucis ruda: opalul de foc.

– Dar îl am!

Cu o bucurie răutăcioasă îşi flutură punga.

Însă un fulger de pene negre coborî din cer şi Rek încercă să o apuce, dar Thiazzi îl alungă cu o lovitură a braţului.

Hohotul îi îngheţă însă pe buze când o umbră alunecă spre el. Bufniţa Mare cosi aerul cu aripile ei silenţioase, întinse ghearele şi îi smulse punga din mână. Urlând de furie se întinse după ea, dar ea plecase zburând spre Munţii Înalţi.

Acum urletul lui Thiazzi deveni un ţipăt strident, pentru că îl prinsese focul avid de pradă, apucându-l cu ghearele de coamă, de barbă, de îmbrăcăminte. Magul Stejarului se clătină, îşi pierdu echilibrul şi căzu.

De sus, din stejar, Torak îl văzu pe Devoratorul-de-Suflete zăcând lipsit de viaţă prinre rădăcini. Văzu o ceată de vânători ai Codrului Adânc ieşind dintre lauri, trecând prin inelul de spini şi înconjurând cadavrul. Apoi apărură norii şi ploaia începu să cadă, stingând flăcările şi ridicând în aer fulgi de fum amar; iar Codrul scoase un suspin uriaş, înfiorat, pentru că scăpase de răul ce-i ameninţase inima lui verde.

Ploaia se prelingea pe faţa lui Torak în timp ce cobora în siguranţă, dar abia de observa. Tremura de oboseală şi era încă ciudat de amorţit. Nici măcar nu-şi putea simţi rana din coapsă.

Sărind pe pământ, se îndreptă şchiopătând spre Renn, care era prăbuşită lângă rămăşiţele focului. Îngenunchind alături de ea, o cuprinse de umeri.

– Eşti rănită? Te-a rănit el?

Ea scutură din cap, dar era albă ca varul şi ochii îi erau umbriţi de întunericul pe care îl crease Thiazzi. Deschise gura să spună ceva, apoi tresări şi-şi întoarse faţa de la el. Ceafa îi era moale şi neajutorată. O înconjură cu braţele şi o trase mai aproape.

În timp ce stăteau agăţaţi unul de altul, cornul cu leacuri de pe şoldul lui începu să bâzâie. Ridicând capul îl văzu pe Lup între Marea Tisă şi Marele Stejar, cu ochii strălucind cu lumina de ambră a călăuzei. *Priveşte*, i se adresă el lui Torak. *Vine...*

De nicăieri, un vânt puternic mătură crângul sacru, biciuind printre crengi, fără zgomot. Soarele împrăştie norii, copacii uriaşi străluceau de un verde ce durea, dar Torak nu putea să-şi întoarcă privirea. Bâzâitul cornului venea din adâncul lui, dându-i fiori în oase. Omenirea se prefăcu în ţăndări şi dispăru. Nu putea să audă şuieratul tăciunilor sau foşnetul ploii. Nu putea să miroasă fumul sau să o simtă pe Renn în braţele lui.

În ceaţa uşoară purtată de vânt dintre stejar şi tisă stătea un om înalt. Faţa lui era întunecată pe cerul orbitor şi părul lung flutura în vântul silenţios. Pe cap i se înălţau coarne de cerb.

Cu un ţipăt, Torak îşi acoperi ochii cu mâna.

Când îndrăzni să se uite din nou, viziunea dispăruse şi acolo se afla Lupul, fratele de haită, dând din coadă şi venind în salturi spre el, prin ploaie.

38

Când Torak se trezi, habar n-avea unde se află.

Zăcea sub o mantie de blană caldă de iepure. Lumina soarelui strălucea verde prin tavanul din ramuri de molid. Simţi miros de fum de lemn şi auzi zgomotele unei tabere: trosnetul focului, scrâşnetul unui cuţit care era ascuţit.

Apoi totul începu să-i revină în minte. Îngenunchease alături de Renn în crângul sacru. Clanurile Codrului Adânc se înghesuiseră în jur; cineva îi pusese în mână cuţitul lui. Călătoria spre tabără se desfăşurase şi pe jos, şi în pirogă. O femeie îi cususe rana din coapsă, o alta pusese o cataplasmă pe genunchiul lui Renn. Primise o băutură îndulcită cu miere, care-l moleşise, apoi, nimic.

Închizând ochii, se strânse ca o minge. Simţea o durere slabă în piept, ca şi cum ceva încerca să iasă, şi asta îi stârnea un sentiment de nelinişte, care-l

chinuia. Thiazzi era mort; dar Eostra deţinea opalul de foc. Iar el şi Renn erau în puterea clanurilor din Codrul Adânc.

Când ieşi din adăpost, găsi un grup de oameni care-l aşteptau. Se înclinară adânc. El nu răspunse. Nu trecuseră nici două zile de când îi ceruseră sângele.

Spre surpriza lui, printre ei o descoperi pe Durrain şi Cerbi Roşii, alături de câţiva din clanurile Sălcilor şi al Mistreţului, dar nici un Corb. „Unde e Renn?“ era pe punctul să întrebe, când căpetenia Cailor Pădurii făcu o plecăciune mai adâncă decât toţi şi îl rugă stăruitor să vină la copacul purpuriu şi să aştepte.

„Ce să aştept?“ se întrebă el. În jurul lui clanurile Codrului Adânc îl priveau într-o linişte lipsită de vlagă.

A fost o uşurare uriaşă să o vadă pe Renn venind şchiopătând spre el, sprijinită în cârje.

– Ştii, rosti ea cu ton scăzut, ai dormit o zi şi o noapte! A trebuit să verific, să mă asigur că mai eşti în viaţă.

Vocea ei era vioaie, dar el văzu că ceva nu era în regulă, cu toate că nu era încă gata să-i spună.

– Toată lumea continuă să facă plecăciuni, constată el cu voce scăzută.

– Nu poţi să faci nimic în legătură cu asta, fu replica ei. Ai călărit iapa sacră şi te-ai luptat cu Devoratorul-de-Suflete. *Şi* Marele Stejar a înfrunzit. Ei spun că tu ai făcut asta.

El nu dorea să discute despre aşa ceva, în schimb o întrebă ce-i mai face genunchiul şi ea ridică din umeri şi îi spuse că ar fi putut să fie şi mai rău. Apoi o întrebă de ce era acolo Durrain şi Renn îi răspunse că acum clanurile Codrului Adânc au respins Calea cu tot atâta înverşunare cu care o adoptaseră şi că nu-i mai dispreţuiau pe Cerbii Roşii, care n-au urmat-o niciodată. Şi Bizonii erau aşa de ruşinaţi că fuseseră înşelaţi de un Devorator-de-Suflete, încât hotărâseră să se pedepsească făcându-şi şi mai multe răni. Şi nimeni nu se mai ducea să atace Codrul Deschis.

– De aceea se află aici Mistreţii şi Sălciile?

Ea ridică din umeri şi izbi cu cârja în pământ.

– Fin-Kedinn i-a trimis, zise ea cu vocea încordată. A luptat să-l împiedice pe Gaup şi clanul lui să atace. Până la urmă i-a convins să trimită doar căpetenia pentru a discuta, nu pentru a se bate. Sălciile şi Mistreţii au venit cu el, ca sprijin.

– Şi Fin-Kedinn? întrebă repede Torak.

Ea îşi muşcă buza.

– Febră. Era prea bolnav pentru a veni. Asta a fost acum câteva zile. De atunci nimeni n-a mai auzit nimic despre el.

N-avea ce să spună care să îmbunătăţească lucrurile, dar era pe cale să încerce, când mulţimea se despărţi în două şi doi vânători Bizoni se apropiară târând între ei pe femeia cu părul cenuşiu.

Îi dădură drumul şi rămaseră în picioare, privindu-l ţintă pe Torak, cu ochii lor fără gene.

Cu vârful suliţei, căpetenia Cailor Pădurii o forţă să îngenuncheze şi se adresă mulţimii:

– Iată păcătoasa pe care am prins-o lângă tabăra noastră! strigă ea. A mărturisit. Ea a dezlănţuit focul cel mare. Apoi se aplecă în faţa lui Torak, cu coada ei de cal măturând pământul. Ţie îţi revine să-i hotărăşti pedeapsa.

– *Mie?* rosti Torak. Dar, dacă e să fie cineva, aceasta ar trebui să fie Durrain.

Privi spre magul Cerb Roşu, dar nu putu citi nimic pe chipul ei.

– Durrain spune că tu trebuie s-o faci, mai zise căpetenia. Toate clanurile au fost de acord. Tu ai salvat Codrul. Hotărăşte soarta păcătoasei.

Torak privi prizoniera, care se uita la el atentă. Această femeie încercase să-l ardă de viu. Şi totuşi nu simţea penru ea decât milă.

– Stăpânul e mort, i se adresă el. Ştii asta, nu-i aşa?

– Şi cât de mult îl invidiez, afirmă ea obosită. A cunoscut în sfârşit focul. Deodată îi zâmbi lui Torak, dezvelindu-şi dinţii sparţi. Dar tu... tu eşti binecuvântat! Focul te-a lăsat în viaţă! Mă voi supune judecăţii tale.

Lângă el, Renn se mişcă.

– Tu, i se adresă ea femeii, tu ai pus poţiunea de dormit în apa lor.

Femeia îşi frământa mâinile uscate şi roşii.

– Focul l-a lăsat viu! Deci nu aveau dreptul să-l ucidă.

Murmure furioase din partea mulţimii şi căpetenia Cailor Pădurii îşi mişcă suliţa.

– Spune doar un cuvânt, îi spuse ea lui Torak, şi va muri.

Torak privi de la faţa verde răzbunătoare la femeia cu părul sur.

– Eliberaţi-o, rosti el.

Se stârni o furtună de proteste.

– Dar ne-a drogat! ţipă căpetenia Cailor Pădurii. Ea a dat drumul marelui foc! *Trebuie* pedepsită!

Torak se întoarse spre ea.

– Eşti mai deşteaptă decât Codrul?

– Sigur că nu! Dar...

– Atunci aşa se va face! Cerbii Roşii o vor supraveghea în permanenţă şi ea va jura că nu va mai elibera focul niciodată.

Întâlni privirea căpeteniei şi o înfruntă şi până la urmă ea coborî suliţa.

– Va fi cum spui tu, murmură ea.

– Ohooo, suspină mulţimea.

Durrain stătea fără nici un cuvânt, observându-l pe Torak.

Deodată el dori să scape de toţi, de toţi aceşti oameni cu ochi sălbatici şi capete lipite cu lut şi de copacii lor stacojii.

Când trecu prin mulţime, Renn şchiopătă după el.

– Torak, aşteaptă!

El se întoarse.

– Ai făcut ceea ce trebuia, zise ea.

– Ei nu ştiu asta, zise el dezgustat. O vor lăsa în viaţă deoarece aşa le-am spus eu. Nu pentru că aşa e drept.

– Pentru ea, asta nu contează.

– Ei bine, contează pentru mine.

O lăsă şi plecă din tabără. Nu-i păsa unde se ducea, atâta timp cât era departe de clanurile Codrului Adânc.

Dar nu ajunse prea departe, când rana din coapsă începu să-l doară, aşa că se aruncă jos pe malul râului şi privi Apa Neagră ce trecea pe lângă el. Durerea din piept era şi mai puternică şi tânjea să-l aibă în preajmă pe Lup, dar acesta nu veni şi el nu avea inima să urle după el.

Simţi pe cineva în spate şi se întoarse, pentru a o vedea pe Durrain.

– Pleacă, mârâi el.

Ea se apropie şi mai mult şi se aşează jos.

Torak rupse o frunză de măcriş şi începu să o sfâşie de-a lungul nervurilor.

– Hotărârea ta a fost înţeleaptă, rosti ea. O vom supraveghea bine. Făcu o pauză. N-am ştiut cât de departe se întinde judecata ei. Am greşit când i-am dat atât de multă libertate. Noi am făcut o greşeală.

Torak ar fi vrut ca Renn să o poată auzi spunând asta.

– A greşit, continuă Durrain, dar e înţelept să laşi Codrul să se răzbune. Se întoarse spre Torak şi el simţi forţa privirii ei. Înţelegi asta acum. E ceva ce mama ta a ştiut întotdeauna.

Torak rămase liniştit.

– Mama? Dar ai spus că nu poţi să-mi spui nimic despre ea.

Ea îi adresă un zâmbet uşor.

– Eram înclinaţi spre răzbunare, iar tu nu erai pregătit să auzi. Lăsându-şi capul pe spate, studie frunzele mişcătoare de deasupra ei. Te-ai născut în Marea Tisă, continuă ea. Când mama ta a simţit că a sosit vremea, s-a dus în crângul sacru pentru a căuta protecţia Codrului pentru copilul ei. A intrat în Marea Tisă. Acolo te-ai născut. A îngropat cordonul ombilical în străfundurile ei. Apoi ea şi magul Lup s-au îndreptat spre sud. Mai târziu, când şi-a dat seama că moartea îi era aproape, l-a trimis să mă găsească, aşa că a putut să-mi spună lucruri pe care n-a putut să i le spună lui. Ridică mâna şi îi arătă un fluture aşezat în palma ei. În noaptea în care te-ai născut, Spiritului Pământului i s-a arătat într-o viziune şi a declarat că va trebui să lupţi toată viaţa pentru a distruge răul venit pe lume cu ajutorul magului Lup. Era îngrozită. L-a rugat pe Spiritul Pământului să-i ajute fiul să-şi îndeplinească destinul atât de greu. Şi el i-a spus că va face din tine un spirit călător – dar atunci va trebui să fii fără clan, pentru că nici un clan nu trebuie să fie mult mai puternic decât celelalte. Privi fluturele luându-şi zborul. Şi a hotărât că acest dar o va costa pe mama ta viaţa.

Torak privea scheletul frunzei din mâna lui.

– Pentru a parafa pactul, Spiritul Pământului şi-a rupt o bucăţică din coarne şi i-a dat-o ei. Ea a pus-o într-un corn cu leacuri. În ziua în care s-au terminat toate astea, mama ta a murit. O privighetoare se lăsă într-un arin, îşi curăţă ciocul de o ramură şi zbură mai departe. Tatăl tău, adăugă Durrain, te-a lăsat în vizuina lupilor şi a plecat să-i construiască Platforma Morţii. Trei luni mai târziu, i-a adus oasele în crângul sacru şi le-a pus să se odihnească în Marea Tisă.

Torak aruncă scheletul frunzei în apă şi o privi cum e dusă mai departe. Marea Tisă. Copacul naşterii lui. Copacul morţii mamei lui.

Se gândi la tatăl lui, bătând cuie în scorbura străveche, care să o ajute pe partenera lui să urce când va termina naşterea; apoi aducând înapoi oasele şi lăsându-le să se odihnească, alături de cuţitul ei: cuţitul care, cu multe veri în urmă, îi salvase viaţa lui Renn.

De cealaltă parte a râului, un cârd de boboci de raţă îşi urmau mama de-a lungul ţărmului. Torak îi privi fără să-i vadă. Era fără-clan *pentru că* era spirit călător. Mama lui alesese această alternativă, cu preţul vieţii ei.

O furie dureroasă se aprinse în el. Ar fi putut să trăiască, dar ea alesese să moară. Şi a făcut asta pentru el; dar îl lăsase singur.

Nesigur, se ridică în picioare.

– N-am vrut asta niciodată. Durrain era gata să vorbească, dar el îi făcu semn din nou. Niciodată *n-am vrut* aşa ceva! strigă el.

Orbeşte o luă la fugă prin Codru. Şi continuă să alerge, până ce coapsa îl duru prea tare pentru a mai continua.

Se afla într-o poiană verde smălţuită de razele soarelui, unde se năpusteau rândunici şi fluturii se aşezau pe anemone. „Câtă frumuseţe“, reflectă el.

Şi morţii lui nu o vor mai vedea niciodată.

În timp ce se lăsa în genunchi pe iarbă, se gândea la mama lui, la tatăl lui şi la Bale. Durerea din piept deveni atât de ascuţită, ca o cremene. Aşa de mult timp se agăţase de nevoia de răzbunare. Acum aceasta îl părăsise şi nu lăsase nimic în urmă decât amărăciune. Îşi simţi inima străpunsă de durere şi ţipă. Şi continuă să ţipe: hohote puternice, adânci, convulsive. Plângându-şi morţii, care îl lăsaseră singur.

Renn stătea întinsă în sacul de dormit, privind întunericul. Gândurile ei zburau fără speranţă. Fin-Kedinn îi făcuse arcul. Thiazzi i-l sfărâmase. Fin-Kedinn era bolnav. Arcul era un semn. Fin-Kedinn era mort.

Până la urmă, nu putu să mai suporte. Apucându-şi cârjele, şchiopătă afară din adăpost.

Era miezul nopţii şi tabăra era liniştită. Îşi croi drum spre foc şi se aşează pe un buştean, unde

rămase privind scânteile care zburau în sus, pentru a muri apoi pe cer.

– „Unde s-a dus Torak? Cum a putut să facă asta?“ Să fugă departe, fără să-i spună, când ea era disperată să se întoarcă înapoi în Codrul Deschis.

Puţin mai târziu, el sosi fără vlagă în tabără. O văzu şi veni să se aşeze lângă foc. Arăta sleit şi genele îi erau ţepoase, ca şi cum ar fi plâns. Renn strânse din dinţi.

– Unde ai fost? întrebă ea acuzatoare.

El privi focul.

– Am fugit ca să scap de aici. Înapoi spre Codrul Deschis.

– Şi eu! Dacă n-ai fi plecat aşa, acum am fi fost amândoi pe drum.

Cu un băţ răscoli tăciunii.

– Urăsc să fiu spirit călător, pare un blestem.

– Eşti ceea ce eşti, zise ea fără pic de înţelegere. În afară de asta, există şi părţi bune.

– Care bune? Spune-mi ce a venit vreodată bun din asta?

Ea se stăpâni.

– Când erai copil, în vizuina lupilor. Pentru că erai spirit călător ai putut să înveţi graiul lupilor. Care te-a făcut să te împrieteneşti cu Lupul. Iată. Aceasta e ceva bun, nu-i aşa?

El continua să se încrunte.

– Dar nu e doar vorbirea de lup, acesta e adevărul. Când eşti spirit călător... Cred că asta lasă urme în sufletele tale.

Renn se cutremură. Şi ea îşi pusese întrebarea. Furia ursului gheţii, cruzimea viperei... Tot timpul văzuse urmele lor în Torak. Şi acum, aceste fărâme verzi din ochii lui. Sigur erau bune: urme ale înţelepciunii Codrului ce se lipiseră de el, ca muşchiul de ramură.

Dar era prea plictisită pentru a-i mai spune asta, aşa că zise:

– Poate că lasă urme, dar nu întotdeauna. Ai fost spirit călător într-un corb şi nu ai devenit deloc mai şiret.

El râse.

Cu ajutorul cârjelor, ea se ridică în picioare.

– Hai să dormim puţin. Vreau să plecăm imediat ce se face lumină.

El aruncă băţul în foc şi se ridică. Apoi căută la spate şi îi puse în mână ceva.

– Iată, am crezut că le-ai vrea. Erau bucăţile din arcul ei. Acum poţi să le pui la odihnă, mai zise el.

Suna cam nesigur, ca şi cum nu era convins că a făcut ce trebuia. Renn nu reuşi să îngaime nimic. Când degetele ei atinseră mult iubitul lemn, părea că-l vede pe Finn-Kedinn sculptându-l. *Era* un semn. Nu încăpea îndoială.

– Renn, continuă Torak blând. Nu e o prevestire. Fin-Kedinn e puternic. Se va face bine.

Ea inspiră adânc; avea un nod în gât.

– Cum ai ştiut că la asta mă gândeam?

– Ei bine, pentru că... te cunosc.

Renn şi-l imaginã pe Torak şchiopătând prin codru pentru a aduna arcul rupt. Îi trecu prin minte că s-ar putea ca spiritul călător să lase urme. Dar acesta... acesta era Torak.

– Mulţumesc, zise ea.

– N-a fost cine ştie ce.

– Nu doar pentru asta. Pentru tot ce ai făcut. Pentru că ţi-ai călcat legământul.

Punându-şi mâna pe umărul lui, se înălţă şi-l sărută pe obraz, apoi plecă repede, şchiopătând mai departe.

Lupul îl văzu pe Marele Făr-de-Coadă clipind şi ridicându-se, după ce sora de haită plecase, şi simţi că sentimentele lui erau la fel de împrăştiate şi răvăşite ca o grămadă de frunze.

Cei făr-de-coadă erau aşa de complicaţi! Marelui Făr-de-Coadă îi plăcea sora de haită şi ea îl plăcea pe el, dar în loc să-şi frece coastele şi să-şi lingă boturile, ei fugeau unul de altul. Era extrem de ciudat.

Gândindu-se la asta, Lupul continuă să meargă pentru a o găsi pe Blană Întunecată. Ea i se alătură, cu botul încă umed după vânătoare, şi, după ce se muşcară în joacă frecându-şi blana unul de altul, o luară la goană împreună în susul Apei. Lupului îi plăcea să simtă ferigile răcoroase lovindu-l peste blană şi să asculte tropăitul labelor Blănii Întunecate

în spatele lui. Adulmecă mirosurile delicioase de sânge proaspăt de cerb tânăr şi de lupi prietenoşi.

Codrul era din nou în pace şi totuşi ceva îl făcu pe Lup să se îndrepte spre locul unde Marele Făr-de-Coadă se luptase cu Cel Muşcat. Când ajunseră, încetiniră fuga. Ochiul Alb Strălucitor privea în jos, la copacii neadormiţi şi la frica de Tunet ce plutea în aer.

Tunetul era un mare mister. Când Lupul era mic, Tunetul îl făcuse să-l părăsească pe Marele Făr-de-Coadă şi să plece în Munţi. Mai târziu, când Lupul plecase de acolo, Tunetul se dezlănţuise furios. Apoi Lupul fusese iertat, deşi nu i se mai permisese să se întoarcă pe Munte. Toate acestea erau foarte ciudate; şi Tunetul era şi bărbat, şi femeie, vânător şi pradă. Nici un lup nu poate înţelege o astfel de fiinţă.

Lupul de obicei *ura* când nu înţelegea ceva, dar acum ştia că sunt unele lucruri pe care pur şi simplu nu le putea pricepe. Tunetul era unul şi Marele Făr-de-Coadă altul. Marele Făr-de-Coadă nu era lup. Şi totuşi, a fost fratele de haită al Lupului. Aşa a fost.

Un miros slab trecu pe la nasul Lupului şi el deveni atent. Ochii Blănii Întunecate sclipiră. *Demoni.*

Înverşunat, Lupul îşi lipi botul de pământ, adulmecând cu putere, în timp ce urma dâra. Aceasta conducea în sus, pe lângă copacii străvechi.

Vizuina era aproape blocată de un pietroi, spărtura rămasă, prea îngustă pentru ca Lupul să poată intra. O lărgi săpând pământul cu labele dinainte şi Blană Întunecată îl ajută. Până la urmă, Lupul se strecură înăuntru.

Acolo, prinse un iz de demoni, dar urma era veche. Nu existau demoni aici. Doar un pui de făr-de-coadă foarte slab şi mirositor.

Lupul scheună blând şi îi linse nasul. Nici măcar nu clipi. Ceva nu era în regulă. Lupul ieşi de-a-ndăratelea afară din vizuină şi o luă la goană să-i aducă pe cei făr-de-coadă.

Se ivise lumina când ajunse aproape de Vizuinele celor făr-de-coadă şi imediat îşi dădu seama că va trebui să aştepte. La marginea Torentului Rapid, văzu un grup de piei plutitoare. Lupul îl privi pe conducătorul grupului de Corbi urcând pe mal şi pe sora de haită şchiopătând spre el şi întinzându-şi braţele spre el. Râzând, conducătorul grupului o săltă în labele dinainte.

– Cât de mult mai e până ajungem în Codrul Deschis? întrebă Torak.

Fin-Kedinn, care tocmai îşi rula sacul de dormit, îi răspunse:

– Ar trebui să ajungem până diseară.

– În sfârşit! oftă Renn.

Depuse o bucată de carne de mistreţ uscată pe o ramură ramificată a unui mesteacăn pentru protector, dar Rip o fură imediat. Torak încercă să ofere o ofrandă Codrului, la adăpost de corbi, vârând-o într-o crăpătură dintr-un frasin. Fin-Kedinn îi spuse lui Renn să trimită focul la culcare, iar el şi Torak vor căra echipamentul la canoe.

Trecuseră două zile de când părăsiseră tabăra din Codrul Adânc, dar mergeau încet, deoarece coastele lui Fin-Kedinn nu erau încă vindecate. Căpetenia Corb venise singur, restul clanului fiind

ocupat cu migraţia somonului. Era bine că erau numai ei trei.

În jurul lui, Torak simţea o tendinţă de tămăduire. Chiar şi printre clanurile Codrului Adânc se realizase un fel de apropiere, apărută din nevoia de a-i vindeca pe copiii furaţi. Cinci au fost eliberaţi din gropile săpate în colinele din spatele crângului sacru. Toţi erau slabi ca nişte surcele, cu dinţii piliţi în colţi şi minţile spălate, albe ca nişte boabe de vâsc. Dar după ce privi în ochii lor, Renn declară că Thiazzi nu-i întemniţase încă pe demoni în măduva lor, aşa că erau tot copii, nu tokoroţi; şi pentru că avea mai multă experienţă în această privinţă decât oricine, chiar şi Durrain îi respectă convingerea. Ultima oară când Torak îi văzuse pe cei din clanurile Codrului Adânc, aceştia tocmai discutau în mod serios, pentru a hotărî care erau cele mai bune ritualuri care să ajute la recuperarea copiilor.

Şi Codrul începuse să-şi vindece rănile.

Au avut nevoie de o zi întreagă de vâslit prin pământul pârjolit, astfel că Torak zărise în unele locuri petice verzi şi câteva plante încolţite, destul de viguroase pentru a fi păscute de cerbi. Pe malurile Lacului Apei Negre văzu iapa sacră. Ea nechează la el şi el o imită. Se pare că îl iertase pentru că se folosise de ea.

Şi totuşi, în timp ce aranja burdufurile cu apă în canoe, gândi că unele răni nu se vor vindeca niciodată. Cicatricele Bizonilor nu vor dispărea. Gaup

fusese mutilat pe viaţă. Fetiţa lui, care fusese găsită împreună cu ceilalţi, era mută. Şi, cel mai rău dintre toate, unul dintre copiii furaţi era pierdut pentru totdeauna. *Demon*, îi spusese Lupul când îl urmase pe potecă, înainte de a se pierde la poalele Munţilor. Torak îşi imagina tokorotul fugind în goană peste stânci, spre bârlogul Eostrei.

– Mai bine ai lega echipamentul, zise Fin-Kedinn, făcându-l să tresară. În faţă sunt ape albe.

Torak era surprins; nu-şi amintea de nici un prag. Apoi îşi dădu seama că el şi cu Renn făcuseră această parte a călătoriei pe jos, la sud de râu. Era o uşurare să ştii că de acum înainte Fin-Kedinn avea răspunderea.

Îşi continuară drumul, alunecând pe lângă arinii clevetitori şi pâlcurile de trestii, atât de pline de viaţă din cauza păsărilor cântătoare. Până la urmă, când lumina se estompă transformându-se în aur, le apărură în faţa ochilor Cheile Codrului Adânc.

Peste umăr, Fin-Kedinn îl întrebă pe Torak dacă regreta că a părăsit locul unde s-a născut.

– Nu, răspunse Torak, deşi era trist că trebuia să admită. Nu aparţin acestor locuri. Cerbii Roşii n-ar fi permis magului Stejar să pună mâna pe Codru, în loc să lupte. Şi ceilalţi... Au vrut să ucidă pe oricine nu urma Calea. Acum cred că vor ucide pe cei ce o urmează. Cum ai putea să ai încredere în astfel de oameni?

Fin-Kedinn privea o rândunică ce înhăţase o muscă de o aripă.

– Au nevoie de siguranţă, Torak. Ca iedera atârnată din stejar.

– Dar tu? Tu ai nevoie de aşa ceva?

Fin-Kedinn puse padela de-a curmezişul bărcii şi se întoarse cu faţa spre el.

– Când am fost tânăr, am făcut o călătorie în Nordul Îndepărtat şi am vânat alături de clanul Vulpii Albe. Într-o noapte, am văzut lumini pe cer şi am spus: „Ia uitaţi-vă, e Primul Arbore.“ Vulpile Albe au râs. Au spus că nu e un copac, sunt focurile pe care morţii noştri le aprind pentru a le ţine de cald. Mai târziu, când am fost la Lacul Axehead, clanul Vidrei mi-a spus că luminile sunt un uriaş pat din trestii, care adăposteşte spiritele strămoşilor lor. Făcu o pauză. Cine a avut dreptate?

Torak scutură din cap. Fin-Kedinn îşi reluă padela.

– Nu există nici o certitudine, Torak. Mai devreme sau mai târziu, dacă ai curaj, te vei confrunta cu aceasta.

Torak se gândi la Bizoni şi la Caii Pădurii, amintindu-şi cum vopseau copaci în roşu.

– Cred că unii oameni nu-i vor face faţă niciodată.

– Asta e adevărat. Dar nu toată lumea din Codrul Adânc este ca ei. Mama ta nu a fost. Ea a avut mai mult curaj.

Torak îşi duse mâna la săculeţul cu leacuri. Încă nu-i spusese lui Fin-Kedinn ce aflase despre corn, dar îi zisese lui Renn, iar ea, cum îi stătea în fire, se gândise la ceva ce lui nu-i trecuse prin minte.

– Poate că asta te va ajuta. Mereu m-am întrebat de ce Devoratorii-de-Suflete nu au simţit că eşti spirit călător. Şi acel bâzâit din crângul sacru? Poate că îl chema pe Spiritul Pământului. Totuşi, nu cred că vom şti vreodată cu siguranţă.

„Nici o certitudine“, reflectă Torak. Ideea îl bântuia ca o adiere curată şi rece.

Când intrară în umbra Cheilor, privi în urmă. Soarele era jos strălucind pe molizii plini de muşchi şi i se păru că aceştia îi şoptesc cuvinte de adio. Se gândi la valea ascunsă, unde clanurile Codrului Adânc duseseră cadavrul lui Thiazzi pentru ritualuri secrete de înmormântare. Se gândi la crângul sacru, unde copacii uriaşi stăteau aşa cum au stat mii de veri, privind creaturile Codrului trăindu-şi vieţile lor scurte şi mărginite. Oare le păsa că şi-a călcat legământul? Sau deja au uitat?

Nu era nici măcar o lună de când fusese ucis Bale şi lui i se părea că trecuse o vară întreagă.

– Am promis să-l răzbun. Dar n-am putut s-o fac, îi spuse el lui Fin-Kedinn.

Căpetenia Corb se întoarse şi ochii li se întâlniră.

– Ţi-ai călcat legământul pentru a o salva pe Renn, rosti el. Nu crezi că dacă lucrurile ar fi fost invers – dacă tu erai cel care a murit şi el ar fi jurat să te răzbune –, nu crezi că şi el ar fi făcut la fel?

Torak deschise gura, apoi o închise la loc. Fin-Kedinn avea dreptate. Bale n-ar fi ezitat.

– Ai făcut cum era mai bine, Torak, continuă Fin-Kedinn. Cred că spiritul lui se va odihni în pace.

Torak înghiţi în sec. Privindu-l pe tatăl său adoptiv mânuind cu siguranţă padela, simţi un val de dragoste pentru el. Ar fi vrut să-i mulţumească că i-a luat de pe umeri această povară, că a avut grijă de el, că era Fin-Kedinn. Dar capetenia Corb era ocupat să mânuiască canoea în jurul unui buştean scufundat şi să o atenţioneze despre el pe Renn, din cealaltă barcă. Apoi ieşira din Chei şi intrară în Codrul Deschis, şi Renn începu să râdă şi să-şi agite pumnii în aer bucuroasă, şi în curând Torak făcu la fel.

ᚼᚼ

În noaptea aceea, când campară lângă Apa Neagră, Bale veni la el pentru ultima oară.

Torak ştia că visează, dar şi că tot ce se întâmpla era aievea. Stătea pe ţărmul acoperit cu pietre rotunde al Golfului Focii, uitându-se la Bale care-şi căra caiacul în jos spre Mare. Bale era puternic şi îşi ţinea caiacul în echilibru pe umăr, cu graţie şi uşurinţă. Apoi ajunse în apele de la mal, puse caiacul pe apă, sări în el şi-şi luă padela.

Torak alergă după el, disperat să-l prindă, dar Bale zbura deja peste valuri ca un cormoran, lăsându-l în urmă.

Torak încercă să-l strige, dar nu reuşi să scoată decât o şoaptă.

– Aşteaptă!

Departe, pe Marea sclipitoare, Bale îşi etala tot meşteşugul.

– Fie ca protectorul să înoate alături de tine! mai ţipă Torak.

Cu padela lui lucioasă, Bale descrise un arc de cerc în aer şi rânji.

– Iar alături de tine să alerge, neamule! răspunse el, strigând.

Apoi dispăru, cu părul lui auriu fluturând pe spate, în timp ce se îndrepta spre vest, acolo unde soarele se duce să se culce în Mare.

– *De ce nu?* rosti Renn, trei luni mai târziu. Îţi lipseşte. Şi mie. Aşa că hai să mergem să-l căutăm.

Torak nu răspunse. Căpătase acea privire încăpăţânată şi ea ştiu că nu era de nici un folos să-i propună să-l cheme pur şi simplu pe Lup. Dar el nu voia să rişte să fie dezamăgit, deoarece în ultimul timp Lupul nu răspunsese prea des la chemările lui. Din când în când, în timpul verii, venise pe la ei şi fusese la fel de afectuos şi jucăuş ca întotdeauna, şi, în mod cert, depăşise şocul revelaţiei că Torak nu era lup. Dar Renn sesiză în el o anumită distanţare, ca şi cum ar fi fost în altă parte. Torak nu vorbi despre asta, dar ea ştia că şi el a simţit la fel şi că, în cele mai rele clipe ale lui, îi era teamă ca asta să nu însemne sfârşitul vechii lor apropieri.

„Aşa că de ce să nu meargă să-l *găsească?*“ gândi ea exasperată.

– Torak, rosti apoi tare. Eşti cel mai bun urmăritor din Codru. Deci, hai să-i căutăm urma.

Totuşi, trebuia să admită că era ciudat să ia urma *Lupului*. Dar, la urma urmei, totul în această vară fusese ciudat. Se obişnuise să fie mag şi, deşi Saeunn rămăsese magul clanului, pe ea oamenii o tratau cu mai multă prudenţă decât înainte.

Şi echipamentul ei nu-i mai era familiar: cornul cu leacuri şi săculeţul cu leacuri (un dar neaşteptat de la Durrain) erau noi. Avea un nou amnar, o nouă secure, un nou cuţit. Şi un nou arc. Pusese rămăşiţele credinciosului ei prieten în terenul oaselor Corbilor şi bătrânul Bizon – care se dovedi că-l cunoscuse pe Fin-Kedinn în trecut şi că el îl învăţase să facă arcuri – îi făcuse unul nou, splendid. Era din tisă, strălucind în lumina razelor lunii, şi adaptat cu măiestrie modului ei de a trage cu mâna stângă. Dar nu putuse să-l folosească şi astăzi îl lăsase în tabără; deşi începuse să o îngrijoreze faptul că asta ar putea să o facă să se simtă părăsită, aşa că poate data viitoare îl va lua cu ea.

Era Luna Seminţei Verzi de Cenuşă şi răscoagele le ajungeau până la umeri. Era aşa de cald că Rip şi Rek zburau cu ciocurile deschise, pentru a se răcori. Fusese o vară neobişnuit de bună, cu o mulţime de pradă şi nici un fel de boală periculoasă. Dacă uneori Renn se trezea noaptea din visurile ei

cu bufniţe mari şi tokoroţi, imediat după aceea adormea din nou.

Îl privi pe Torak oprindu-se să examineze o urmă unde un lup scormonise pământul după mirosuri.

– Nu e Lupul, oftă el.

Mai târziu ridică o şuviţă neagră de păr de lup dintr-un tufiş de ienuperi.

– Lupul are pete negre în blană, zise Renn plină de speranţă. La coadă şi pe umeri.

– Părul lui nu e negru la vârf, zise Torak. Nu aşa ca ăsta.

O bună perioadă de timp după aceea, el intră în ceea ce ea numea transa de urmăritor, urmărind semne pe care ea nu putea să le descifreze. Apoi se ghemui atât de brusc, încât ea aproape căzu peste el.

Din genunchi, ea observă umbra foarte slabă a unei amprente de labă.

– E Lupul? şopti ea.

El încuviinţă din cap. Faţa îi era încordată de speranţă şi Renn suferea pentru el şi era înciudată pe Lup că nu simte că fratele de haită are nevoie de el.

Dar după ce-şi continuară drumul, uită ciuda şi adună nişte alune verzi de pădure pentru a i le dărui. Vara trecută, Lupul o privise cum scotoceşte printre tufele de alun, apoi el o imitase, dar apoi le ignorase fără să le dea atenţie alunelor coapte şi ronţăindu-le doar pe cele verzi.

Se gândea la asta, când un lup urlă în următoarea vale.

Îl privi pe Torak.

– Lupul? mimă ea.

El încuviinţă din cap.

– Ne cere să mergem la el. Se încruntă. Niciodată nu l-am auzit chemându-mă aşa.

Ajunseră la pârâul de mai sus de Apa Vântului şi deodată Lupul sări pe Torak cu un salut de bun venit lupesc, amestecat cu scuze fierbinţi. *Sunt aşa de fericit că eşti aici! Iartă-mă, iartă-mă, şi tu mi-ai lipsit! Ce bucurie! Iartă-mă.*

Până la urmă sări jos de pe Torak şi se repezi la Renn să-i spună din nou tot, lăsându-l pe Torak să privească.

Spaţiul din jurul Vizuinii era acoperit de bucăţi bine roase de oase şi de piele, pământul se bătătorise de atât de multe labe. Torak observă că Lupul slăbise, probabil din cauză că nu putuse să meargă prea des la vânătoare. Începu să zâmbească.

– Ar fi trebuit să ghicesc, murmură el.

– Şi eu, zise Renn, împingând botul Lupului deoparte.

Ochii ei străluceau şi arăta tot atât de fericită cum se simţea şi Torak.

O magnifică lupoaică neagră cu ochi verzi de ambră ieşi din Vizuină şi veni spre ei, dând din

coadă şi lăsându-şi urechile pe spate, în semn de sfios bun sosit.

„Da, sigur, aşa e drept“, gândi Torak.

Întorcându-se spre Renn îi spuse că lupoaica făcuse parte din haita cu care se împrietenise el vara trecută. Împreună, o privire întinzându-se pe burtă şi măturând pământul cu coada, în timp ce Lupul dispărea în vizuină.

– Cred că trebuie să ne retragem puţin, zise Torak, brusc nesigur cum să se comporte.

El şi Renn păşiră la o distanţă politicoasă de gura Vizuinii şi se aşezară pe pământ cu picioarele încrucişate.

N-au avut prea mult de aşteptat. Lupul reveni, cărând în fălci o legăturică care se zbătea. Cu coada lăsată, se îndreptă spre Torak şi i-o puse în faţă.

Torak încercă să zâmbească, dar era copleşit de emoţie.

Puiuţul avea cam o lună. Era gras şi pufos şi nu prea sigur pe picioarele lui scurte. Urechile îi erau încă mototolite, ochii de un albastru de ardezie priveau cam nesigur, dar se împletici cu nerăbdare spre Torak, tot atât de neînfricat şi curios, cum fusese tatăl lui când era pui.

Torak scheună slab şi întinse mâna puiului să o miroasă, iar acesta chiui de bucurie şi dădu din coada lui butucănoasă, încercând să-i roadă degetul mare. El îl ridică şi-i împunse burtica cu nasul. Iar puiul îl lovi cu labele lui mici şi curate şi îi răscoli părul cu nişte gheare, tot atât de fine ca ţepii de

muri. Când îl puse jos, fugi cât îl ţinură picioarele înapoi la tatăl lui.

Lupoaica ridică botul şi scheună şi încă doi pui ieşiră din Vizuină şi veniră ţopăind spre ea, scâncind şi împungându-i fălcile cu nasul. Unul era negru, cu ochii verzui ai mamei lui, iar în celălalt cenuşiu, ca Lupul, dar cu urechi cafenii-roşcate. Toţi tremurau de emoţie, din cauza acestei lumi noi şi uimitoare.

Rip şi Rek coborâră în zbor şi doi dintre pui fugiră, în timp ce sora lor începu să se apropie pândindu-i. Corbii plecară mai departe, aparent nepăsători. Îi lăsară pe pui să se apropie aproape să-i ajungă, apoi zburară hohotind răguşit.

Torak o văzu pe Renn întinzându-se pe o parte şi aruncând un băţ pentru pui să-l vâneze, în timp ce, fără ca ea să observe, cel negru se strecură alături şi începu să-i roadă încălţămintea.

Torak se uită la Lup, care stătea mândru dând din coadă. *Mulţumesc*, rosti în limba lupilor. Apoi către Renn:

– Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Ea rânji.

– Ei bine, eu *cred* că lupul şi-a găsit o parteneră.

El râse.

– Sigur, dar e ceva mai mult decât atât. E prima oară când puii ies din Vizuină. Aceasta e cea mai importantă zi pentru toţi, deoarece e ziua în care se întâlnesc cu restul haitei.

Cu o mişcare a mâinii, cuprinse cu privirea Lupul, pe partenera lui, puii şi pe Renn.

– Şi restul haitei, mai rosti el, aceştia suntem noi.

NOTA AUTOAREI

Lumea lui Torak este lumea de acum şase mii de ani: după era glaciară, dar înainte de răspândirea cultivării pământului în această parte a Europei de Nord-Vest pe atunci acoperită de un Codru vast.

Oamenii lumii lui Torak erau exact ca tine şi ca mine, dar modul lor de viaţă era foarte diferit. Nu cunoşteau scrisul, metalele sau roata, dar nici nu aveau nevoie de ele. Erau nişte supravieţuitori desăvârşiţi. Ştiau totul despre animalele, copacii, plantele şi pietrele Codrului. Când aveau nevoie de ceva, ştiau unde să-l găsească sau cum să-l producă.

Trăiau în clanuri mici şi multe dintre ele erau în continuă mişcare: unele rămâneau în tabără doar câteva zile, precum clanul Lupului; altele, o lună sau un anotimp, precum clanul Corbului şi cel al Salciei; pe când altele rămâneau tot anul într-un singur loc, precum clanul Focii. Totuşi, după

întâmplările din *Proscrisul*, unele clanuri s-au mutat, după cum poţi vedea din harta anexată.

Când am făcut cercetări pentru *Legământul încălcat*, am vizitat un număr de copaci seculari, cu care Marea Britanie este atât de bogat dotată. De asemenea, am petrecut mult timp în cea mai amplă regiune de ţinuturi primitive joase împădurite, care a mai rămas în Europa, în Biatowieza National Park din estul Poloniei. Acolo am întâlnit zubron (un animal obţinut din încrucişarea între o bovină şi un bizon european), mistreţ, tarpan (un fel de cal sălbatic), un număr de copaci loviţi de fulger şi mai multe specii de ciocănitori decât văzusem eu vreodată. Biatowieza m-a inspirat în prezentarea diverselor părţi ale Codrului Adânc şi a locuitorilor lui, mai ales în timpul îndelungatelor plimbări prin Aria Strict Protejată a Pădurii. De asemenea, am avut norocul să studiez două diguri şi vizuine magnifice de castori, care au inspirat descrierea locului în care s-a ascuns Torak.

Nu e nevoie să spun că mi-am menţinut prietenia cu lupii de la Societatea pentru Protecţia Lupilor din Marea Britanie. Să privesc puii crescând şi transformându-se în tineri adulţi şi să discut cu devotaţii voluntari care se ocupă de ei a reprezentat pentru mine o sursă nesecată de inspiraţie şi încurajare.

Vreau să mulţumesc tuturor de la Societatea pentru Protecţia Lupilor din Marea Britanie, pentru că m-au lăsat să mă apropii de minunaţii lor lupi; Societăţii Woodland pentru că m-a ajutat să am acces la unii dintre copacii seculari descrişi în cartea mea; domnului Derrick Coyle, care se ocupă de corbii din Turnul Londrei şi care mi-a împărtăşit cunoştinţele lui vaste şi experienţa căpătată cu unii dintre corbii care au devenit o sursa de inspiraţie pentru mine; persoanelor prietenoase de la conducerea Biatowieza National Park şi de la Muzeul de Istorie Naturală şi Păduri din Biatowieza, care m-au ajutat; ghizilor de la Biuro Ustug Przewodnickich Puszcza Biatowieza şi de la PTTK Biuro Turistyczne, în mod deosebit Rev. Mieczystaw Piotrowski, ghid şef al PTTK, care, cu amabila aprobare a şefului pădurar al districtului Druszki din Pădurea Naţională Biatowieza, mi-a dat ocazia să văd vizuinile castorilor.

În sfârşit şi ca întotdeauna, vreau să mulţumesc agentului meu, Peter Cox, pentru entuziasmul şi sprijinul lui neobosit, precum şi talentatei şi minunatei editoare şi publiciste Fiona Kennedy, pentru imaginaţia, implicarea şi înţelegerea ei.

Michelle Paver
Londra, 2008

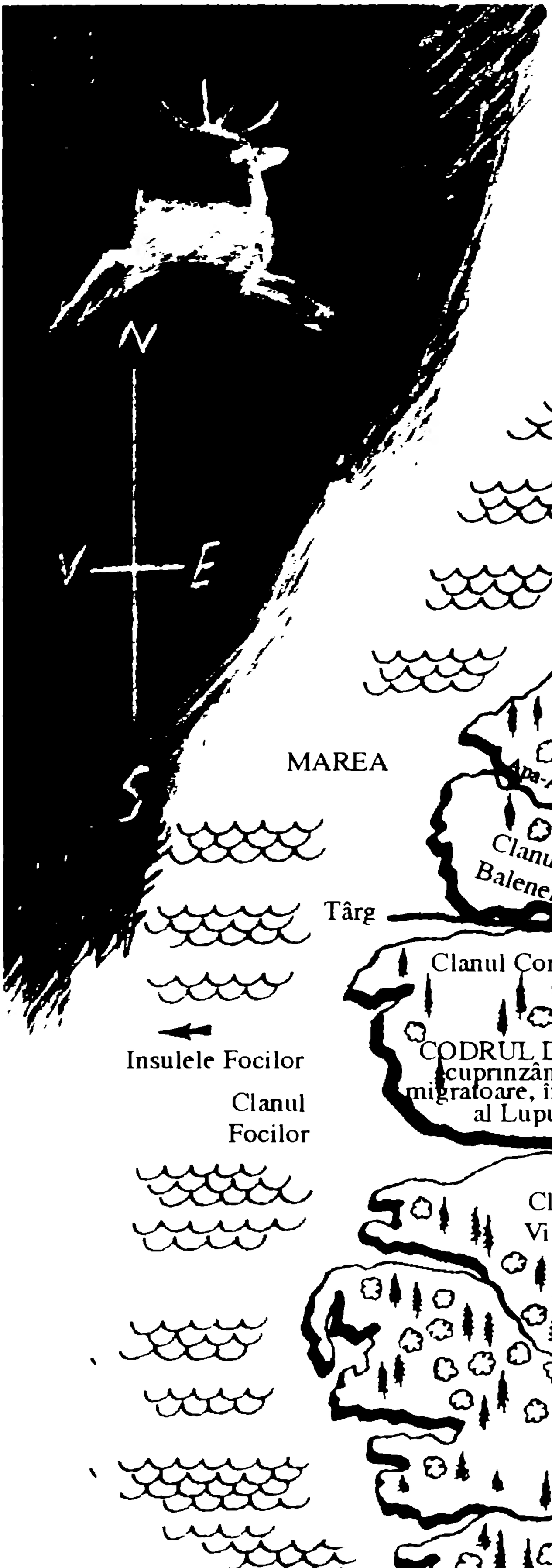
N
E
MAREA
Insulele Focilor
Clanul Focilor
Clanu
C
Apa Verde
Clanul Vulturului de Mare
Creasta Intrerupta
Praguri
Râul Axehandle
Apa-Alba
Râul
Clanul Balenei
Geamán
Clanul Somonului
Râul Algelor
Târg
Apa Adâncă
Vad
Clanul Corbului
Apa Neagra
CODRUL DESCHIS
cuprinzând clanurile migratoare, între care cel al Lupului
Clanul ????
Clanul Viperei
Apa Roşie
Locul morţi
lui Tora

Către
Nordul Îndepărtat

e Vulpilor polare, Narvalilor,
oşilor Polari şi Morselor

Muntele
Spiritului Pământului

Râpă

Clanul
Corbilor

Stâncile
de
Gheaţă

Fluviul
de Gheaţa

Dealuri

Peşteră

Valea
Drumeţului

Fluviul
de Gheaţa

Lacul
Axehead

Clanul
Vidrei

CODRUL
ADÂNC

Clanul
Scoruşului

Clanurile Zimbrilor, Lincşilor,
Cerbilor Roşii
şi Liliecilor

Clanul
Lebedei

Muntele
Clanului
Iepurelui

Stânca Bizonului

Mlaştini

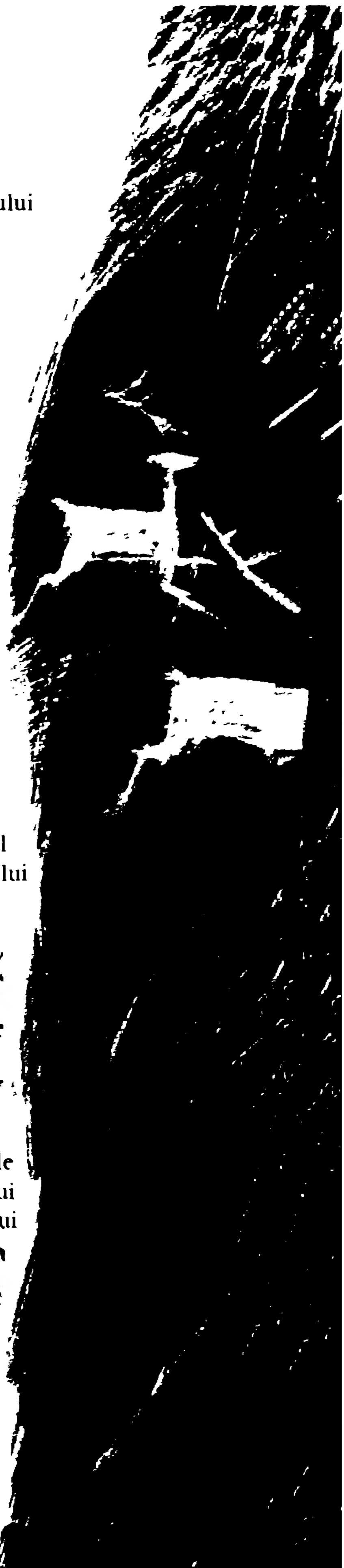

În seria

CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

au apărut

FRĂȚIA LUPILOR
SPIRITUL CĂLĂTOR
DEVORATORUL-DE-SUFLETE
PROSCRISUL

După ce a fost proscris, Torak a devenit cel vânat. În primăvara următoare, el se transformă în vânător după ce face legământ că va răzbuna moartea celui mai bun prieten al său. Pentru a-și duce la îndeplinire jurământul, el trebuie să se aventureze în văile ascunse ale Codrului, unde clanurile și-au reluat obiceiurile sălbatice de odinioară. Acolo, Torak va afla că este un spirit călător și va descoperi adevăratul preț al răzbunării.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-934-3

9 789731 039343

www.rao.ro
www.raobooks.com